

Cinayet ve Yaratma Zamanı
Lawrence Block

Birbirini izleyen yedi hafta boyunca her Cuma günü ondan telefon aldım. Orada olmadığım zamanlar bazılarına cevap veremedim. Ama bu önemli değildi; çünkü onun ve benim birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Eğer aradığında ben dışarıdaysam otele geri döndüğümde benim için bırakılmış bir not olurdu. Bu nota bir göz attıktan sonra çöpe atar, unutturdum.

Sonra Nisan'ın ikinci Cuması aramadı. O akşamı Armstrong'un Yerinde, köşemde burbon ve kahve içip birkaç doktor adayının hemşirelere yaptığı başarısız kurları izleyerek geçirdim. Bar, bir Cuma günü için erken sayılacak bir saatte kapandı. İki sularında Trina eve gitti ve Billie kapıyı kilitledi. Dokuzuncu Cadde, bütünüyle kilitli kapının ardında kalmıştı. Bir iki duble daha atarak Knicks takımının durumunu konuştuk. Saat üçe çeyrek kala paltomu askıdan alıp otele döndüm.

Hiçbir mesaj yoktu.

Bunun bir anlamı olması gerekmiyordu. Anlaşmamız, onun beni her Cuma arayıp hayatta olduğunu bildirmesiydi. Eğer aradığı zaman oradaysam birbirimize merhaba derdik. Eğer yoksam, bir mesaj bırakırdı; Çamaşırlarınız hazır. Ama bu sefer unutmuş olabilir ya da sarhoş olabilir ya da hemen her şey olabilir.

Soyunarak yatağa girdim ve yan dönüp pencereden dışarı bakmaya başladım. Şehir merkezinden on on iki blok ötede ışıkları gece boyunca açık bıraktıkları bir ofis binası var. Işıkların titreyişine bakarak kirlilik düzeyini neredeyse kesin olarak tahmin edebilirsiniz. O gece ise hem delice bir titreşim hem de sarı tonda bir perde vardı ışıkların önünde.

Dönüp gözlerimi kapadım ve gelmeyen telefon hakkında düşünmeye başladım. Hayır, unutmamıştı ve sarhoş filan da değildi.

Döndürücü ölmüştü.

Ona Döndürücü demelerinin sebebi, bir alışkanlığıyla ilgiliydi. Yanında iyi şans getirmesi için eski gümüş bir dolar taşırdı. Parayı sürekli pantolonunun cebinden çıkarıp sol işaret parmağıyla masanın üzerinde diklemesine tutar, sonra da sağ orta parmağıyla kenarına vurup döndürürdü. Biryle konuşurken gözlerini dönen paradan ayırmaz, sözlerini sanki o kişiden çok paraya söylüyormuş gibi olurdu.

Bu tür bir gösteriye en son Şubat ayı başlarında hafta içi bir akşamüstü tanık olmuştum. Beni Armstrong'un Yeri'nde her zamanki köşemde bulmuştu. Tam bir Broadway'li gibi giyinmişti: Parlak, uçuk gri birtakım elbise, koyu gri monogramlı bir gömlek, aynı renkte ipek bir kravat ve inci bir kravat iğnesi. Ayağında o tabanları yüksek ayakkabılardan vardı. Boyu 1.80 kadar olmuştu. Kolunda taşıdığı palto, koyu maviydi ve kaşmire benziyordu.

"Matthew Scudder" dedi. "Hiç değişmemişsin. Ne kadar oldu?"

"Birkaç yıl."

"Amma çok olmuş." Paltosunu boş bir iskemleye yerleştirdi, üzerine şık bir deri çanta, onun da üzerine dar kenarlı gri bir şapka koydu. Masada karşıma oturdu, uğurunu çıkarmak için elini cebine attı. Onun parayı döndürüşünü izledim. "Çok uzun bir zaman Matt" dedi paraya bakarak.

"İyi görünüyorsun Döndürücü."

"Bir süredir şans hep benden yana oluyor."

"Bu her zaman iyidir"

"Öyle olmayı sürdürdüğü sürece."

Trina yanımıza geldi. Bir fincan kahve daha ve bir burbon istedim. Döndürücü, başını ondan yana çevirerek küçük yüzünde soru işaretleriyle kaşlarını çattı.

"Şey, bilmiyorum" dedi. "Sence bir bardak süt alabilir miyim?"

Trina alabileceğini söyledi ve siparişleri getirmek üzere uzaklaştı. "Artık içemiyorum" dedi Döndürücü. "Şu kahrolası ülser işte."

"Bunun başarıyla birlikte geldiğini duydum."

"Birlikte geldiği şey can sıkıntısı ve sinir. Doktor bana yiyemeyeceğim şeylerin bir listesini verdi. Beğendiğim her şey var listede, işim iş. En iyi restoranlara gidebiliyorum ve kendime kahrolası bir tabak yağsız peynir ismarlıyorum."

Parayı bir kez daha döndürdü.

Onu Teşkilat'ta olduğum yıllardan beri tanıyordum. Birçok kez yakalanmıştı - her seferinde ufak tefek şeyler yüzünden. Ama hiç hapis yatmadı. Hepsinden de paçasını kurtarmayı başardı. Bunu parayla ya da bilgiyle yaptı. Bir çalıntı mal alıcısını yakalamam için yardım etmişti. Bir başka seferinde de bir katil konusunda yardımcı dokunmuştu. Arada sırada edindiği bir bilgiyi bize on ya da yirmi dolara satardı. Ufak tefek, ilgi çekmeyen bir tipti ve doğru adımı atmasını biliyordu. Birçok insan da onun yanında boş boğazlık edecek kadar aptaldı.

"Matt, buraya yolumun üzerinde olduğu için uğramadım."

"Bunu anlamıştım."

"Evet"

Para yalpalamaya başlayınca hemen onu kaptı. Çok hızlı elleri vardı. Onun hep bir zamanlar yankesici olduğunu düşünmüştük; ama sanırım kimse onu suçüstü yakalayamadı. "Olay şu, bazı sorunlarım var."

"Onlar da ülerle birlikte gelir."

"Emin ol geliyor." Yeniden döndürdü. "Benim için bir şey saklamamı istiyorum."

"Öyle mi?"

Sütünden bir yudum aldı. Bardağı masaya bırakarak deri çantaya uzandı. "Bunun içinde bir zarf var. Senden istediğim, onu benim için saklaman. Kimsenin bulamayacağı, emin bir yere koy, anlıyor musun?"

"Zarfın içinde ne var?"

Başını hafifçe, sabırsız bir biçimde salladı. "İşin bu kısmını bilmene gerek yok,"

"Onu ne kadar saklamalıyım?"

"Şey, konu da bu, zaten." Bir daha döndürdü. "Biliyorsun, insanın başına bir sürü şey gelebilir Dışarı çıkıp karşı kaldırıma geçerken Dokuzuncu Cadde otobüsünün altında kalabilirim. Yani insanın başına gelebilecek her türlü şeyi kastediyorum. Kimse ne olacağını bilemez."

"Peşinde biri mi var, Döndürücü?"

Gözüne geldik, sonra hızla indirdi gözlerini. "Olabilir" dedi.

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Değil kim olduğunu, gerçekten peşimde olup olmadığını bile bilmiyorum." Para yalpaladı, onu yakaladı ve yeniden döndürdü.

"Zarf, senin sigortan."

"Onun gibi bir şey."

Kahvemi yudumladım. "Bu iş için doğru insan olduğumdan emin değilim, Döndürücü. Bence yapılacak şey, zarfı bir avukata götürmen. Birkaç talimat verdikten sonra o da zarfı bir kasaya koyar ve mesele hallolur"

"Bunu düşündüm."

"Ve?"

"İşe yaramaz. Benim bildiğim avukatlar bürolarından dışarı adım attığım an. kahrolası zarfı açarlar. Düzgün bir avukat ise beni şöyle bir süzdükten sonra gidip ellerini yıkar"

"Pek de öyle olması gerekmez."

"Bir şey daha var. Diyelim ki otobüsün altında kaldım. O zaman avukatın zarfı sana getirmesi gerekecektir Benim dediğim gibi yaparsak aracıyı ortadan kaldırmış oluruz, değil mi?"

"Neden zarfın sonunda bana gelmesi gerekiyor?"

"Bunu.zarfı açtığında anlayacaksın. Eğer açarsan tabii."

"Her şey çok karmaşık, değil mi?"

"Son zamanlarda her şey oldukça karmaşık Matt. Ülerler ve can sıkıcı şeyler"

"Ve üzerindeki giysiler, hayatın boyunca sende gördüklerimin en iyileri."

"Evet, beni bunların içinde gömebilirler" Yeniden döndürdü. "Bak, bütün yapman gereken, zarfı alarak kiralık bir kasaya filan koymak. Orası sana kalmış."

"Ya ben bir otobüsün altında kalırsam?"

Bunun üzerinde bir süre düşündü. Sonunda bir karara vardık. Zarf, otel odamdaki halının altında duracaktı. Benim aniden ölmem durumunda Döndürücü gelecek, özel eşyasını alabilecekti. Bir anahtara ihtiyacı olmayacaktı. Daha önce hiç olmamıştı.

Ayrıntıları konuştuk: Haftalık telefon görüşmeleri, benim orada olmamam durumunda bırakacağı mesaj. Bir içki daha söyledim. Döndürücü sütünü hâlâ bitirmemişti.

Ona neden beni seçtiğini sordum.

"Bana karşı her zaman dürüst oldun Matt. Teşkilat'tan ayrılalı ne kadar oldu? Birkaç yıl?"

"Öyle bir şey."

"Evet, istifa etmiştin. Ayrıntılar konusunda iyi sayılmam. Bir çocuğu mu öldürmüştün?"

"Evet, görev başındayken kurşun sekmişti."

Gözlerimi kahveme dikerek olayı düşündüm. Bir yaz gecesi idi. Hava çok sıcaktı. Washington Heights'daki Spectacle'da klima sürekli çalışıyordu. Spectacle, polislerin takıldığı bir bardı. O gece görev başında değildim. Aslında bir polis her zaman bir biçimde görev başındadır. O gece bara iki çocuk geldi ve çıkarırken barmeni vurarak öldürdüler Onları caddeye kadar kovaladım. Birini öldürdüm, diğerinin de kalça kemiğini parçaladım.

Ancak silahı bir kez daha ateşlediğimde kurşun sekti ve Estrellita Rivera adında yedi yaşındaki bir kızın gözüne saplandı. Tam gözüne, oradan da yumuşak dokuyu geçerek beyne.

"Biraz ileri gittim sanırım" dedi Döndürücü. "Bu konuyu açmamalıydım."

"Yoo, önemli değil. Bir soruşturma oldu ve sonunda tamamen temize çıktım."

"Ve sonra Teşkilat'ı bıraktın."

"Bir biçimde işin tadı kaçmıştı. Ve diğer şeylerin de. Adada bir ev. Bir eş. Ve oğullarım."

"Sanırım böyle şeyler oluyor"

"Evet, sanırım öyle."

"Peki şimdi ne yapıyorsun? Bir tür özel hafiye ha?"

Omuz silktim. "Lisansım yok. Bazen insanlara bir iyilik yapıyorum, onlar da bana karşılığında para veriyor"

"Neyse, küçük işimize geri dönecek olursak..." Yeniden döndürdü. "Benim için yapacağın şey de öyle bir iyilik işte."

"Eğer öyle düşünüyorsan."

Tam dönerken parayı tuttu, ona bir süre baktı ve beyaz-mavi dama desenli masa örtüsünün üzerine bıraktı.

"Öldürülmek istemiyorsun Döndürücü." dedim.

"Kahretsin, hayır"

"Bu işten sıyrılmaz mısın?"

"Belki evet. Belki hayır. İşin bu yönünü konuşmayalım, tamam mı?"

"Nasıl istersen."

"Çünkü, biri seni öldürmek istiyorsa bu konu hakkında sen ne yapabilirsin ki? Hiçbir şey."

"Belki de haklısın."

"Bunu benim için halledecek misin Matt?"

"Zarfını alacağım. Eğer onu açmam gerekirse ne yapacağımı söylemiyorum. Çünkü içinde ne olduğunu bilmiyorum."

"Eğer açman gerekirse bileceksin."

"Yapmam gereken her neyse, yapacağıma garanti vermiyorum."

Bana uzun uzun baktı. Orada olduğunu bilmediğim bir şeyi yüzümden okumuştü.

"Yapacaksın" dedi.

"Belki."

"Yapacaksın. Ve eğer yapmazsan, ben bunu bilmeyeceğim. Dinle, avans olarak ne istiyorsun?"

"Yapmam gerekenin ne olduğunu bilmiyorum."

"Zarfı tutmak için diyorum. Ne kadar istiyorsun?"

İş konusunda ücret belirlemede hiçbir zaman iyi değilimdin Biraz düşündükten sonra şöyle dedim: "Şu üzerindeki takım güzelmiş."

"Ha? Sağol."

"Nereden aldın?"

"Phil Kronfeld'in butiği. Broadway'de."

"Yerini biliyorum."

"Gerçekten beğendin mi?"

"Üzerinde iyi duruyor. Sana ne kadara patladı?"

"Üç yüz yirmiye."

"İşte benim ücretim."

"Kahrolası takımı mı istiyorsun?"

"Üç yüz yirmi Doları istiyorum."

"Ah." Başını arkaya attı. Hoşuna gitmişti anlaşılan. "Bir an için kafamı karıştırdın. Takım elbiseyle ne yapacağını anlayamadım da."

"Zaten bana uyacağını sanmıyorum."

"Bence de. Üç yüz yirmi ha? Evet, sanırım sorun değil." Timsah derisinden şişkin bir cüzdan çıkardı ve içinden altı ellilikle bir yirmilik saydı. "Üç yüz yirmi" deyip paraları bana verdi. "Eğer bu iş uzarsa ve daha fazlasını istersen, bileyim yeter. Yeterince iyi mi?"

"Yeterince iyi. Seninle temasa geçmem gerekirse Döndürücü?"

"İh-ih."

"Tamam."

"Biliyorsun, ihtiyacın olmayacak; ama sana bir adres vermek isteseydim bile bunu yapamazdım,"

"Pekâlâ."

Deri çantayı açtı ve büyük boy özel zarfı uzattı. Zarfın iki ucu, sağlam bantlarla kapatılmıştı. Zarfı alarak yanımdaki sıranın üstüne koydum. Gümüş parayı bir kez daha döndürdükten sonra alıp cebine koydu ve Trina'ya hesabı getirmesi için işaret etti. Onun ödemesine izin verdim. İki dolar da bahşiş bıraktı.

"O kadar komik olan ne Matt?"

"Seni daha önce hesap ödemek için bu kadar istekli görmemiştim de. Ayrıca başkalarının bahşişlerini bile topladın."

"Eh, bazı şeyler değişsin"

"Sanırım öyle."

"Ayrıca başkalarının bahşişlerini de yalnızca iki defa almışımdır. Aç olduğun zaman birçok şey yaparsın."

"Elbette."

Ayağa kalktı, bir an duraksadı, sonra elini uzattı. Tokalaştık. Gitmek için arkasına döndüğünde seslendim.

"Döndürücü?"

"Ne?"

"Bildiğin avukatların sen büroyu terk eder etmez zarfı açacaklarını söylemiştin."

"Kesinlikle öyle."

"Benim açmayacağımı nereden biliyorsun?"

Bana, sorduğum soru çok aptalcaymış gibi baktı. "Sen dürüstsün" dedi.

"Ah Tanrım, Biliyorsun, eskiden dürüst davranmadığım zamanlar da olurdu. Senin bir iki olaydan paçanı sıyırmama izin vermiştim."

"Evet ama bana karşı her zaman açık sözlü oldun. Dürüst vardır, dürüst vardır. O zarfı, açman gereken zamana kadar açmayacaksın."

Haklı olduğunu biliyordum. Yalnızca onun bunu nasıl bildiğini bilmiyordum. "Kendine iyi bak" dedim.

"Tamam. Sen de."

"Caddeyi geçerken dikkat et."

"Ha?"

"Otobüslere dikkat et, diyorum."

Hafifçe güldü. Ama komik bulduğunu sanmıyorum.

O gün daha sonra bir kiliseye uğrayarak yardım kutusuna otuz iki dolar attım. Arkadaki sıralardan birine oturdum ve Döndürücü'yü düşündüm. Bana kolay para vermişti. Bu parayı hak etmem için bütün yapmam gereken, aslında hiçbir şeydi.

Odama döndüğümde halıyı kaldırarak Döndürücü'nün zarfını oraya koydum. Yatağın altına denk gelmesine dikkat etmiştim. Temizlikçi kız sık sık elektrik süpürgesini çalıştırır; ama mobilyaları asla yerinden oynatmaz. Halıyı yeniden örterek hemen zarfı unuttum. Her Cuma bir telefon konuşması ya da bir mesaj, Döndürücü'nün hayatta olduğunu ve zarfın olduğu yerde kalabileceğini garanti edecekti.

2

Sonraki üç gün boyunca gazeteleri ikişer kez okuyarak telefon bekledim. Pazartesi gecesi odama dönerken Times'ın erken baskısından bir tane aldım. "Metropolitan Haberleri" başlığı altında daima "Polis Tutanakları"ndan alınan bir sürü cinayet haberi olur Bu haberlerden sonuncusu, benim aradığım haberdirdi. Kimliği belirsiz bir erkek, beyaz, 1.70 boylarında, kilosu yaklaşık 70, 45 yaşlarında, Doğu Nehri'nden kafatası parçalanmış halde çıkarılmış.

Uyuyordu. Bence birkaç yıl daha yaşlıydı ve biraz daha zayıftı; ama diğer şeyler çok uyuyordu. Döndürücü olduğundan emin olamazdım. Adamın -her kimse- öldürülmüş olduğundan bile emin olamazdım. Başındaki hasar, suya girdikten sonra olmuş olabilirdi. Ayrıca yazıda adamın ne kadar suda kaldığı belirtilmemişti. Eğer on günden fazlaysa o zaman Döndürücü olamazdı. Ondan, önceki Cuma günü haber almıştım.

Saatime baktım. Birini aramak için fazla geç sayılmazdı. Ama birini öylesine aramak için oldukça geçti. Ve zarfını açmak için de çok erken. Bunu, onun öldüğünden kesinlikle emin oluncaya dek yapmak istemiyordum.

Her zamankinden biraz daha fazla içki içtim, bir türlü uyku tutmuyordu, Sabahleyin baş ağrısı ve ağzımda kötü bir tatla uyandım. Aspirin içip gargara yaptıktan sonra kahvaltı için Red Flame'e gittim Times'ın daha geç bir baskısını aldım ama yeni bir şey yoktu. Önceki baskıda olanların aynısı yazılıydı.

Eddie Koehler, şu sıralar West Village'deki 6. Bölge'de teğmendirdi. Odamdan telefon ederek ona ulaşmayı başardım. "Hey, Matt" dedi. "Uzun zaman oldu."

Aslında o kadar da uzun olmamıştı. Ona ailesinin hatırını sordum. O da benimkileri sordu, "iyiler" dedim.

"Her zaman buraya geri dönebilirsin" dedi.

Hayır dönemezdim. Nedenleri açıklayacak kadar derin bir muhabbete girmek istemiyordum. Ayrıca bir daha rozet taşımaya da başlayamazdım. Ama bütün bunlar onun bir soru daha sormasını engellemiyordu.

"Anlaşılan insan ırkının arasına yeniden katılmak için hazır değilsin ha?"

"Böyle bir şey olmayacak, Eddie."

"Onun yerine çöplükte yaşamak ve her papel için otlakçılık yapmak zorundasın, öyle mi? Dinle, içkiyle kendini öldürmek istiyorsan bu senin bileceğin birşey."

"Doğru."

"Ama beleşe içebileceksen parasını ödemenin anlamı ne? Sen polis olmak için doğmuşsun Matt."

"Aramamın nedeni."

"Elbette, bir neden olması gerek, değil mi?"

Bir süre bekleyip konuşmaya devam ettim. "Gazetede bir şey gözüme takıldı. Ve senin belki de beni morga götürmekten kurtaracağını düşündüm. Dün Doğu Nehri'nden bir ceset çıkarmışlar Ufak tefek, orta yaşlı bir adam."

"Yani?"

"Kimliğini tespit edip etmediklerini öğrenebilir misin?"

"Olabilir. Seni neden ilgilendiriyor?"

"Aradığım kayıp bir koca var da. Bu adam tanıma uyuyor. Gidip bir bakabilirim ama adamı yalnızca fotoğraflardan tanıyorum. Suda bir süre kaldıktan sonra..."

"Pekâlâ. Seninkinin ismini ver, araştırayım."

"İstersen tam tersini yapalım" dedim. "Durumun gizli kalması gerekiyor Bu yüzden, gerçekten gerekli olmadığı sürece ismini vermek istemiyorum."

"Sanırım birkaç telefon görüşmesi yapabilirim."

"Eğer adam benimkiyse, bir şapka olacak."

"Peki ya değilse?"

"O zaman benim içten şükranlarımı kazanacaksın."

"Kahrolası" dedi. "Umarım senin adamındır. Bir şapka iyi olurdu. Hey, komik değil mi? Bir düşünsene."

"Nasıl yani?"

"Sen bir adamı arıyorsun ve ben onun ölmüş olmasını umuyorum. Düşün, gerçekten çok komik."

Telefon, kırk dakika sonra çaldı. "Çok kötü. Bir şapka olabiliirdi."

"Tespit edememişler mi?"

"Ah, evet, tespit etmişler Parmak izlerini incelemişler. Ama adamın, bulmak için seni tutacakları türden biri olduğunu sanmıyorum. Bizim buralarda ünü olan biri. Hakkındaki dosya bayağı kabarık. Senin de bir iki kez karşına çıkmış olmalı."

"Adı neymiş?"

"Jacob Jablon. Biraz gammazlık, biraz yalancı şahitlik yapmış, Her türlü ufak tefek pislik yani."

"İsim yabancı değil."

"Ona Döndürücü diyorlardı."

"Onu tanırdım" dedim. "Ama yıllardır ona rastlamadım. Gümüş bir teklifi döndürüp dururdu."

"Eh, artık ancak mezarında dönüp duracak." Derin bir iç çektim. "Benim adamım değil,"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Birinin kocası olduğunu sanmıyorum. Olsa bile kadın bulunmasını istemezdi herhalde."

"Adamımı arayan kişi karısı değil."

"Değil mi?"

"Kız arkadaşı."

"Vay canına."

"Ayrıca zaten şehirde olduğunu sanmıyorum. Ama sanırım kızı fazladan bir kaç dolar için oyalayabilirim. Adamın biri ortadan kaybolmak istiyorsa bunu yapar."

"Genelde böyle olur ama eğer kadın sana para vermek istiyorsa..."

"Ben de öyle hissediyorum" dedim. "Döndürücü suda ne kadar kalmış? Bunu ortaya çıkarmışlar mı?"

"Sanırım dört beş gün dediler. Neden ilgileniyorsun?"

"Parmak izlerinden tespit ettiklerini söyleyince olayın oldukça yakın bir zamanda olduğunu düşündüm."

"Eh, izler bir hafta kalır. Hatta bazen daha uzun süre, bu balıklara bağlı. Boğulmuş bir cesedin parmak izlerini aldığı düşünsene. Kahretsin, eğer ben böyle bir şey yapsaydım herhalde uzun bir süre bir şey yiyemezdim. Bir de otopsi yapmayı düşün."

"Ah, bu pek de zor değildir herhalde. Biri başına vurmuş olmalı."

"Adamın kim olduğunu gözönünde tutarsak bence her şey ortada. Yüzmeye gidip kafasını kazayla iskeleye çarpacak bir tip değil. Ama yine de cinayet kararına varmayacaklarına bahse girerim."

"Neden?"

"Çünkü bu olayın gelecek elli yıl içinde kapanmadan bekleyecek bir dosya olmasını istemeyeceklerdir Döndürücü gibi bela bir herife ne olduğunu bulmak için kim uğraşmak ister? Yani o öldü ve arkasından kimse ağlamayacak."

"Onunla hep iyi anlaşırdım."

"Adi bir dolandırıcıydı o. Her kim temizlediyse herkes için bir iyilik yapmış oldu."

"Sanırım haklısın."

Büyük zarfı halının altından çıkardım. Bandı bir türlü açamadım; şifonyerden çakımı aldım ve zarfın kenarını yırttım. Sonra elimde zarfla, yatağın kenarında birkaç dakika oturdum.

İçinde ne olduğunu aslında bilmek istemiyordum.

Bir süre sonra onu açtım ve sonraki üç saati odamda, zarfın içindekileri incelemekle geçirdim. Bazı sorular yanıtlıyordu ama ortaya çıkardığı yeni sorular daha fazlaydı. Sonunda her şeyi zarfın içine geri koydum ve onu halının altındaki eski yerine yerleştirdim.

Polisler, Döndürücü Jablon'u hasır altı etmek istiyorlardı ve benim de zarfla yapmak istediğim buydu. Yapabileceğim bir sürü şey vardı ve en çok istediğim de hiçbir şey yapmamaktı. Bu yüzden kafamdaki seçeneklerle ilgili bir çözüme ulaşana dek zarf gizli yerinde kalabiliirdi.

Bir kitap alarak yatağa uzandım. Ama birkaç sayfadan sonra dikkat etmeden okuduğumun farkına vardım. Ve küçük odam her zamankinden daha da küçük geliyordu şimdi. Dışarı çıktım ve bir süre yürüdükten sonra birkaç yere uğrayıp içki içtim. Otelin karşısındaki Polly'nin Kafesi'nden başladım. Sonra Kilcullen'in Yeri, sonra da Spiro ve Antares. Yolumun üzerinde bir yerde bir fast-food'a uğradım ve birkaç sandviç yedim. Son durağım Armstrong'un Yeri'ydi ve Trina işini bitirdiğinde hâlâ oradaydım. Ona oturmasını ve kendisine bir içki ısmarlayacağımı söyledim.

"Ama yalnızca bir tane Matt. Başka yerlere gidip insanları görmem gerek."

"Benim de. Ama oralara gidip onları görmek istemiyorum."

"Çok az da olsa sarhoş olduğunu söyleyebilirim."

"Bu hiç de imkânsız değil."

Bara gidip içkilerimizi aldım. Kendim için sek burbon, onun için de votka tonik. Masaya geri döndüm. Trina bardağını havaya kaldırdı,

"Suça içelim mi?"

"Gerçekten, yalnızca bir tek içki için mi zamanın var?"
"Bir tane için bile yok ama limit bir olsun."
"O zaman suça olmasın. Kaybedilen dostlara içelim."

3

Sanırım zarfı açmadan önce içinde ne olduğu hakkında iyi bir fikrim vardı. Hayatını, kulaklarını açık tutarak sorumsuzca yaşayan bir adam bir anda üç yüz dolarlık elbise giymeye başlarsa bunun nasıl olduğunu anlamak zor değildir Bilgi satarak geçirilen bir hayatın ardından Döndürücü, satamayacağı kadar iyi bir şey ele geçirmişti. Artık bilgi satmak yerine sessizlik satıyordu. Şantajcılar, gammazlardan daha zengindir; çünkü ellerindeki mal bir kerelik değildir. Onu aynı kişiye yaşamboyu tekrar tekrar satabilirler

Tek sorun, hayatlarının kısa olma tehlikesidir. Döndürücü, başarılı olduğu gün kötü bir hayat sigortası riski de taşır hale geldi. İlk önce can sıkıcı şeyler ve ülser, sonra da göçmüş bir kafatası ve uzun bir nehir banyosu.

Bir şantajcının sigortaya ihtiyacı vardır Kurbanını, şantajcını yok ederek şantajı da ortadan kaldırma yoluna gitmeme konusunda ikna etmek için elinde bir kozu olması gerekir. Her şeyden önce kurbanı köşeye sıkıştırarak kanıtlarla birlikte birisi -bir avukat, bir kız arkadaşı, herhangi biri- arka planda yerini alır Eğer şantajcı ölürse kanıt, polisler gider ve pislik ortalığa saçılır Her şantajcı, kurbanının bu kritik noktanın farkında olmasını bir şekilde sağlar. Bazen gönderilecek bir zarf yoktur; çünkü etrafta dolaşan kanıt bütün ilgilenenler için tehlikelidir. O zaman şantajcı, bunun olduğunu yalnızca söyler ve hedefin, blöfüne meydan okumayacağını düşünür, Hedef, bazen ona inanır, bazen de inanmaz.

Döndürücü Jablon herhalde hedefine sihirli zarftan daha ilk başta bahsetmişti. Ama Şubat ayında paçası tutuşmaya başlamıştı. Birisinin onu öldürmeye çalıştığını ya da yakında çalışacağını düşünmeye başladı. Bu yüzden zarfın içindekileri topladı. Eğer zarf fikri işe yaramazsa, zarfın gerçeği de onun hayatta kalmasını sağlamazdı. Ölecekti ve bunu biliyordu.

Ama sonuçta hayatı boyunca bir profesyonel olmuştu. Ufak hesaplar yapan ama yine de profesyonel. Ve bir profesyonel öfkelenmez. Yalnızca intikam alın

Bir sorunu vardı ve zarfını açarak içindekileri incelediğimde artık bu, benim sorunum olmuştu. Çünkü Döndürücü, birinden intikam alması gerekeceğini biliyordu.

Yalnızca bunun kim olduğunu bilmiyordu.

İlk baktığım şey, mektuptu. Daktiloyla yazılmıştı. Bu da şu demekti: Bir zamanlar, satabileceğinden bir adet fazla daktilo çalmış ve kendine saklamıştı. Bunu fazla kullanmadığı belliydi. Mektup, üzeri çarpımlarla karalanmış sözcükler ve cümlelerle, harfler arasında boşluklarla ve ilginç olacak derecede de imlâ yanlışlarıyla doluydu. Ama topladığında şöyle bir şeye benziyordu:

Matt:

Eğer bunu okuyorsan ben ölü bir adamım demektir. Umarım hiçbir şey olmadan bu iş sona erer ama hiç sanmıyorum. Dün biri beni öldürmeye çalıştı. Bir otomobil kaldırma çıkarak üzerime geldi.

Bulaştığım iş bir şantaj. İyi para eden birtakım bilgiler edindim. Yıllarca ufak tefek işlerle uğraştım, sonunda madenin tam ortasına düştüm.

Üç kişi var. Nasıl olduğunu diğer zarfları açtığında göreceksin. Sorun da bu; yani üç kişi olması. Ben ölüysem bunu içlerinden biri yaptı ama hangisi olduğunu bilmiyorum. Her birini de köşeye sıkıştırdım ve hangisini boğazlıyor olduğumu bilmiyorum.

Şu Prager. İki yıl önce Aralık ayında kızı, üç tekerlekli bisiklete binen bir çocuğu ezmiş. Geçici bir ehliyet taşıdığı, hızlı gittiği ve esrar çekmiş olduğu için otomobili durdurmadan kaçmış. Prager'ın Tanrıdan bile daha çok parası var ve bunu herkese dağıtmış ve kızı asla tutuklanmamış. Bütün bilgi zarfın içinde. Bu, | ilkiydi. Bir barda, herifin birinin söylediklerine kulak misafiri oldum ve herife sürekli içki ismarlayarak dilini çözdüm. Prager'dan istediğim, ödeyemeyeceği bir para değil ve zaten o da tıpkı ayın ilk günü kira öder gibi ödüyor. Ama bir adamın ne zaman çileden çıkacağını bilemezsin ve belki de böyle oldu. Kahrolası benim ölmemi istiyor ve bunu da çok kolay yaptırabilir

Ethridge denilen kadın olayı tam bir eşek şansydı. Kadının resmine şu sosyete gazetelerinden birinde rastladım ve onu yıllar önce gördüğüm porno bir filmde hatırladım. O ne yüzdü. Hernekadar o filmlerde kimse yüzlere bakmaz ama benim aklımda kalmıştı. Gittiği bütün o kulları filan okudum, bir türlü bağdaştıramadım. Biraz ev ödevi yapayım dedim. Birkaç yıl gözden kaybolup ağır işlere bulaştığımı öğrendim. Fotoğraftan ve zarfın içindeki diğer şeyleri buldum. Onunla bir süredir iş yapıyoruz. Kocasının olanlardan ve diğer şeylerden haberi var mı yok mu bilmiyorum. Hiç de hafife alınacak türden bir kadın değil ve insanı gözünü kırpmadan öldürebilir Gözlerinin içine bak, ne demek istediğimi anlarsın.

Huysendahl, köşeye sıkıştırdığım üçüncü kişi. Sıra ona geldiğinde rahattım artık, işler tıkırındaydı. Onunla ilgili yakaladığım ipucu da karısının lezbiyen olmasıydı. Senin de bileceğin gibi Matt, bu hiç de olağanüstü bir şey değil. Ama adam bok gibi zengin ve valiliğe soyunmayı düşünüyor Bu yüzden biraz kurcalamaktan ne çıkar? Bu lezbiyenlik olayı bir şey değil. Bunu herkes normal karşılar Üstelik etrafa yaydığında belki lezbiyenlerin oyunu da alarak kazanır. Bu yüzden beni ilgilendiren bu değildi. Benim sorunum, neden bu kadınla hâlâ evli olduğuydu. Sanki adamlarla ilgili garip bir şeyler var. Bu yüzden sıkı bir araştırma yaptım ve bir şey buldum. Bununla uğraşmak

da yine ayrı bir işti. Herif normal bir homo değil. Özel ilgi alanı genç oğlanlar, ne kadar genç olursa o kadar iyi. Bu, mide bulandırıcı bir şey. Bazı ufak tefek şeyler buldum. Mesela iç organlarıyla ilgili hastalıklar yüzünden hastaneye yatan şu çocuk. Huysendahl, bütün hastane faturalarını ödemiş. Ben kancayı biraz daha derine sokmak istiyordum. Birtakım fotoğraflar elde ettim. Bunu nasıl yaptığım önemli değil, işin içinde başka insanlar da vardı. Resimleri gördüğünde altına etmiş olmalı. Bu iş bana bayağı pahalıya mal oldu ama bundan daha iyi bir yatırım olamazdı.

Matt, olay şu: Eğer biri beni öbür dünyaya gönderdiyse bu kişi bunlardan biri ya da kiraladıkları bir adam ama ikisi de aynı kapiya çıkar. Senden istediğim onları bir güzel becermen. Ama yalnızca bunu yapmanı; yani benimle kurallara uygun oynayan diğer ikisini değil. Bu zarfı bütün bilgileri polise yollayacak bir avukata vermememin nedeni de bu. Çünkü bilgiler polise gidince benimle işbirliği yapan diğer ikisi de yanar. Hele bilgiler yanlış polise giderse herif katilimi yakalamak yerine onu haraca bağlar, ben de öldüğümle kalırım.

Dördüncü zarfın üzerinde senin adın yazılı; çünkü bu senin için. İçinde üçbinlik var; bu senin. Daha fazla olması gerekir miydi, bilmiyorum ama her zaman için senin onu cebine atıp geride kalanları ortadan kaldırman olasılığı var. Eğer böyle olursa, ölü olacağım için bunu asla bilemeyeceğim. Senin işin peşinden gideceğini düşünmemin nedeni, uzun süre önce sende farkına vardığım bir şeydi. Sen cinayetle diğer suçlar arasında bir fark olduğunu düşünüyorsun. Ben de böyle düşünüyorum. Bütün hayatım boyunca kötü şeyler yaptım ama asla birini öldürmedim ve öldürmedim. Cinayet işleyen insanlar biliyorum -kesin ya da dedikodu olarak- ve hiçbir zaman onlara fazla yaklaşmadım. Ben böyleyim ve senin de böyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden birşeyler yapacağını düşünüyorum ama tekrar söylüyorum, eğer yapmazsan bunu asla bilmeyeceğim.

Dostun,

Jake "Döndürücü" Jablon

Çarşamba sabahı zarfı yeniden halının altından çıkardım ve kanıtlara uzun uzun baktım. Not defterimi çıkarıp bazı ayrıntıları not ettim. Bu malzemeleri el altında tutamazdım; çünkü harekete geçtiğimde kendimi belli etmiş olacaktım ve odam da artık pek emin bir saklama yeri olmayacaktı.

Döndürücü onları fena halde köşeye sıkıştırmıştı, Henry Prager'in kızı Stacey'nin, üç yaşındaki Michael Litvak'ın ölümüyle sonuçlanan bir kaza mahallinden kaçmış olduğuyla ilgili çok az sağlam kanıt vardı ama bu durumda sağlam kanıtta pek ihtiyacı yoktu. Döndürücü'de Prager'in otomobilinin tamir edildiği garajın ismi, polis teşkilatında ve Westchester bölge başsavcılığında ulaşılan insanların isimleri ve işe yarayacak birkaç parça bilgi daha vardı. Bu paketi iyi bir araştırmacı muhabire versen, asla peşini bırakmazdı.

Beverly Ethridge'le ilgili bilgiler çoğunlukla görseldi. Resimler tek başlarına yeterli olamayabilirdi. Birkaç 10 x 15 lik renkli baskı ve her biri birkaç sahneden oluşan yarım düzine film şeridi vardı. Kadın, hepsinde açıkça tanınıyordu ve ne yaptığı ortadaydı. Bu, tek başına fazla zarar verici olmayabilirdi. İnsanların gençliğinde eğlence olsun diye yaptıkları pek çok şey, aradan birkaç yıl geçtikten sonra unutulabilirdi. Özellikle hemen her dolapta bir iskeletin bulunduğu çevrelerde.

Ama Döndürücü ev ödevini iyi yapmıştı, tıpkı söylediği gibi. Bayan Ethridge'i, sonra da Beverly Guildhurst'u gençlik yıllarında Vassar'ı terk edişinden itibaren izlemişti. Santa Barbara'da fahişelikten dolayı bir tutuklama vardı ama ceza ertelenmişti. Vegas'ta da narkotikle başı derde girmişti; ancak delil yetersizliği ve anlaşılan aile tarafından verilen bir miktar rüşvet sayesinde dosya kapanmıştı. San Diego'da, oralarda tanınan bir pezevenkle birlikte iş yapmıştı. Bir keresinde işler tatsızlaşmış. Pezevenğin aleyhine şahitlik yapmış ve yine yakayı kurtarmıştı. Ama ortağı Folsom'da bir ila beş yıl arasında hapis cezası yemişti. Döndürücü'nün bulabildiğine göre kadının hapiste geçirdiği tek zaman, Oceanside'da sarhoş ve aykırı davranıştan on beş günlüğüne tutuklandığı zamandı.

Sonra geri dönmüş ve Kermit Ethridge'le evlenmişti. Ve eğer resmi gazetede yanlış bir zamanda çıkmış olmasaydı başı belaya girmemiş olacaktı.

Huysendahl'la ilgili malzeme bayağı ağırdı. Belge niteliğindeki kanıtlar fazla önemli sayılmazdı: Birtakım tüsüz oğlanların isimleri ve Ted Huysendahl'in sözde onlarla cinsel ilişkiye girdiği zamanların tarihleri, Huysendahl'in, Jeffrey Kramer adında 11 yaşındaki bir çocuğun iç hastalıkları ve yaralanmalarıyla ilgili tedavilerin parasını ödediğini gösteren hastane kayıtları. Ama resimlere baktığınızda New York Eyaleti'nin gelecekteki vali adayının durumu, hiç de insanların oy vereceği türden değildi.

Tam bir düzine resim vardı ve bunlar bütün bir repertuarı gözler önüne seriyordu. En çirkin olanı, Huysendahl'in genç, zayıf zenci bir çocuğa arkadan yaparken, çocuğun acı içindeki yüzünü gösteren resimdi. Diğer birkaçında olduğu gibi bu resimde de çocuk, tam kameraya doğru bakıyordu. Bir ihtimal acı içindeki yüz ifadesi teatral bir pozdan başka bir şey değildi. Ama bu olasılık, ortalama vatandaşların yüzde doksanının, Huysendahl'in boynuna bir ip geçirip en yakın elektrik direğine asma arzusunu engellemezdi.

4

O akşamüstü saat 4.30'da, Park Avenue'daki cam ve çelikten yapılmış bir ofis binasının yirmi ikinci katındaki resepsiyon odasıydım. Odada yalnızca resepsiyonist bayan ve ben vardık. O, U biçimli siyah bir masanın arkasındaydı. Masanın renginden bir ton daha açık renk tenliydi ve saçı, iyi kırılmış Afro modeliydi. Masayla aynı renkte olan vinil bir koltukta oturuyordum. Yandaki küçük beyaz sehpanın üzerinde birkaç dergi duruyordu: Architectural Forum, Scientific American, bazı golf dergileri, geçen haftanın Sports Illustrated'i. Bunların hiçbirinin

benim bilmek istediğim bir şeyler hakkında bilgi vereceğini sanmıyordum. Bu yüzden onlara dokunmayıp karşı duvarda asılı olan küçük yağlıboya tabloyla ilgilendim. Amatörce yapılmış bir deniz manzarasıydı. Çalkantılı bir okyanusun üzerinde bir sürü küçük tekne yalpalıyordu. Ön planda teknenin yanlarından adamlar denize doğru sarkmıştı. Kusuyor gibi görünüyordular ama ressamın bunu bu amaçla yaptığına inanmak zordu.

"Bayan Prager yaptı onu" dedi genç kız.

"İlginç."

"İçerdeki ofisdekilerinin tümünü de o yaptı. Böyle bir yeteneğe sahip olmak harika olmalı."

"Evet, öyle."

"Ve hayatı boyunca da hiç resim dersi almamış."

Resepsyonist bayan bunu, benim bulduğumdan daha takdire değer bulmuştu. Bayan Prager'in resim yapmaya ne zaman başlamış olacağını düşündüm. Çocukları büyüdükten sonra olmalıydı. Üç çocukları vardı: Buffalo Üniversitesinde tıp okuyan bir erkek, evli ve California'da yaşayan bir kız ve en gençleri olan Stacy. Hepsisi de artık yuvayı terk etmişlerdi ve Bayan Prager, Rye'da denizle kuşatılmış bir evde yaşayıp fırtınalı deniz manzaraları yapıyordu.

"Telefonu görüşmesi bitti" dedi kız. "Korkarım adınızı bilmiyorum."

"Matthew Scudder" dedim. Telefonu açıp orada olduğumu bildirdi. Adımın adama bir şey ifade etmesini beklemiyordum; etmemiştir de, zira kız da bana ziyaretimin neyle ilgili olduğunu sormuştu.

"Michael Litvak projesini temsil ediyorum."

Eğer bundan bir şey anlamışsa, Prager sırrını açığa vurmuyacaktı. Genç kız, adamın kafasının karışmış olduğunu kendi yüzünden yansıtıyordu. "Çarpıp Kaçma Kooperatifi" dedim. "Yani Michael Litvak Projesi. Bu, gizli bir mesele. Eminim beni görmek isteyecektir"

Aslında beni hiç de görmek istemeyeceğinden emindim ama kız telefonda, söylediklerimi tekrarladıktan sonra beni geri çeviremedi. "Sizi şimdi görecek" dedi kız ve kıvrık küçük başıyla, üzerinde ÖZEL yazılı kapıyı işaret etti.

Bürosu geniş ve ferah; karşı duvar boydan boya camdan yapılmıştı. Ne kadar yukarıdan bakarsan o kadar daha iyi görünen şehrin etkileyici bir manzarası vardı. Resepsiyon odasındaki kaba modern mobilyaların tersine dekor klasikti. Duvarlar koyu renk ahşap panolarla kaplanmıştı. Halı, koyu renk porto şarabı rengindeydi. Duvarlarda bir sürü tablo vardı. Hepsisi de deniz manzarasıydı ve kesinlikle Bayan Henry Prager'in çalışmalarıydı.

Kütüphanede mikrofilm arşivlerine göz atarken resmini gazetelerde görmüştüm. Yalnızca belden yukarısının görüldüğü resimlerdi bunlar. Ama kafamda oluşan imaj şu anda karşımdaki büyük, deri kaplı çalışma masasının arkasında duran adamdan daha iri yarıydı. Ayrıca fotoğraflardaki yüz sakın bir güven içinde gülümsüyordu. Şimdiyse bu yüzde dikkatle yerleştirilmiş endişe izleri belli oluyordu. Masaya yaklaştım ve bir süre birbirimize bakarak karşılıklı durduk. Tokalaşmak için elini uzatıp uzatmamak konusunda düşünüyör gibiydi. Uzatmamaya karar verdi.

"İsminiz Scudder'dı, değil mi?"

"Evet, doğru."

"Ne istediğinizden emin değilim."

Ben de değilim. Masanın yanında, kolları ahşap, kırmızı deri bir iskemle vardı. İskemleyi çekip oturdum. O ise hâlâ ayakta duruyordu. Bir süre duraksadıktan sonra o da oturdu. Belki bir şeyler söyler diye birkaç saniye bekledim. Ama beklemek konusunda oldukça iyiydi.

"Daha önce bir isimden söz etmiştim. Michael Litvak" dedim

"Bu ismi bilmiyorum."

"O zaman bir tane daha söyleyeyim. Jacob Jablon."

"Bunu da bilmiyorum."

"Öyle mi? Bay Jablon benim ortaklarımdan biriydi. Birlikte bazı işler yapmıştık."

"Ne tür işletmiş bunlar?"

"Eh, biraz ondan, biraz bundan. Korkarım sizin işleriniz kadar başarılı şeyler değildi. Siz, mimari danışmansınız, değil mi?"

"Doğru."

"Büyük projeler. Evler, ofis binaları, bu tür işler"

"Bu bir sır sayılmaz, Bay Scudder."

"İyi kazanıyor olmalısınız."

Bana bakıyordu.

"Aslında şu söylediğiniz söz 'bir sır sayılmaz'. İşte sizinle konuşmak istediğim konu bu."

"Öyle mi?"

"Ortağım Bay Jablon kenti aniden terk etmek zorunda kaldı."

"Benimle nasıl..."

"Emekli oldu." dedim. "Hayatı boyunca çok çalışmış bir adamdı, Bay Prager. Ve sonunda çok iyi bir para kazanıp emekliye ayrıldı."

"Bir an önce konuya gelseniz."

Cebimden gümüş bir dolar çıkararak döndürdüm. Ama Döndürücü'nün tersine gözüm parada değil, Prager'in üzerindeydi. Yüzündeki o ifadeyle çok iyi poker oynayabilirdi, tabii kartlarını doğru oynadığı sürece.

"Bunlardan etrafta fazla göremezsiniz" dedim. "Birkaç saat önce bir bankaya girip bir tane almaya çalıştım. Bir süre yüzüme baktıktan sonra bir koleksiyoncuya gitmemi söylediler Bir dolar bir dolardır diye düşünmüştüm, anlıyor musunuz? Eskiden öyleydi. Görünüşe göre içindeki gümüş bile sadece iki üç papel ediyor. Koleksiyon değeri daha da fazla, ister inanın ister inanmayın bu şey için tam yedi dolar ödedim."

"Bunu neden istediniz?"

"Yalnızca şans için. Bay Jablon'un da tıpkı böyle bir parası vardı. Ya da en azından bana aynı gözüküyor. Ben bir nümizmat değilim. Yani para uzmanı."

"Nümizmatın ne olduğunu biliyorum,"

"Şey, ben bunu daha bugün öğrendim. Artık bir doların bir dolar olmadığını öğrendiğim zaman. Bay Jablon şehri terk etmeden önce kendi parasını bana bırakmış olsaydı beni yedi papel zarardan kurtarırdı. Ama bana büyük olasılıkla yedi dolardan daha fazla edecek başka bir şey bıraktı. Yani şu kâğıtlarla ve başka şeylerle dolu zarfı bıraktı. Bazı kâğıtların üzerinde sizin adınız var Ve kızınızın adı ve daha önce bahsettiğim diğer adlar Örneğin Michael Litvak. Ama bu tanıdığınız bir ad değil, öyle mi?"

Para durdu. Döndürücü daima yalpalamaya başladığında parayı eline alırdı ama ben durmasına izin verdim. Yazı gelmişti.

"Düşündüm ki eğer o kâğıtların üzerinde diğer adlarla birlikte sizinki de varsa belki onlara sahip olmak istersiniz."

Bir şey söylemedi. Ben de söyleyecek başka bir şey bulamamıştım. Gümüş parayı alarak bir daha döndürdüm. Bu sefer ikimiz de onu seyrettik. Deri kaplı masanın üstünde bayağı uzun süre döndü. Sonra gümüş çerçeveli bir fotoğrafa çarparak yalpaladı ve yeniden yazı geldi.

Prager masanın üzerindeki telefonu kaldırdı ve bir tuşa bastı. "Bugünlük bu kadar Shari. Telesekreteri çalıştırdıktan sonra eve gidebilirsin." Kısa bir beklemeden sonra devam etti: "Hayır, bekleyebilirler. Onları yarın imzalarım. Şimdi eve gidebilirsin. Tamam."

Dış kapının açılıp tekrar kapanmasını duyana dek ikimiz de konuşmadık. Sonra Prager koltuğunda arkasına yaslandı ve ellerini göğsünün üstünde birleştirdi. Oldukça tıknaz bir adamdı ama elleri hiç de tombul değildi. Narin, uzun parmaklı ellerdi bunlar.

"Anladığım kadarıyla onun bıraktığı yerden... adı neydi?"

"Jablon."

"Jablon'un bıraktığı yerden işi devralmak istiyorsunuz."

"Onun gibi bir şey."

"Ben zengin bir adam değilim Bay Scudder."

"Açlıktan da ölmüyorsunuz."

"Hayır" diye onayladı. "Açlıktan ölmüyorum." Bir an için benden öteye, büyük olasılıkla deniz manzarasına baktı.

"Kızım Stacy zor bir dönem geçirdi. Bunun sonunda da talihsiz bir kaza geçirdi."

"Küçük bir çocuk öldü."

"Küçük bir çocuk öldü. Katı bir insan olarak anlaşılacak pahasına şunu söyleyeceğim: Bu tür şeyler her zaman olur. İnsanlar -çocuklar, yetişkinler ne fark eder- hepsi, her gün bir kazaya kurban gidiyor"

Gözünde bir kurşunla Estreilita Rivera'yı düşündüm. Yüzümden bir şey belli ettim mi, bilmiyorum.

"Stacy'nin durumu -suçu diyelim isterseniz- kaza yüzünden değil, kaza sonrası davranışından dolaydı. Durmamıştı. Eğer durmuş olsaydı zaten çocuğa yardımı olamazdı. Çocuk anında ölmüştü."

"Bunu biliyor muydu?"

Bir süre gözlerini kapadı. "Bilmiyorum" dedi. "Bunun bir önemi var mı?"

"Sanırım hayır"

"Kaza... yapması gerektiği gibi durmuş olsaydı eminim beraat ederdi. Çocuk, bisikletiyle kaldırımından önüne fırlayıvermişti."

"Anladığım kadarıyla o zamanlar uyuşturucu kullanıyordu."

"Eğer marihuanaya uyuşturucu diyorsanız."

"Ne dediğimiz önemli değil, öyle değil mi? Belki de uçmuş olmasaydı kaza yapmayabilirdi. Belki de çocuğa vurduğunda durmaya karar verebilirdi. Artık bunların bir önemi yok. Uyuşturucu yüzünden uçmuştu, çocuğa çarptı ve arabayı durdurmadı ve onu paranızla kurtarmayı başardınız."

"Yanlış bir şey mi yaptım, Bay Scudder?"

"Nasıl bilebilirim ki?"

"Çocuğunuz var mı?" Bir süre duraksadım, sonra başımı salladım. "Siz ne yapardınız?"

Oğullarımı düşündüm. Henüz otomobil kullanacak yaşta değillerdi. Peki marihuana içecek kadar büyümüşler miydi? Olabilirdi. Ve ben Henry Prager'in yerinde olsaydım ne yapardım?

"Yapmam gereken" dedim. "Onları kurtarmak için."

"Elbette. Her baba böyle yapardı."

"Size çok pahalıya patlamış olmalı."

"Verebileceğimden fazlasına. Ama vermemeyi de tercih edemezdim, anlıyorsunuz değil mi?"

Gümüş paramı elime alarak baktım. Üzerindeki tarih 1878'di. Benden çok daha yaşlıydı ama çok daha iyi görünüyordu.

"Her şeyin geride kaldığını sanıyordum" dedi. "Bir kâbustu ama hepsini halletmiştim. Muhatap olduğum insanlar Stacy'nin bir canı olmadığını anladılar İyi bir aileden gelen iyi bir kızdı. Yalnızca hayatında zor bir dönem geçirmişti. Bu, olağandışı sayılmaz. Korkunç bir kaza bir hayata mal oldu diye ikinci bir hayatı da mahvetmemeleri gerektiğini anladılar. Ve o tecrübe -bunu söylemek çok korkunç bir şey ama- Stacy'ye yardımcı oldu. Bunun sonucunda büyüdü. Olgunlaştı. Kuşkusuz uyuşturucu kullanmayı da bıraktı. Ve hayatı daha anlam kazandı."

"Şimdi ne yapıyor?"

"Columbia Üniversitesi'nde doktora yapıyor. Psikoloji. Zihinsel özürlü çocuklarla çalışmayı planlıyor"

"Kaç yaşında? Yirmi bir mi?"

"Geçen ay yirmi ikisine bastı. Kaza olduğunda on dokuz yaşındaydı."

"Sanırım burada şehir içinde bir apartman dairesi var"

"Bu doğru. Neden?"

"Hiç. Demek sonunda toparlandı."

"Bütün çocuklarım iyi durumda, Scudder Yalnızca Stacy'nin zor geçen bir iki yılı oldu, o kadar." Gözlerindeki ifade aniden sertleşti. "Peki bu tek bir hatanın bedelini daha ne kadar ödemek zorundayım? Benim de bilmek istediğim bu."

"Bilmek istediğinizden eminim."

"Öyleyse?"

"Jablon sizden ne kadar sızdırdı?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Ona ne ödüydünüz?"

"Ortağınız olduğunu sanıyordum."

"Pek sıkı bir ortaklık sayılmazdı. Ne kadar?"

Bir süre duraksadı, sonra omuzlarını silktilti. "İlk geldiğinde ona beş bin dolar verdim. Bende, bunun bir kereye mahsus olduğu izlenimini bırakmıştı. "

"Asla öyle olmaz."

"Şimdi anlıyorum bunu. Sonra tekrar geldi. Daha fazla paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Sonunda olayı bir iş bazına oturttuk. Aylık ödeme yapmaya başladım."

"Ne kadar?"

"Ayda iki bin dolar"

"Bunu karşılayabiliyordunuz."

"O kadar da kolay olmuyordu." Hafifçe gülümsemeye çalıştı, "Bu işi vergiden indirmek için bir yol bulabileceğimi umuyordum. Biliyorsunuz, bir biçimde iş giderlerinden çıkarmak gibi."

"Peki bir yol buldunuz mu?"

"Hayır. Bunları neden soruyorsunuz? Benden ne kadar koparabileceğinizi kestirmek için mi?"

"Hayır"

"Bütün bu konuşma" dedi birden. "Bunda yanlış bir şey var. Bir şantajcıya benzemiyorsunuz."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. O adam çakalın tekiydi. Kan emici. Hesabını bilen. Siz de hesabınızı biliyorsunuz ama başka bir biçimde."

"İnsanlar çeşit çeşit."

Ayağa kalktı. "Sonsuza kadar ödeme yapmaya devam etmeyeceğim" dedi. "Üzerimde sallanan bir kılıcın gölgesinde yaşayamam. Kahretsin, yaşamak zorunda da değilim zaten."

"Bir şeyler ayarlarız."

"Kızımın hayatının yıkılmasını istemiyorum. Ama kanımı da ememezsiniz benim."

Gümüş parayı cebime koydum. Döndürücü'yü öldürmüş olduğuna kendimi inandıramıyordum ama aynı zamanda hemen olumlu bir karar veremedim ve oynadığım rol canımı sıkıya başlamıştı, iskemlemi geri iterek ayağa kalktım."

"Ee?"

"Sizinle irtibat kurarım."

"Bana ne kadara mal olacak?"

"Bilmiyorum."

"Size ona ödediğimi vereceğim. Bundan daha fazlası olmaz."

"Peki bana ne kadar zaman ödeyeceksiniz? Sonsuza dek mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Belki her ikimizi de mutlu edecek bir yol bulabilirim" dedim. "Bulduğumda sizi de haberdar ederim."

"Eğer bahsettiğiniz tek ve büyük bir ödemeyse, size nasıl güvenebilirim ki?"

"Bu da çözülmesi gereken konulardan biri" dedim. "Sizi arayacağım."

5

Beverly Ethridge'le saat yedide Otel Pierre'in barında bir randevu ayarlamıştım. Prager'in bürosundan çıktıktan sonra Madison Caddesi'ndeki bir başka bara yürüdüm. Reklamcıların takıldığı bir yer çıktı. Fazla gürültülü ve gerilimli bir ortamdı. Birkaç burbon içip çıktım.

Beşinci Caddenin yürürken St. Thomas Kilisesi'nde durdum, içeri girdim ve sıralardan birine oturdum. Kiliseleri keşfetmem, Teşkilat'tan ayrılıp Anita ve çocukların yanından taşınmamdan az sonrasına rastlar. Onlarda beni etkileyenin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Bence kiliseler, New York'ta insanların düşünmeye fırsat bulabildikleri tek yer. Ama bunun, beni çeken yegâne şey olduğundan emin değilim. Bir çeşit kişisel arayışın söz konusu olduğu düşünülebilir ama bu arayışın ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Dua etmem. Bir inancım olduğunu da sanmıyorum.

Ama oturup düşünmek için mükemmel yerler. St. Thomas'ta oturup bir süre Henry Prager hakkında düşündüm. Akıldan geçenler beni belli bir sonuca götürmedi. Eğer yüzü bu kadar ifadesiz olmasaydı belki bir şeyler öğrenebilirdim. Kendini saklamasını çok iyi biliyordu. Ve eğer o kadar tedbirli olan Döndürücü'yü ortadan kaldıracak kadar akıllıysa, bana karşı ağzından bir şey kaçırılmayacak kadar da akıllı davranırdı.

Onun bir katil olduğunu düşünmekte zorlanıyordum. Aynı zamanda onun bir şantaj kurbanı olduğunu düşünmekte de zorlanıyordum. Bunu bilmiyordu ve benim bunu ona söylemem için de iyi bir zaman değildi. Ama bence Döndürücüye, pisliğini alıp bir tarafına sokmasını söyleyebilmiş olmalıydı. Birçok suçu örtbas etmek için etrafta büyük miktarlarda para döner. Üstelik kimsenin elinde kızının aleyhinde kesin kanıt olabilecek birşeyler yoktu. Adamın kızı birkaç yıl önce bir suç işlemişti. Gerçekten katı bir savcı, otomobille işlenmiş cinayet suçlamasına giderdi ama genelde, kasıtsız bir cinayet sonucuna varılır ve ceza ertelenirdi. Bütün bunlar gözönüne alındığında, olayın üzerinden bu kadar zaman geçtikten sonra aslında ne onun, ne de kızının başına gelebilecek fazla ciddi bir şey olamazdı. Belki ufak bir skandal çıkabilir ama bu da onun işine ya da kızının hayatına zarar verecek kadar büyük olmazdı.

Dolayısıyla, görünüşte adamın Döndürücü'ye para ödemesi, hele hele onu öldürmesi için çok zayıf bir neden vardı. Benim bilmediğim başka birşey yoksa.

Üçü de, yani Prager, Ethridge ve Huysendahl, Döndürücü'ye sessizce para ödemeyi sürdürmüşlerdi. İçlerinden biri, bu sessizliği ebedi kılmaya karar verinceye kadar. Bütün yapmam gereken, hangisi olduğunu bulmaktı.

Ve ben bunu, aslında hiç istemiyordum.

Birkaç nedenden ötürü. En önemlilerinden biri, katili bulmakta kesinlikle polis kadar başarılı olamayacağıma inanmamdı. Yapmam gereken, Döndürücü'nün zarfını Cinayet Masası'ndan bir polisin önüne bırakıp gitmekti. Onların, ölüm saatiyle ilgili vereceği karar, Koehler'in tahmininden daha kesin olurdu. Kanıtları kontrol edebilirlerdi. Olası katillerin üçünü yoğun bir sorgudan geçirebilir ve kesin bir sonuca varabilirlerdi.

Yalnız bir tek sorun vardı: Katil hapse atılırken diğer iki kişinin de kirli çamaşırları ortaya dökülecekti. Bu insanların hiçbirinin de tertemiz çamaşırları olmadığına karar vererek olayı polise götürmeye çok yaklaştım. Otomobiliyle vurup kaçan bir katil, dolandırıcı bir fahişe ve acımasız bir cinsi sapık. Kendine göre ahlâk değerleri olan Döndürücü, ise cinayetindeki masum kişilere, satın aldıkları sessizliği borçlu olduğunu hissediyordu. Ama o insanlar benden hiçbir şey satın almamışlardı ve onlara hiçbir şey borçlu değildim.

Polis, her zaman bir seçenek olabilirdi. İşleri kontrolümden çıkarsa onlar son çareydi. Ama bu arada bir şeyler denemeye karar verdim. Beverly Ethridge'le bir randevu ayarlamış, Henry Prager'in yerine uğramıştım. Theodore Huysendahl'i da ertesi gün görecektim. Öyle ya da böyle, hepsi de benim, Döndürücü'nün mirasçısı olduğumu ve başlarındaki belanın en az eskisi kadar büyük olduğunu anlayacaklardı.

Sıraların arasından bir grup turist yürüyüp geçti. Birbirlerine, yüksek mihrabın üzerindeki özenle yapılmış taştan oymaları gösteriyorlardı. Onlar çıkana kadar bekledim. Bir iki dakika daha oturduktan sonra ayağa kalktım, Kapıya doğru yürürken başı kutularına baktım. Üç seçeneğiniz vardı: Kilise çalışmalarına, deniz aşırı misyonlara ya da evsiz çocuklara katkıda bulunmak. Döndürücü'nün otuz tane yüz dolarlık banknotlarından üçünü evsiz çocuklar için olan kutuya attım.

Nedenini bilmeden yaptığım bazı şeyler vardır. Kiliseye başta bulunmak da bunlardan biri. Elime geçen paranın onda birini, o sırada hangi kiliseye yolum düşerse oraya bağışlanırdı. Bu işten yarar görenler daha çok katolikler olur; kendimi onlara yakın bulduğumdan değil, garip saatlerde kiliselerinin kapıları açık olduğundan.

St. Thomas, Episkopal'di. Önünde asılı madeni levhada kilisenin bütün hafta açık olduğu, böylece Manhattan'ın keşmekeşinden kaçmak isteyen herkesin sığınacak bir yerleri olduğu yazılıydı. Sanırım turistlerin başışları, genel masrafları karşılıyordu. Eh, şimdi de ölü bir şantajcıdan dolayı olarak üç yüz papel kazanmışlardı.

Dışarı çıkıp yukarı doğru yürümeye başladım. Bir bayana Döndürücü Jablon'un yerini alan kişinin kim olduğunu göstermenin zamanı gelmişti. Bunu hepsi öğrendikten sonra rahatlayacaktım. Arkama yaslanıp, Döndürücü'nün katilinin, beni de öldürmeye çalışmasını bekleyecektim.

6

Pierre'deki kokteyl salonu derin, mavi kupalar içine konmuş mumlarla aydınlatılır. Her masada bunlardan bir tane vardır. Küçük yuvarlak beyaz masalar, sıkışık olmayan bir düzen içinde salona yayılmıştır. Herbirinin etrafında iki ya da üç kadife döşemeli koltuk vardır. Karanlık yüzünden gözlerimi kırıştırarak, üzerinde beyaz pantolonlu bir takım bulunan bir bayan aradım. Salonda yalnız başına oturan dört beş kadın vardı ama hiçbiri beyaz pantolon giymemişti. Bunun yerine bu kez Beverly Ethridge'i aradı gözlerim ve onu karşı duvarın önünde bir masada buldum. Lacivert, dar bir elbise giymiş ve bir dizi inci takmıştı.

Paltomu vestiyer görevlisine verip doğruca masasına yürüdüm. Eğer yaklaştığımı gördüyse bile bunu gözünün ucuyla yapmıştı. Çünkü başını benden yana hiç çevirmedi. Ancak karşıdaki koltuğa oturduğum zaman göz göze geldik. "Birini bekliyorum" dedikten sonra gözlerini çevirip orada yokmuşum gibi davrandı.

"Adım Matthew Scudder" dedim.

"Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?"

"Oldukça iyisiniz" dedim. "Beyaz pantolon takımınız çok hoşuma gitti. Sizi tanıyıp tanıyamayacağımı görmek istediniz. Böylece resimlerin bende olup olmadığından emin olacaktınız. Sanırım akıllıca bir iş ama bunun yerine neden yanımda bir tanesini getirmemi istemediniz?"

Yeniden göz göze geldik ve bir süre öyle bakiştık. Resimlerde gördüğüm yüzün aynıydı bu ama aynı kadın olduğuna inanmak zordu. O kadar yaşlı gösterip göstermediğini bilmiyorum ama çok daha olgun görüldüğü bir gerçekti. Dahası, o resimlerdeki ve tutuklama kayıtlarındaki kızıdan çok farklı olarak onda, kendinden emin ve sofistike bir hava vardı. Bir aristokratın yüzüydü bu. Sesindeki ton da 'iyi okullar ve iyi aile terbiyesi' diyordu.

Sonra, "Kahrolası bir polis" dedi. Yüzü ve sesi aniden değişmiş ve bütün o iyi terbiye tonu yok olmuştu. "Peki sen nasıl bulaştın?"

Omuz silktim. Bir şey söylemek için ağzımı açmışım ki garson yanıma geldi. Burbon ve bir fincan kahve söyledim. O da başıyla işaret ederek daha önce içtiğinden bir tane daha istediğini belirtti. Ne olduğunu bilmiyorum, içinde bir sürü meyve vardı.

Garson uzaklaştığında konuşmaya başladım. "Döndürücü'nün bir süre için şehri terk etmesi gerekti. Benden, o burada yokken işlere bakmamı istedi."

"Elbette."

"Bazen böyle olur işte."

"Elbette. Onun yakasına yapıştın ve o da kendini kurtarmak için beni sana sattı. Bula bula yakalanacak namussuz bir polis buldu."

"Dürüst bir polisi mi tercih ederdiniz?"

Elini saçına götürdü. Düz sarı saçları, sanırım Sassoon dedikleri model kesilmişti. Resimlerde çok daha uzundu ama renk aynıydı. Belki de doğal rengi buydu.

"Dürüst bir polis mi? Öylesini nerede bulabilirim?"

"Etrafta birkaç tane olduğunu söylediler"

"Evet, trafikle ilgilenenler"

"Her neyse. Ben polis değilim. Sadece namussuzum." Kaşlarını kaldırdı. "Teşkilatı birkaç yıl önce bıraktım."

"O zaman anlamıyorum. Bu olaya nasıl karıştınız?"

Ya gerçekten akıllı karışmıştı ya da Döndürücü'nün öldüğünü biliyordu ve iyi rol yapıyordu. Bütün sorun da buydu zaten. Üç yabancıyla poker oynuyordum ve hepsini aynı masanın çevresine toplayamıyordum bile.

Garson içkilerimizi getirdi. Bir yudum burbon yudumlayıp biraz kahve içtikten sonra burbonun hepsini fincanın içine boşalttı. Yorulmadan sarhoş olmak için harika bir yoldur bu.

"Pekâlâ" dedi. Ona baktım.

"Artık her şeyi açıkça söylemeniz iyi olur Bay Scudder." 'iyi terbiye' konuşan ses geri gelmiş, yüzü gene ilk haline dönmüştü. "Anladığım kadarıyla bu bana bir şeylere patlayacak."

"Bir insanın yemek yemeye ihtiyacı vardır Bayan Ethridge."

Aniden gülümsedi. Gerçekten içinden gelerek mi yapmıştı, bilmiyorum. Gülümsemesiyle birlikte bütün yüzüne ışıltı gelmişti. "Sanırım bana Beverly demelisin" dedi. "Beni ağzımda bir penisle görmüş olan adam tarafından resmi olarak hitap edilmek garip geliyor. Peki seni nasıl çağırırlar, Matt mi?"

"Genelde."

"Bir fiyat koy Matt. Neye mal olacak?"

"Açgözlü bir insan değilimdir"

"Bahse girerim bunu bütün kızlara söylüyorsunuzdur. Ne kadar açgözlü değilsin?"

"Döndürücü ile yaptığınız anlaşmaya sadık kalacağım. Onun için yeterli olan benim için de yeterlidir"

Düşünceli düşünceli başını salladı. Dudaklarında oynaşan hafif bir tebessüm vardı. Zarif parmaklarından birini ağzına götürüp kemirdi.

"İlginç."

"Öyle mi?"

"Döndürücü sana fazla bir şey anlatmamış. Bizim biri anlaşmamız yoktu."

"Öyle mi?"

"Bir ayarlama yapmaya çalışıyorduk. Beni her hafta tırtıklamasını istemiyordum. Ona bir miktar para verdim. Sanırım altı ayın sonunda toplam beş bin dolar olmuştur."

"Çok fazla sayılmaz."

"Ayrıca onunla yattım. Ona daha fazla para ve daha az seks vermeyi tercih ederdim ama kendime ait çok fazla param yok. Kocam zengin bir adamdır ama bu aynı şey değil, anlıyor musun? Bu yüzden fazla param yok."

"Ama bol miktarda seksin var."

Dudağını çok teatral bir şekilde yaladı. Yine de oldukça tahrik ediciydi.

"Fark ettiğini düşünmemiştim."

"Fark ettim."

"Memnun oldum."

Kahvemden biraz aldım. Etrafa baktım. Herkes kendinden emin ve şık görünüyordu. Oraya ait olmadığımı hissettim. En iyi takım elbisemi giymiştim ve en iyi takım elbisesini giymiş bir polis gibi görünüyordum. Karşımdaki kadın porno filmler çevirmiş, fahişelik yapmış bir dolandırıcıydı. Ve ben kendimi dışlanmış hissederken onun o mekâna tamamen uyduğunu görebiliyordum.

"Sanırım parayı tercih ederim Bayan Ethridge."

"Beverly."

"Beverly" diye yineledim.

"Ya da Bev, eğer tercih edersen. Bilirsin, çok iyiyimdir."

"Eminim öylesindir."

"Bir profesyonelin becerisiyle bir amatörün coşkusu birleştirdiğimi söylerler."

"Böyle olduğundan da eminim."

"Zaten doğrulayan fotoğraflar da gördün."

"Bu doğru. Ama korkarım paraya seksten daha çok ihtiyacım var."

Ağır ağır başını salladı. "Döndürücüyle" dedi, "bir şeyler ayarlamaya çalışıyordum. Şu anda fazla nakidim yok. Biraz mücevher gibi şeyler sattım. Ama yalnızca zaman kazanmak için, Biraz daha zamanım olursa para bulabilirim. Büyük bir paradan bahsediyorum."

"Ne kadar büyük?"

Sorumu dikkate almadı. "Sorun şu. Bak, fahişelik yaptım. Bunu biliyorsun. Ama bu geçici bir süre içindi. Psikiyatrim buna, içimizdeki endişelerin ve düşmanlıkların radikal bir dışavurumu diyor Kahrolası herifin neden bahsettiğini bilmiyorum ve onun da bildiğinden emin değilim. Şimdi temizim, saygı gören bir kadını. Küçük çapta bir jet sosyete mensubuyum. Ama oyunun nasıl oynandığını biliyorum. Bir kere para vermeye başladın mı, bunu hayatın boyunca yapmaya mahkûm olursun."

"Genelde böyle olur"

"Ben böyle olmasını istemiyorum. Ben bir seferlik çok verip her şeyin bitmesini istiyorum. Ama bunun zor olacağını biliyorum."

"Çünkü her zaman için resimleri çoğaltabilirim."

"Evet, çoğaltabilirsin. Ayrıca bilgileri kafanın içinde de saklayabilirsin. Bilgi beni mahvetmeye yeter."

"Öyleyse bir ödemenin, yapmanız gereken tek ödeme olacağına dair bir garantiye ihtiyacınız olacak."

"Doğru. Kancayı sana öyle bir saplamalıyım ki herhangi bir resmi elinde tutmayı aklından bile geçirmeyesin. Ya da yeni bir vurgun için bana bir daha gelmeyeceksin."

"Bu, gerçekten de bir sorun" diye ona katıldım. "Döndürücüyle böyle bir çözüme ulaşmaya mı çalışıyordunuz?"

"Evet öyle. İkimiz de diğerinin hoşlandığı bir fikirle ortaya çıkamıyorduk. Ve ben de bu arada onu seks ve küçük paralarla oyalıyordum." Dudağını yaladı. "Oldukça ilginç bir seksti. Beni nasıl algıladığı filan. Onun gibi küçük bir adamın genç, çekici kadınlarla fazla tecrübesi olduğunu sanmıyorum. Kuşkusuz bir de işin diğer yönü var: Park Caddesi Tanrıçası! Elinde resimlerim vardı ve benim hakkımda bazı şeyler biliyordu. Bu yüzden onun için özel bir insan olmuştum. Onu çekici bulmuyordum. Ondandır hoşlanmıyordum da. Davranışları hoşuma gitmiyordu ve beni avcunun içinde tutmasından nefret ediyordum. Yine de birlikte ilginç şeyler yaptık. Şaşılacak derecede yaratıcıydı. O şeyleri onunla yapmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordum ama onları yapmak, hoşuma gidiyordu. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Sana yaptığımız bazı şeyleri anlatabilirim."

"Zahmet etme."

"Seni uyarabilir; yani dinlemek."

"Sanmıyorum."

"Benden fazla hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Evet, fazla değil. Senden hoşlanmak gücümü aşan ne dersin?"

İçkisinden bir yudum daha aldıktan sonra dudaklarını bir daha yaladı. "Yatağa attığım ilk polis olmayacaksın" dedi. Oyunun içinde olduğun zaman bu da işin bir parçasıdır. Aletiyle ilgili endişesi olmayan bir polise rastladığımı sanmıyorum. Yani küçük olduğunu ya da onu iyi kullanamadıklarını söylerler Sanırım bu da bir silah ve cop taşımanın bir sonucu, ne dersin?"

"Olabilir."

"Benim fikrimi sorarsan her zaman polislerin de diğer insanlardan farklı olmadığını düşünürüm."

"Sanırım konudan uzaklaşıyoruz Bayan Ethridge." "Bev."

"Sanırım paradan konuşmamız gerek. Büyük miktarda yapılan bir tek ödeme ve sonra bu iş bitecek."

"Ne kadar paradan bahsediyoruz?"

"Elli bin dolar"

Ne bekliyordu, bilmiyorum. O ve Döndürücü pahalı çarşaf lar üzerinde yuvarlanırken paradan bahsetmişler miydi, onu da bilmiyorum, Dudaklarını büzüp sessizce ıslık çaldı. Söylediğim miktarı çok fazla bulduğu belli oluyordu.

"Pahalı fikirlerin var" dedi.

"Bir kere ödeyeceksin, ve her şey sona erecek"

"Gene başa döndük. Bundan nasıl emin olacağım?"

"Çünkü parayı ödediğinde ben de sana kendimle ilgili bir koz vereceğim. Birkaç yıl önce bir şey yaptım. Bu yüzden uzun bir süre için hapse girebilirdim. Bütün ayrıntıları açıklayan bir itiraf yazabilirim. Elli bin doları ödediğinde Döndürücü'nün elindekilerle birlikte bunu da sana vereceğim. Bu benim elimi kolumu bağlayacaktır"

"Polislerin karıştığı basit bir rüşvet olayı değildir umarım."

"Hayır; değil."

"Öyleyse birini öldürdün."

Bir şey söylemedim.

Konuşmak için acele etmedi. Bir sigara çıkardı ve iyi törpülenmiş tırnağıyla ucuna vurdu. Sanırım benden sigarasını yakmamı bekliyordu. Benden hiçbir hareket gelmeyince kendi yakmak zorunda kaldı.

"İşe yarayabilir" dedi sonunda.

"Boynumu ipe geçirmiş olacağım."

Başını salladı. "Bir tek sorun var."

"Para mı?"

"Evet, sorun bu. Biraz düşüremez miyiz?"

"Sanmıyorum."

"Ama o kadar param yok."

"Kocanın var"

"O para benim cüdanımda değil Matt."

"Üçüncü kişileri her zaman aradan çıkarabilirim" dedim. "Malı doğrudan ona satarım. Karşılığını ödeyecektir"

"Seni piç!"

"Ee, ödemez mi?"

"Parayı bir yerden bulacağım. Seni piç! Aslında büyük olasılıkla ödemezdi. Ve sonra elindeki koz da değerini kaybederdi, değil mi? Senin elindekiler ve benim hayatım. Ve ikimizin de elleri boş kalacak. Böyle bir riski alabilir misin?"

"Zorunlu olmazsam hayır"

"Yani eğer parayı bulursam. Bana biraz zaman vermen gerek."

"İki hafta."

Başını salladı. "En az bir ay."

"Bu, şehirde kalmayı planladığımdan daha uzun bir süre."

"Daha çabuk bulabilirsem bulacağım. İnan bana, ne kadar çabuk yakamdan düşersen benim için de o kadar iyi. Ama bu bir ay olabilir."

Ona bunu kabul ettiğimi, ancak o kadar uzun sürmemesini umduğumu söyledim. Bana bir piç ve orospu çocuğu olduğumu söyledikten sonra birden o baştan çıkancı kimliğine geri döndü ve yine de onunla yatağa girip girmeyeceğimi sordu. Küfürlü konuşması daha çok hoşuma gidiyordu.

"Beni aramanı istemiyorum. Seninle nasıl irtibat kurabilirim?" dedi.

Ona otelimin adını verdim. Belli etmemeye çalışıyordu; ama açık davranmam onu şaşırtmıştı. Döndürücü'nün, yerinin bilinmesini istemediği açıktı.

Doğrusu onu suçlayamazdım.

7

Theodore Huysendahl, yirmi beşinci yaş gününde ikibuçuk milyon dolarlık mirasın üzerine konmuştu. Bir yıl sonra Helen Godwynn'le evlenerek servetine bir milyon küsur daha eklemişti. Sonraki beş yıl içinde de parasını on beş milyon dolara çıkartmıştı. Otuz iki yaşına geldiğinde şirketinin kârlı hisselerini sattı, Sands Point'te deniz kenarındaki bir malikânededen Beşinci Cadde'deki bir kooperatif apartman dairesine taşındı ve hayatını sosyal hizmetlere adadı. Başkan onu bir komisyonun başına geçirdi. Vali, Parklar ve Eğlence Yerleri Bölümü'nün başkanı yaptı. Basınla ilişkileri iyi olduğundan onlar tarafından seviliyordu ve ismi gazetelerde sık geçiyordu. Son birkaç yıldır eyaletin her köşesinde konuşmalar yapıyor, Demokratlar'ın verdiği her bağış toplama yemeğinde kendini gösteriyor, her yerde basın toplantıları düzenliyor ve arada sırada televizyonda talk-showlara konuk oluyordu. Sürekli, valiliğe oynamadığını söylüyordu ama eminim aptal köpeği bile bunu yemiyordu. Evet soyunuyordu, hem de çok ciddi olarak. Ayrıca harcayacak çok parası ve arkasında gördüğü politik destek vardı. Uzun boylu, yakışıklı ve çekiciydi. Politik bir mevkii olsaydı -ki bu şüpheliydi- merkezdeki geniş oy tabanının yabancılaştırmayacak kadar sağdan da soldan da uzaktaydı.

Parası, aday gösterilme yarışında ona üçte bir şans tanıyordu. Ve eğer bu noktaya gelirse seçilme şansının çok fazla olduğu açıktı. Üstelik yalnızca kırk bir yaşındaydı. Belki de daha şimdiden Albany'yi aşmış, gözlerini Washington'a dikmişti.

Bir avuç acımasız fotoğraf, bütün bunları bir dakikada sıfıra indirebilirdi.

Belediye binasında bir bürosu vardı. Chambers Caddesi'nden geçen bir metroya binerek oraya doğru yola koyuldum

Ama ilk önce yolu uzatıp Center Caddesi'ne çıktım ve birkaç dakika için Polis Merkezi'nin önünde durdum. Caddenin karşısında, Adliye Binası'na girmeden önce ya da oradan çıktıktan sonra takıldığımız bir bar vardı. İçmek için biraz erkendi ve tanıdık biriyle karşılaşmayı da istemiyordum doğrusu. Bu yüzden yeniden Belediye Binası'na yöneldim ve Huysendahl'in ofisini buldum.

Sekreteri kıvrıkcık gri saçları, keskin mavi gözleri olan yaşlı bir kadındı. Ona Huysendahl'i görmek istediğimi söyledim. Bana adımı sordu.

Gümüş paramı çıkardım, "iyi izle" dedim ve parayı masasının köşesinde döndürmeye başladım. "Şimdi Bay Huysendahl'a tam olarak ne yaptığımı ve onu özel olarak görmek istediğimi söyle. Şimdi."

Bir an için yüzüme dikkatle baktı, deli olup olmadığımıdan emin olmak ister gibiydi. Sonra telefona uzandı ama elimi nazikçe onunkinin üzerine koyup durdurdum.

"Gidip doğrudan iletin lütfen" dedim.

Başı hafifçe yana eğerek uzun ve sert bir bakış daha fırlattı. Sonra, hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp odaya girdi ve kapıyı da arkasından kapadı.

İçeride çok fazla kalmadı, Şaşırmış bir ifadeyle dışarı çıktı ve Bay Huysendahl'in beni göreceğini söyledi. Paltomu önceden askıya asmıştım. Huysendahl'in kapısını açtım, içeri girdim ve kapıyı ardımdan kapattım.

Başını okuduğu gazeteden kaldırmadan konuşmaya başladı. "Sanırım buraya gelmemen konusunda anlaşmıştık. Sanırım bu konuda..."

Sonra başını kaldırdı, beni gördü ve yüzüne bir şey oldu. "Sen o..."

Parayı havaya fırlatıp yakaladım. "George Raft de değilim" dedim. "Siz kimi bekliyordunuz?"

Bana bakarken yüzünden bir şeyler çıkarmaya çalıştım.

Gazetede çıkan fotoğraflarından daha iyi görünüyordu. Hatta elimdeki samimi pozlarından çok daha iyi. Binanın mimarisine uygun tarzda döşenmiş bir büroda gri renkli çelik bir masanın arkasında oturuyordu. Burayı yeniden dekore edecek kadar parası vardı onun pozisyonundaki birçok kişi öyle yapmıştı. Onun yapmamış olması ne gösteriyordu ya da ne göstermeliydi, bilemiyorum.

"O, bugünkü Times mi? Eğer elinde gümüş bir parası olan başka bir adam bekliyorsanız, gazeteyi pek dikkatli okumamış olmalısınız. İkinci bölüm üçüncü sayfa, sayfanın sonlarına doğru."

"Bütün bunların ne anlamı geldiğini anlamıyorum."

Gazeteyi işaret ettim. "Hadi bakın. İkinci bölüm üçüncü sayfa."

Hikâyeyi bulup okurken ben ayakta durmaya devam ettim. Yazıyı kahvaltıda görmüştüm ve eğer onu arıyor olmasaydım gözden kaçırmış olabilirdim. Gazeteye çıkıp çıkmayacağından emin değildim; ama Doğu Nehri'nden çıkarılan Jacob 'Döndürücü' Jablon adındaki cesedi tanımlayan ve geçmişine biraz ışık tutan üç paragraflık bir yazı vardı.

Huysendahl okurken onu dikkatle izledim. Gösterdiği tepki, hiçbir biçimde kanun dışı hareket etmiş birine benzemiyordu. Yüzündeki renk, uçup gitmişti. Ellerini öyle bir öfkeyle sıktı ki, gazete yırtıldı. Döndürücü'nün ölümünden haberi yok gibiydi. Ama bu gösterinin nedeni cesedin bu kadar çabuk ortaya çıkmasını beklememesi ve nasıl zor bir duruma düştüğünü anlamış olması da olabilirdi.

"Tanrım" dedi. "İşte korktuğum buydu. Bu yüzden istedim ki- ah Tanrım!"

Bana bakmıyordu ve benimle konuşmuyordu. O sırada odada olduğumu unutmuştu sanki. Geleceğe bakıyor ve batağa saplanışını izliyordu.

"İşte korktuğum şey sonunda oldu" dedi yine. "Ona bunu hep söyledim. Dediğine göre eğer ona bir şey olursa bir arkadaşı o... o resimlerle ne yapılması gerektiğini biliyor olacaktı. Ama benden korkması için hiçbir neden yoktu. Ona benden korkması için hiçbir neden olmadığını söyledim, istediği her şeyi ödeyebilirdim. Ve o da bunu biliyordu. Ama o ölürse ben ne yapacaktım? 'Sonsuza dek yaşamam için dua etsen iyi olur.' İşte, söylediği buydu." Başını kaldırıp bana baktı. "Ve şimdi o öldü" dedi. "Siz kimsiniz?"

"Matthew Scudder."

"Polis misiniz?"

"Hayır. Birkaç yıl önce bıraktım."

Gözlerini kırıştırdı. "Burada,, neden burada olduğunuzu bilmiyorum" dedi. Aklı başından gitmiş ve çaresiz kalmış gibiydi. Ağlamaya başlasaydı şaşırmazdım doğrusu.

"Ben kendi hesabıma çalışırım" diye açıkladım. Orada burada insanlara iyilik yapan karşılığını alırım."

"Özel detektif misiniz?"

"O kadar resmi değil. Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutarım, böyle bir şey işte."

"Anlıyorum."

"Gazetede eski dostum Döndürücü'yle ilgili haberi okuyunca düşündüm ki birisi için bir iyilik yapabilirim. Aslında bu kişi sizsiniz."

"Öyle mi?"

"Anladığım kadarıyla Döndürücü'de elinize geçirmek isteyeceğiniz bir şey olabilir. Eh, bilirsiniz işte, gözlerimi ve kulaklarımı açık tuttuğumda neler öğrenebileceğimi tahmin edemezsiniz. Sanırım bir çeşit ödül sözkonusu olabilir."

"Anlıyorum" dedi. Başka bir şey daha söyleyecekti ama telefon çaldı. Ahizeyi kaldırıp sekreterine hiçbir telefona cevap vermeyeceğini söylüyordu ki, arayanın Majesteleri olduğunu öğrendi ve konuşmaya karar verdi. Theodore Huysendahl, New York Belediye Başkanıyla konuşurken ben de bir sandalye çekip oturdum. Konuştuklarına pek dikkat etmedim doğrusu. Konuşma bittiğinde dahili telefonda sekreterine o an için hiçbir görüşmeyi kabul etmeyeceğini hatırlattı. Sonra bana döndü ve derin bir iç çekti.

"Bir ödül olabileceğini düşündünüz, öyle mi?"

Başımınla doğruladım. "Zamanımın ve harcamalarımın karşılığı."

"Siz o... Jablon'un bahsettiği dost musunuz?"

"Onun dostuydum" dedim.

"O resimler sizde mi?"

"Yerlerini biliyor olabilirim, diyelim,"

Başını eline dayayıp saçlarıyla oynadı. Saçları kumral, ne çok uzun, ne de çok kısaydı, tıpkı politik mevkii gibi. Kimseyi rahatsız etmeyecek biçimde ayarlanmıştı sanki. Gözlüğünün üzerinden bana bakıp tekrar iç çekti.

Ölçülü bir tonla konuşmaya başladı. "O resimleri ele geçirmek için çok fazla para veririm."

"Anlıyorum."

"Ödül... oldukça cömert olacak."

"Öyle olacağını tahmin etmişim."

"Cömert bir ödül verebilecek kadar zenginim Bay... sanırım isminizi unuttum."

"Matthew Scudder."

"Elbette. Aslında isimler konusunda belleğim iyidir. Gözlerini kıstı. "Söylediğim gibi Bay Scudder, cömert bir ödül vermeyi kabul edebilecek kadar zenginim. Kabul edemeyeceğim şeyse, onların ortalıkta dolanmasıdır." Derin bir nefes alarak koltuğunda dikleşti. "New York Eyaleti'nin yeni valisi olacağım."

"Birçok kişi böyle söylüyor"

"Daha da fazlası söyleyecek. Yeteneğim, hayal gücüm vizyonum var. Patronlara borçlu olan kiralık bir partili değilim. Kimseye muhtaç olmayacak kadar zenginim. Para kazanmak için halkın kasasını soymak peşinde değilim. Mükemmel bir vali olabilirim. Eyaletin iyi bir lidere ihtiyacı var. Ben.."

"Belki size oy veririm."

Pişmanlıkla gülümsedi. "Sanırım politik bir konuşmanın zamanı değil, ne dersiniz? Özellikle de adayığımı inkâr etmekte çok dikkatli davrandığım bir zamanda. Ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamalısınız, Bay Scudder."

Bir şey söylemedim.

"Kafanızda belirli bir ödül var mı?"

"Bunu sizin belirlemeniz gerekir. Kuşkusuz ne kadar yüksek olursa o kadar teşvik edici olur."

Parmak uçlarını birleştirip düşündü. "Yüz bin Dolar"

"Bu oldukça cömert."

"Ödül olarak ödeyeceğim miktar bu. Kesin olarak her şeyi geri almak için."

"Her şeyi geri aldığınızdan nasıl emin olacaksınız?"

"Bunu düşündüm. Döndürücüyle de aynı sorunum vardı. Onunla aynı odanın içinde olmakta zorlandığımdan, görüşmelerimiz karmaşık bir duruma düşmüştü. Ebediyen ona bağımlı olacağımı seziyordum. Eğer ona büyük paralar verseydim er ya da geç bunları tüketip daha fazlası için geri gelecekti. Anladığım kadarıyla şantajcılar hep böyle yapar"

"Çoğunlukla.."

"Böylece ona her hafta para vermeye başladım. Sanki fidyeye ödüyordum gibi. Aslında bir bakıma öyledi. Geleceğim için fidyeye ödüyordum." Ahşap döner koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Biçimli bir kafası, güçlü bir yüzü vardı. Ama sanırım içerde bir yerlerde zayıflık saklıydı, bunu davranışlarıyla göstermişti. Ve er ya da geç, karakteriniz, yüzünüze yansır. Bazı yüzlerde bunun olması daha uzun zaman alır. Eğer onda da bir zayıflık varsa bile bunu henüz yüzünde göremiyordum.

"Bütün yarınlarım" dedi. "O haftalık ödemeyi yapabiliyordum. Bunu bir.. -yine o çabuk, pişmanlık dolu gülümseme- "...bir kampanya harcaması gibi düşünebiliyordum. Beni asıl endişelendiren, Bay Jablon ölürse ne olacaktı. Tanrım, her gün insanlar ölüyor Günde ortalama kaç New York'lu öldürülüyor,, biliyor musunuz?"

"Eskiden üçtü" dedim. "Her sekiz saatte bir cinayet, işte ortalama böyleydi. Sanırım şimdi daha da yüksek."

"Ben beş olduğunu duymuştum."

"Yazın daha yüksek olur. Geçen Temmuz bir hafta içindeki rakam elliden fazlaydı. Bunların on dördü aynı gün içerisinde olmuştu."

"Evet, o haftayı hatırlıyorum." Bir an için düşüncelere daldım. Vali olduğunda cinayet oranını nasıl azaltacağını mi yoksa beni kurbanlar listesine nasıl ekleteceğini mi planlıyordu, bilmiyorum.

"Jablon'un öldürüldüğünü varsayabilir miyiz?" dedi.

"Bundan başka ne varsayabiliriz bilemiyorum."

"Bunun olabileceğini biliyordum. Endişeleniyordum. O tür bir adam her zaman normalden daha fazla öldürülme riski taşır. Tek kurbanının ben olmadığımdan eminim." Cümlesinin son sözlerini söylerken sesi biraz yükselmişti ve benden tahminin doğru ya da yanlış olduğunu söylememi bekledi. Ben hiçbir şey söylemeyince konuşmaya devam

etti. "Öldürülmüş olmasaydı bile Bay Scudder, insanlar ölür. Kimse sonsuza dek yaşamaz. O yapışkan beyefendiye her hafta para vermek hoşuma gitmiyordu ama ona yaptığım ödemeyi durdurduğumda olacaklar çok dahi kötüydü. Birçok biçimde ölebilirdi. Örneğin, aşın dozda uyuşturucudan."

"Öyle şeyler kullandığını sanmıyorum."

"Ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

"Bir otobüsün altında kalabilirdi" dedim.

"Kesinlikle." Uzun bir iç çekiş daha. "Bütün bunları yeniden yaşayamam. Size önerimi açıkça anlatayım. Eğer elinizdekileri bana geri verirseniz size daha önce söylediğim miktarı ödeyeceğim. Yüz bin dolar - ödeme istediğiniz biçimde yapılacaktır. Örneğin İsviçre'de özel bir hesaba yatırılabilir. Elinize nakit olarak sayılabilir. Bunun karşılığında elinizdekilerin tümünü ve sonsuza dek sessiz kalmanızı istiyorum."

"Mantıklı gibi."

"Bence kesinlikle öyle."

"Ama ödediğiniz şeyin karşılığını aldığınızdan nasıl emin olacaksınız?"

Yeniden konuşmaya başlamadan önce sert bakışlarıyla beni inceledi. "Sanırım insanlar hakkında hüküm vermekte oldukça iyiyim."

"Ve benim dürüst bir insan olduğuma mı karar verdiniz?"

"Ah, işte bu çok zor. Hakaret olarak almayın Bay Scudder ama böyle bir sonuca varmam safça olurdu, değil mi?"

"Belki de."

"Vardığım sonuç şu" dedi, "siz zeki bir insansınız; bu yüzden her şeyi açık açık söyleyeyim. Size söylediğim parayı vereceğim. Ve eğer ileride bir gün ortaya çıkıp benden tekrar para sızdırmaya kalkışırsanız bazı... bazı insanlarla irtibat kuracağım. Ve sizi öldürteceğim."

"Ama bunun hesabını vermek zorunda kalacaksınız."

"Belki. Ama bir biçimde bunu göze almak zorundayım. Ayrıca daha önce de söylediğim gibi zeki olduğunuza inanıyorum. Yani blöf yapıp yapmadığımı anlamaya çalışmayacak kadar zeki. Yüz bin dolar yeterli bir ödül olmalı. Bu şansını geri tepecek kadar aptal olacağınızı sanmıyorum."

Bir süre düşündükten sonra ağır ağır başımı salladım. "Bir sorum var"

"Sorun."

"Aynı teklifi Döndürücü'ye de yapmayı neden düşünmediniz?"

"Bunu düşündüm."

"Ama yapmadınız."

"Hayır Bay Scudder, yapmadım."

"Neden?"

"Çünkü onun yeterince akıllı olduğunu düşünmedim."

"Sanırım bu konuda haklıydınız."

"Neden böyle dediniz?"

"Ecel onu nehirde buldu" dedim. "Hiç de akıllıca sayılmazdı."

8

O gün Perşembe'ydi. Huysendahl'in bürosunu öğleyin saat on ikiden biraz önce terkettim ve bir sonraki adımımı düşünmeye başladım. Üçüyle de konuşmuştum. Hepsi de benim kim olduğumu, beni nerede bulacaklarını biliyordu artık. Buna karşılık bense Döndürücü'nün işlerini nasıl yaptığına dair birkaç şey öğrenmiştim, hepsi o kadar Prager ve Ethridge onun öldüğünü bildiklerine dair hiçbir ipucu vermemişlerdi. Huysendahl da bunu öğrendiğinde gerçekten şaşırılmış ve hayrete düşmüş gibi davranmıştı. O ana kadar yaptığım tek şey kendimi hedef göstermek olmuştu ve bunu bile doğru dürüst yapıp yapmadığından emin değildim. Kendimi de çok uyumlu bir şantajcı olarak göstermişim, içlerinden biri cinayeti bir kere denemişti ve bu çok işe yaramıştı. Bu yüzden büyük olasılıkla bunu tekrar denemeyecekti. Beverly Ethridge'den elli papel ve bunun iki katını da Ted Huysendahl'den alıp Henry Prager'dan da daha adını koymadığımız miktarı koparıp harika bir iş başarabilirdim. Ama bir şey vardı. Ben zengin olmak için uğraşmıyordum, Bir katili tuzağa düşürmeye çalışıyordum.

Haftasonu çabuk geçti. Kütüphanedeki arşiv odasında Times'ın eski sayılarına bakarak bizim üçlü ve ilişkileri hakkında gereksiz bilgiler topladım. Henry Prager'le ilgisi olan bir alışveriş merkezi hakkında yazılan eski bir hikâyenin olduğu sayfada kendi adıma rastladım. Teşkilatı bırakmadan bir yıl önce ele geçirdiğim biri hakkında yazılmış bir yazıydı bu. Bir iş arkadaşımınla bütün dünyayı uyuşturacak miktarda mal bulunduran bir eroin satıcısını yakalamıştık. Eğer sonunu bilmiyor olsaydım hikâyeyi okurken daha çok zevk alabilirdim. Adamın iyi bir avukatı vardı ve küçük bir ayrıntı yüzünden her şey neredeyse mahvoldu. En kötüsü de o zamanlar çıkan söylentiye göre yargıcın doğru düşünmesini sağlamak yirmi.beş bine mal olmuştu.

Böyle durumlarda felsefi düşünmeyi öğrenmeniz gerekir. Herifi kodese tıkmamıştık ama canını iyice acıtmıştık. Yargıç için yirmi beş, avukat için on ya da on beş papel ve hepsinin üstüne de malı kaybetmiş oldu. Böylece malı getirene ödediği ve kazanmayı beklediği paradan da olmuştu. O herifin geberişini görsem daha mutlu olurum ama elinize geçenle yetinmek zorundasınızdır Yargıç gibi.

Pazar günü, bir zamanlar çok iyi bildiğim bir numarayı aradım. Telefonu Anita açtı. Ona, eline geçmek üzere olan para havalesinden söz ettim. "Bu aralar iyi kazandım da" dedim.

"Ah, harcayacak bir yer bulabiliriz" dedi. "Teşekkürler. Çocuklarla konuşmak ister misin?"

Hem istiyordum, hem istemiyordum. Daha rahat konuşabileceğimiz bir yaşa geliyorlardı ama yine de telefonda konuşmak garip olabiliyordu. Basketboldan bahsettik.

Telefonu kapadıktan hemen sonra aklıma garip bir düşünce geldi. Belki de onlarla bir daha konuşma fırsatım olmayabilirdi. Döndürücü'nün doğasında dikkatli bir adam olmak vardı. İster istemez göze çarpmayan bir kişiliğe bürünüyor, kendini gölgeler arasında daha iyi hissediyordu. Ama yine de yeterince dikkatli olamamıştı. Bense açık yerlere alışkındım ve aslında bir cinayet girişimini davet etmek için yeterince uzun bir süre açıkta kalmalıyım. Eğer Döndürücü'nün katili beni vurmaya karar vermişse bunu kolaylıkla yapabilirdi.

Onları tekrar arayıp konuşmak istedim. Sanki söylemek istediğim önemli bir şey vardı. Sanki taşıyabileceğimden fazlasını üstlenmiştim. Ama ne olduğuna tam karar veremedim ve birkaç dakika sonra isteğim de kaçıp gitti. O gece çok içtim. Neyse ki kimse saldırmadı. Kolay biri kurban olurdum.

Pazartesi sabahı Prager'i aradım. Onunla dizginleri biraz fazla gevşek tutmuştum. Şöyle bir çekmenin zamanı gelmişti. Sekreteri o sırada başka bir hatta meşgul olduğunu, biraz beklememi söyledi. Ben de bir iki dakika bekledim. Sonra sekreter kız tekrar telefona çıkıp hatta olup olmadığını kontrol etti ve beni patronuna bağladı.

"Bu işi nasıl çözeceğimize karar verdim" dedim. "Polisin beni enselemeye çalıştığı bir olay var. Ama bir türlü başaramadılar" Benim de bir zamanlar polis olduğumu bilmiyordu. "Bir itiraf mektubu yazabilirim. Yeterli kanıt içeren bir mektup. Bunu da anlaşmamızın bir parçası olarak size veririm."

Beverly Ethridge'e yaptığım teklifin hemen hemen aynısıydı ve onun da aynı biçimde aklına yatmıştı. Her ikisi de içindeki hileyi görmemişti: Bütün yapmam gereken, aslında hiç işlenmemiş bir suçtu itiraf etmektir. Belki okuması çok ilginç bir itiraf mektubu olacaktı bu ama kesinlikle birilerinin kafama silah doğrultmasına sebep olmayacaktı. Ancak Prager, işin bu yönünü anlamadığı için fikrimi beğendi.

Beğenmediği şeyse, belirlediğim fiyattı. "Bu imkânsız" dedi.

"Küçük küçük parçalar halinde vermekten daha kolay, Jablon'a ayda iki bin veriyordunuz. Bana bir kerelik altmış vereceksiniz yani üç yıllıktan daha az. Ve her şey, bir seferinde bitecek."

"O kadar parayı bir anda bulamam."

"Bir yolunu bulursunuz."

"Yapamam."

"Aptal olmayın" dedim. "Kendi alanınızda önemli bir adamsınız. Başarılısınız. Nakdiniz olmasa bile satacak bir şeyleriniz vardır"

"Bunu yapamam." Sesi neredeyse çatlamıştı. "Bazı... finansal sorunlarım vardı. Birtakım yatırımlar, beklediğim sonucu vermedi. Ekonominin durumu, inşaat talebinin düşük olması. Sonra faizler de almış başını gidiyor, daha geçen hafta yüzde ona çıktı."

"Ekonomi dersi istemiyorum Bay Prager, istediğim, altmış bin dolar"

"Borç alabileceğim her senti aldım." Bir an için durakladı. "Yapamam, hiçbir kaynağım..."

"Paraya çok yakında ihtiyacım olacak" diye sözünü kestim. "New York'ta gerekenden fazla vakit harcamak istemiyorum."

"Ben.."

"Biraz yaratıcı düşünmeye çalışın. Sizinle irtibat kuracağım."

Telefonu kapadım. Biri kapıya vurana dek bir iki dakika kulübemin içinde oturdum. Sesi duyunca kapıyı açtım ve ayağa kalktım. Telefonu kullanmak isteyen adam, bir şey söyleyecekmiş gibi duruyordu ama bana bakınca fikrini değiştirdi.

Olanlar hoşuma gitmiyordu. Prager'i çok zorluyordum. Eğer Döndürücüyü öldürmüşse o zaman bunu haketmiş olabilirdi. Ama eğer öldürmemişse ona boşu boşuna eziyet ediyordum ve bu düşünce beni rahatsız ediyordu.

Ama konuşmadan ortaya çıkan bir şey vardı: Para yönünden sıkıntıdaydı. Ve eğer Döndürücü de öldürüleceğini anlayıp bir an önce New York'u terk etmek için büyük miktarda son bir ödeme istemişse Henry Prager için bu, bardağı taşıran son damla olmuş olabilirdi.

Onu bürosunda gördüğüm zaman neredeyse listeden çıkaracaktım. Cinayet işlemek için hiçbir nedeni yok gibiydi. Oysa sindi gayet iyi bir nedeni olduğunu düşünüyordum.

Üstelik bir tane de ben vermiştim.

Biraz sonra Huysendahl'i aradım. Dışarıdaydı, bu yüzden numaramı bıraktım. Saat iki civarında telefonu geldi.

"Sizi aramam gerektiğini biliyorum" dedim. "Ama sizin için iyi haberlerim var."

"Öyle mi?"

"Ödülümü almaya hazırım."

"Malzemeyi bulmayı becerdiniz mi?"

"Evet"

"Çok çabuk bir iş" dedi.

"Ah, yalnızca detektiflik prosedürü ve biraz da şans."

"Anlıyorum. Ödülü biraraya getirmek... biraz zaman alabilin"

"Çok fazla zamanım yok Bay Huysendahl."

"Bu konuda anlayışlı olmak zorundasınız. Konuştuğumuz miktar çok büyük."

"Anladığım kadarıyla sizin de çok büyük bir servetiniz var"

"Evet ama nakit olarak değil. Her politikacının Florida'da bir duvar kasası içinde o kadar parası olan bir dostu yoktur." Kıkırdamaya başladı, ama benim kendisine eşlik etmediğimi görünce hayal kırıklığına uğradı. "Biraz zamana ihtiyacım var."

"Ne kadar zaman?"

"En fazla bir ay. Belki daha az."

Rolüm yeterince kolaydı. Ne de olsa sürekli prova yapıyordum. "Bu, yeterince kısa sayılmaz" dedim.

"Gerçekten mi? Ne kadar aceleniz var?"

"Çok. Şehri bir an önce terk etmek istiyorum, iklim bana uymuyor da."

"Doğrusu son birkaç gündür hava oldukça yumuşaktı."

"Zaten sorun da bu. Burada hava çok sıcak."

"Ah, öyle mi?"

"Ortak dostumuzu düşünüp duruyorum da, aynı şeyin bana da olmasını istemem,"

"Birini mutsuz etmiş olmalı."

"Evet ama ben de birkaç kişiyi mutsuz ettim Bay Huysendahl ve tek istediğim, bu şehri bir hafta içinde terk etmek."

"Bunun nasıl mümkün olacağını bilmiyorum." Durakladı. "Bir süre için gidip işler biraz yatıştığında ödül için geri dönebilirsiniz."

"Bu biçimde iş yapmaktan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Bu tehlikeli bir iş, sizce de öyle değil mi? Bu tür bir risk, belli bir işbirliği gerektirir."

"Yine de bir ay çok uzun."

"Belki iki hafta içinde çözebilirim."

"Çözsünüz iyi olur" dedim,

"Bu bir tehdit mi?"

"Olay şu, ödül dağıtan tek kişi siz değilsiniz."

"Buna şaşırmadım."

"Doğru. Ve eğer sizin ödülünüzü alamadan şehri terk etmek zorunda kalırsam neler olabileceğini asla bilemezsiniz."

"Aptal olma Scudder."

"Olmak da istemiyorum. İkimizin de aptal olmaması gerekir" Derin bir nefes aldım. "Bakın Bay Huysendahl, bunun çözemeyeceğimiz bir şey olmadığından eminim."

"Kesinlikle haklı olduğunuzu umarım."

"İki haftaya ne dersiniz?"

"Zor."

"Ayarlayabilir misiniz?"

"Denebilirim. Umarım ayarlayabilirim."

"Ben de. Bana nasıl ulaşabileceğinizi biliyorsunuz."

"Evet" dedi. "Size nasıl ulaşabileceğimi biliyorum."

Telefonu kapayıp bir içki doldurdum. Az bir miktar Yansını içtim. Telefon çaldı. Bourbonun geri kalanını dikip cevap verdim. Prager olacağını sanıyordum, ama arayan Beverly Ethridge'di.

"Matt, benim Bev. Uyandırmadım ya?"

"Hayır"

"Yalnız mısın?"

"Evet. Neden?"

"Ben çok yalnızım."

Bir şey söylemedim. Masada onun karşısında otururken beri avcunun içine almamasından emin olmak için uğraştığımı hatırladım. Oynadığım oyun, anlaşılan onu ikna etmişti. Ama artık daha iyi biliyordum. Bu kadın, insanları avcunun içine alma konusunda oldukça iyiydi.

"Bir araya gelebileceğimizi umuyordum Matt. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Pekâlâ."

"Bu akşam saat yedi civarında boş musun? O zamana kadar başka randevularım var da."

"Yedi iyi."

"Aynı yer mi?"

Pierre'de kendimi nasıl hissettiğimi anımsadım. Bu sefer benim çöplüğümde buluşacaktık. Ama Armstrong'un Yeri'nde değil. Onu oraya götürmek istemiyordum.

"Polly'nin Kafesi diye bir yer var" dedim. "Sekizinci ve Dokuzuncu Caddenin arasında elli yedi numara. Blokun ortasında, şehri merkezine doğru."

"Polly'nin Kafesi mi? Kulağa hoş geliyor"

"Gerçekte daha da hoştur"

"O zaman saat yedide orada görüşürüz. Sekizinci ve Dokuzuncu Cadde arasında elli yedi numara -senin oteline çok yakın oluyor, değil mi?"

"Caddenin karşısında."

"Çok uygun bir yer" dedi.

"Benim için pratik olacak."

"İkimiz için de pratik olabilir Matt."

Dışarı çıkıp birkaç kadeh içki içtim ve bir şeyler yedim. Altı civarında otele geri döndüm. Resepsiyondaki Benny, bana üç telefon geldiğini ve hiçbirinde mesaj bırakılmadığını söyledi.

Odaya girdikten sonra on dakika bile geçmemişti ki telefon çaldı. Karşımda tanımadığım bir ses vardı "Scudder?"

"Kimsiniz?"

"Çok dikkatli olmalısın. Çizmeyi aştın ve insanları üzdün."

"Seni tanıdığımı sanmıyorum."

"Beni tanımak istemezdin. Bütün bilmem gereken, o nehrin çok büyük olduğu ve içinde yeterince yerin bulunduğu. Sen de orayı doldurmak istemezsin herhalde."

"Bu lafları kim öğretti sana? "

Telefon kapandı.

9

Polly'ye birkaç dakika erken gittim. Barda içen dört adam ve iki kadın vardı. Barın arkasında duran Chuck, kadınlardan birinin söylediği birşeye nazikçe gülüyordu. Müzik kutusunda Sinatra, onlara palyaçoları içeri göndermelerini söylüyordu.

Salon küçük bir yer. Ban içeri girince sağda kalır. Salonu uzunlamasına kesen parmaklıkların yanı sıra solda, birkaç basamak yukarıda kalan bir bölme vardır Masalar burada durur. Şimdi hepsi boştu. Parmaklıkların arasındaki boşluktan geçerek basamakları tırmandım ve kapiya en uzak olan masaya oturdum.

Polly'nin en yoğun olduğu saatler iş çıkışı susamış insanların akın ettiği beş civarıdır. Bazdan daha geç saate kadar kalır ama genelde sonradan gelen fazla insan olmaz ve bar oldukça erken bir saatte kapanır Chuck, içkileri cömertçe doldurduğundan saat beş içkicileri çabuk sarhoş olup ban erken terk ederler Cuma günleri "Tanrıya Şükür Cuma geldi" diyen mekânlar biraz daha geç saate kadar açık kalır ama onlar da genelde gece yansında kapatırlar ve cumartesi pazarları dükkânlarını açmaya tenezzül bile etmezler. Mahalle barı değildi ama mahalledeydi işte.

Bir duble burbon ismarladım. O içeri girdiğinde yarısı bitmişti, ilk başta beni göremediği için kapıda bir an durakladı ve başlar kapiya doğru döndükçe sesler bir bir kesildi. Çektiği ilginin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ya da buna o kadar alışkındı ki, hiçbir şey fark etmemişti bile. Sonra beni gördü ve yanıma gelerek karşıma oturdu. Birini görmeye gelmiş olduğunu anlayınca herkes yeniden sohbetine geri döndü.

Ceketini omuzlarının üzerinden kaydırarak sandalyesinin arkasına attı. Cart pembe bir süveter giymişti. Doğrusu renk, iyi bir seçimdi ve ona mükemmel uyuyordu. Çantasından bir paket sigara ve çakmak çıkardı. Bu kez sigarasını benim yakmam için beklemedi. Derin bir nefes çekti, ince bir şerit halinde dışarı bıraktı ve dumanların tavana yükselişini belirgin bir ilgiyle izledi.

Garson kız yanıma geldiğinde cintonik ismarladı. "Mevsimi hızlı yaşıyorum" dedi. "Yaz içkileri için dışarı olduksa soğuk. Ama ben duygusal açıdan o kadar sıcak bir insanım ki bunu etrafıma da yansıtıyorum, ne dersin?" "Siz öyle diyorsanız Bayan Ethridge."

"Neden sürekli ilk ismimi unutup duruyorsun? Şantajcılar, kurbanlarıyla bu kadar resmi olmamalı. Sana Matt diye hitap etmek, benim için zor değil. Sen bana neden Beverly demiyorsun?"

Omuz silktim. Aslında cevabı kendim de bilmiyordum. Ona karşı tepkimin ne kadarının gerçek, ne kadarının rol olduğunu kestirmek zordu. Ona Beverly diye hitap etmiyordum. Bunun nedeni, daha çok onun böyle istiyor olmasıydı, ama bu, ardından başka bir soruyu getiren bir yanıtı.

İçkisi geldi. Sigarasını söndürüp cin toniğinden bir yudum aldı. Derin bir nefes aldı ve pembe süveterinin altındaki göğüsleri kalkıp indi.

"Matt?"

"Ne?"

"Parayı toplamak için bir yol bulmaya çalışıyorum."

"İyi."

"Ama biraz zaman olacak,"

Hepsiyle aynı oyunu oynamıştım ve hepsi de aynı karşılığı vermişlerdi. Herkes zengindi ama kimse birkaç dolar bir araya getiremiyordu. Belki ülke zor günler yaşıyordu, belki ekonomi herkesin söylediği gibi kötü gidiyordu.

"Matt?"

"Paraya hemen ihtiyacım var."

"Seni orospu çocuğu, ben de bu işi bir an önce halletmek istiyorum, anlamıyor musun? Parayı bulabilmemin tek yolu, Kermit'ten almak, ama ona parayı neden istediğimi söyleyemem." Gözlerini önüne çevirdi. "Zaten o kadar parası yok."

"Onun Tanrı'dan bile daha fazla parası olduğunu sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Bir geliri var ve bu, çok büyük bir miktar ama otuz beşini doldurana kadar buna elini süremeyecek."

"Yani ne zaman?"

"Ekim'de. Yaş günü o zaman. Ethridge serveti gözetim altında ve bu, en küçük çocuk otuz beşini doldurduğunda kalkacak."

"En küçüğü o mu?"

"Evet. Parayı Ekim'de alabilecek. Yani altı ay sonra. Konuyu ona biraz açtım. Kendime ait belli bir param olmasını istediğimi söyledim. Böylece şimdi olduğum kadar ona bağımlı olmayacaktım. Bu, onun anlayabileceği türden bir rica ve hemen hemen kabul etti. Böylece parayı bana Ekim'de verecek. Ne kadar olacağını bilmiyorum, ama elli bin dolardan daha fazla olacağı kesin. O zaman ben de seninle olan işi halledeceğim."

"Ekim'de."

"Evet"

"Aslında o zaman da parayı hemen alamayacaksınız. Bir sürü bürokratik iş olacak. Eline nakit para geçmesi bir altı ay daha alacak."

"Gerçekten o kadar uzun sürer mi?"

"En az o kadar. Dolayısıyla altı aydan değil, bir yıldan bahsediyoruz. Ve bu, çok uzun bir süre. Altı ay bile çok uzun. Kahretsin, bir ay bile çok uzun Bayan Ethridge. Ben bu şehirden gitmek istiyorum."

"Neden?"

"İklim hoşuma gitmiyor"

"Ama ilkbahardayız. Bunlar, New York'un en güzel ayları Matt."

"Yine de hoşuma gitmiyor."

Gözlerini kapadı. Yüzünü incelemeye koyuldum. İçerideki ışık, onun açısından mükemmeldi: Kırmızı benekli duvar kâğıdına çarpan bir çift küçük lamba ışığı. Barın orada adamlardan biri ayağa kalktı, önündeki bozuklukların bir kısmını aldı ve kapıya yöneldi. Tam çıkarken bir şey söyledi ve kadınlardan biri yüksek sesle güldü. Bara başka bir adam girdi. Biri, müzik kutusuna para attı ve Lesley Gore, bunun kendi partisi olduğunu, isterse ağlayacağını söylemeye başladı.

"Bana zaman vermelisin" dedi. "Verecek zamanım yok."

"Neden New York'tan gitmek zorundasın? Sahi, neden korkuyorsun?" .

"Döndürücü'nün korktuğu şeyin aynısından."

Düşünceli düşünceli başını salladı. "Son zamanlarında oldukça gergindi. Yatak hayatımız da bu yüzden çok ilginçleşmişti."

"Öyle olmalı."

"Ağındaki tek kişi ben değilim. Bunu açıkça belli etmişti. Sen diğerleriyle de ilgileniyor musun Matt, yoksa tek ben miyim?"

"İyi bir soru Bayan Ethridge."

"Evet, benim de hoşuma gitti. Onu kim öldürdü Matt? Diğer müşterilerden biri mi?"

"Onun öldüğünü mü söylemek istiyorsun?"

"Gazeteleri okurum."

"Tabii. Bazen senin de resimlerin çıkıyor."

"Evet, ne şanslı günümüştü o. Onu sen mi öldürdün Matt?"

"Bunu neden yapayım?"

"Böylece küçük oyununu sen devralacaktın, ilk başta ondan para sızdırdığını düşündüm. Sonra gazetede onu nehirde ölü çıkardıklarını okudum. Onu öldürdün mü?"

"Hayır. Ya sen?"

"Elbette, küçük ok ve yayımla. Dinle, para için bir yıl beklersen sana iki katını veririm. Yüz bin dolar - bu oldukça iyi bir faiz."

"Paramı alıp kendi yatırıma yapmayı tercih ederim."

"Sana bulamayacağımı söyledim."

"Peki ya ailen?"

"Ailem mi? Onların parası yok ki."

"Zengin bir baban olduğunu sanıyordum."

Ürpermişti. Belli etmemek için bir sigara daha yaktı. İkimizin de bardakları boşalmıştı. Garson kıza işaret ettim, içkilerimizi tazeledi. Kahve olup olmadığını sordum. Yoktu ama yapabiliirdi. Sesinden öyle anlaşılıyordu ki istememem için dua ediyordu. Ona boşvermesini söyledim.

"Zengin bir büyük-büyükbabam vardı" dedi Beverly Ethridge.

"Öyle mi?"

"Babam kendi babasının izinden gitti. Bir milyon doları bir hiçe döndürme sanatı. Ben paranın her zaman orada olacağını düşünerek büyüdüm. California'da olanları bu kadar kolaylaştıran da buydu. Zengin bir babam vardı ve hiçbir şey hakkında endişelenmeme gerek yoktu. Beni her zaman koruyabilirdi. Ciddi şeyler bile bana ciddi gelmiyordu."

"Sonra ne oldu?"

"Kendini öldürdü."

"Nasıl?"

"Kapalı bir garajda motoru çalışan bir otomobilin içinde oturarak. Ne fark eder ki?"

"Sanırım hiç. Her zaman insanların bunu nasıl yaptığını merak ederim, hepsi bu. Doktorlar çoğunlukla silah kullanır, bunu biliyor muydun? Dünya'daki en basit, en temiz yol ellerindedir -aşırı dozda morfin örneğin- ama bunun yerine beyinlerini dağıtır ve her tarafı kirletirler. Kendini neden öldürdü?"

"Çünkü para gitmişti." Bardağını kaldırdı ama ağzına götürmek üzereyken durdu. "Doğu'ya geri dönmemin sebebi buydu. O aniden ölmüştü ve paranın yerinde borçlar vardı. Annem evi satarak bir apartman dairesine taşındı. Yeterli sigorta olduğundan, ortalama bir hayat standardı sürdürebiliyor." İçkisinden uzun uzun içti. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Pekâlâ."

"Eğer o resimleri Kermit'e götürmüş olsaydın hiçbir şey elde edemezdim. Onlar için para vermezdi; çünkü benim adımın temiz olmasına aldırılmaz. Yalnızca kendi adıyla ilgilenir o. Yani benden kurtulup kendisi gibi ruhsuz yeni bir eş bulurdu."

"Belki."

"Bu hafta golf oynuyor. Bir profesyonel-amatör turnuvası. Esas turnuvalardan bir gün önce yapılır. Profesyonel bir partneri olacak. Kazandıklarında, profesyonel olan birkaç dolar olacak. Kermit'de işin şöhret yanını. En büyük tutkusu golftur."

"Ben, sensin sanıyordum,"

"Ben hoş bir süsüm. Ve bir leydi gibi davranabilirim. Zorunda kaldığım zaman."

"Zorunda kaldığın zaman."

"Evet, Öyle. O şimdi şehir dışında, turnuvaya hazırlanıyor Bu yüzden dışarıda istediğim saate kadar kalabilirim, istediğim şeyi yapabiliyim."

"Senin için büyük bir rahatlık."

İç çekti. "Sanırım bu sefer cinselliğimi kullanamayacağım, öyle değil mi?"

"Korkarım hayır"

"Çok kötü. Onu kullanmaya alışkıyım, o işte çok iyiyim. Kahretsin. Bir yıl içinde yüz bin dolar çok fazla para."

"Aynı zamanda çantada keklik."

"Kahrolası, keşke sana karşı kullanabileceğim bir şeyim olsaydı. Seks işe yaramıyor ve param da yok. Bir tasarruf hesabında kendime ait birkaç dolarım var"

"Ne kadar?"

"Sekiz bin civarında. Uzun zamandır faizini almadım. Yılda bir kere bununla ilgilenmem gerekiyor ama bir türlü yapamıyorum. Sana bu parayı avans olarak verebilirim."

"Pekâlâ."

"Bir hafta sonraya ne dersin?"

"Yarının nesi var?"

"Olmaz." Sözü'nün üzerine basarak başını iki yana salladı. Sekiz bin dolarıyla tek satın alabildiğim, zaman, değil mi? Ben de bir hafta satın alıyorum. Bir hafta sonra parayı alacaksınız."

"Paran olup olmadığını bilmiyorum bile."

"Hayır bilmiyorsun."

Düşündüm. "Pekâlâ" dedim sonunda. "Bir hafta sonunda sekiz bin dolar. Ama geri kalanı için bir yıl beklemeyeceğim."

"Belki iş tutarım. Tanesi yüz Dolar'dan dört yüz yirmi tane."

"Ya da tanesi on Dolar'dan dört bin iki yüz tane."

"Seni kahrolası." dedi.

"Sekiz bin. Bir hafta sonra."

"Alacaksın."

Onu bir taksiye bindirmeyi teklif ettim. Bu seferlik kendisi gidebileceğini ve benim de içkilerin parasını ödeyebileceğimi söyledi. O çıktıktan sonra birkaç dakika daha masada oturdum,

Sonra hesabı ödeyip kalktım. Caddenin karşısına geçtim. Benny'ye mesaj olup olmadığını sordum. Bir mesaj yoktu ama adamın biri aramıştı ve adını bırakmamıştı. Beni nehire atmakla tehdit eden adam olup olmadığını merak ettim.

Armstrong'un Yeri'ne giderek her zamanki masama oturdum. Bir Pazartesi günü için kalabalıktı. Yüzlerin çoğu tanıdıktı. Bourbon ve kahve aldım. Etrafa üçüncü kez baktığımda tanımadık bir biçimde tanıdık gelen bir yüz, gözüme ilişti. Masaları dolaşmaya çıktığında Trina'ya işaret ettim. Bana doğru yürüdü, Kaşlarını kaldırmış, bir kediye benziyordu.

"Sakın arkana dönme" dedim. Barda önde tarafta Gordie'yle kot ceketli adamın ortasında."

"Ne olmuş ona?"

"Belki de hiçbir şey. Şimdi değil ama birkaç dakika sonra yanından geçerek ona bir bakar mısın?"

"Peki sonra yüzbaşım?"

"Sonra gelip Görev Kontrol'e rapor ver"

"Peki efendim."

Gözlerimi kapıya doğru çevirmiştim ama gözücuyla gördüklerim üzerinde yoğunlaşmışım. Hayal görmüyordum. Benim olduğum tarafa bakıp duruyordu. Boyunu tarif etmek zordu; çünkü oturuyordu. Ama basketbol oynayacak kadar uzun boylu olduğu anlaşılıyordu. Dağcıya benzer bir yüzü ve modaya, uygun uzatılmış kumral saçları vardı. Yüzünü çok iyi seçemiyordum -salonun diğer ucundaydı- ama soğukkanlı ve işinin ehli sert bir ifade algılıyordum.

Trina, elinde ısmarlamadığım bir içkiyle geri geldi. "Kamufraj" dedi, bardağı, önüme koyarken. "Ona etrafıca bir bakış attım. O adam ne yaptı?"

"Bildiyim bir şey değil. Onu daha önce gördün mü?"

"Sanmıyorum. Aslında görmediğimden eminim. Çünkü öyle olsa hatırlardım."

"Neden?"

"Kalabalıkta göze çarpan biri. Kime benziyor biliyor musun? Marlboro adama."

"Reklamlardaki mi? Birden fazla adam kullanmamışlar mıydı?"

"Elbette. O, hepsine birden benziyor Bilirsin işte, uzun deri çizmeler, geniş kenarlı bir şapka, at pisliği kokusu ve elinde bir dövme. Çizme giymemiş, şapka takmıyor dövmesi de yok ama imaj aynı. At pisliği kokuyor mu diye sorma. O kadar yaklaştım."

"Sormayacaktım zaten."

"Peki olay ne bakalım?"

"Bir olay olduğundan emin değilim. Galiba onu biraz önce Polly'de gördüm."

"Belki etrafı dolaşılıyor"

"Benim dolaştığım yerleri."

"Yani?"

"Herhalde önemli bir şey değil. Araştırmam için teşekkürler"

"Rozet alıyor muyum?"

"Hı-hı."

"Güzel" dedi.

Adam, kesinlikle beni izliyordu. Benim de onunla ilgilendiğimi anlamış mıydı, bilmiyordum. Dosdoğru ona bakmak istemiyordum.

Beni Polly'den beri izliyor olabilirdi. Onu orada gördüğümünden emin değildim ama bir yerde gözüme çarpmıştı. Peşime Polly'den sonra takılmışsa adamın Beverly Ethridge'le ilgisi olduğu düşünülebilirdi. Kadın benimle buluşmuştu çünkü peşime kuyruk takmak istiyordu. Ama adamı Polly'nin orada görmüş olsam bile bu bir şey kanıtlamazdı. Peşime daha önce takılmış ve oraya gelmiş olabilirdi. Ne de olsa çevrede görünmemek için özel bir çaba göstermemiştim. Herkes, nerede yaşadığımı biliyordu ve bütün günü mahallede geçirmiştim.

Onu fark ettiğimde saat dokuz buçuk ya da ona geliyordu, Hesabı ödeyip çıktığında neredeyse on bir olmuştu, Benden önce çıkacaktı. Bu yüzden gerekirse Billie barı kapatana dek orada oturmaya karar vermiştim. Çok uzun sürmedi. Ben de süreceğini düşünmemiştim zaten. Marlboro adam, uygun zaman beklemek için Dokuzuncu Cadde'nin köşe barlarında vakit öldürecek türden birine benzemiyordu. Armstrong'un Yeri gibi canayakın bir ortamda bile. Fazla hareketli, Western ve dışarılarla ait bir tipti. Ve saat on bir olduğunda atına atlayarak günbatımına doğru yola koyuldu.

Gittikten birkaç dakika sonra Trina gelip karşıma oturdu. Hâlâ çalışıyor olduğundan ona bir içki ısmarlamadım. "Rapor edeceğim başka şeyler de var" dedi. "Billie de onu daha önce hiç görmemiş ve bir daha da görmemeyi umuyor. Öyle gözleri olan adamlara alkollü içki vermekten hoşlanmadığını söylüyor"

"Nasıl gözler?"

"Ayrıntıya girmedi. İstersen kendisine sor. Başka ne vardı? Ah, evet. Bira ısmarlamış. O kadar saat içinde yalnızca iki tane. Eğer merak ediyorsan siyah Wurzburger marka."

"Meraktan ölüyorum sayılmaz."

"Bir de şey dedi..."

"Lanet olsun."

"Billie lanet olsun sözünü pek kullanmaz. Sürekli 'Kahrolası' der ama 'lanet olsun' pek demez. Şimdi de böyle söylemedi. Sorun ne?"

Ama ben çoktan masadan kalkmış, bara doğru yürüyordum. Billie, öne doğru eğildi. Bir bardağı bezle parlatmakla meşguldü, "iri bir adam olarak fazla hızlı hareket ediyorsun yabancı."

"Ama aklım ağır işler. Şu müşteri..."

"Trina ona Marlboro adam diyor."

"Evet, o. Umarım onun bardağını henüz yıkamamışsındır."

"Aslına bakarsan yıkadım. Hatırladığım kadarıyla işte burada." İncelemem için havaya kaldırdı. "Gördün mü? Tek bir leke bile yok."

"Lanet olsun."

"Jimmie de onları yıkamadığım zaman böyle diyor. Sorun ne?"

"Şey, eğer o piç eldiven giymemişse çok aptalca bir şey yapmış sayılırım."

"Eldiven mi? Ah, parmak izleri?"

"Evet."

"Bunun yalnızca televizyonda işe yaradığını sanıyordum."

"Önümüze böyle güzel fırsatlar geldiğinde hep işe yarar. Örneğin bir bira bardağında. Lanet olsun. Eğer bir daha gelirse -tabii bunun için çok dua etmeliyiz, ama-"

"Bardağı havluyla tutup çok emin bir yere koyarım."

"Güzel."

"Eğer bana söylemiş olsaydın..."

"Biliyorum. Bunu düşünmem gerekirdi."

"Aslında onu bir daha görmemeyi tercih ederdim. O tür insanlarla hiçbir yerde karşılaşmaktan hoşlanmam. Özellikle de barlarda. Son bir saat içinde yalnızca iki bira içti. Benim için sorun değil. Zaten ona daha fazla içki vermeyi istemezdim. Ne kadar az içip erken giderse beni o kadar mutlu ederdi."

"Hiç konuştu mu?"

"Yalnızca biraları isterken."

"Konuşmasında herhangi bir aksan yakaladın mı?"

"O an hiç dikkatimi çekmedi. Bir düşünüyem." Birkaç saniye gözlerini kapadı. "Hayır. Sıradan Amerikan aksanı. Genelde sesleri tanırım. Bu adamınkindede özel bir şey yoktu. New York'tan olduğuna inanmam ama bu neyi kanıtlar ki?"

"Fazla bir şey değil. Trina, adamın gözlerinden hoşlanmadığını söyledi."

"Hem de hiç."

"Neden?"

"Bende uyandırdıkları o his. Tarif etmek çok zor. Sana ne renk olduklarını bile söyleyemem. Açık renkti sanırım. Ama bir şey vardı -çok yüzeyseldiler."

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim."

"Bir derinlik yoktu. Sanki camdan yapılmış gibiydiler Watergate'i seyrettin mi?"

"Biraz. Ama çok değil."

"O heriflerden biri, ismi Almanca olan."

"Hepsinin adı Almanca değil miydi?"

"Hayır. İki tane vardı. Haldeman değil, diğeri."

"Ehrlichman."

"İşte o pislik. Onu gördün mü hiç? Gözlerine dikkat ettin mi? Hiçbir derinlik yoktu."

"Ehrlichman gibi gözleri olan bir Marlboro adam." "Bunun Watergate'le filan bir ilgisi yok, değil mi Matt?"

"Yalnızca öz olarak."

Masama geri dönüp bir fincan kahve aldım. Burbonla tatlandırılmış olmasını tercih ederdim ama bunun akıllıca olmayacağına karar verdim. Marlboro adam, beni o gece ele geçiremezdi. Etrafta tanık olabilecek çok fazla insan vardı. Bu, basit bir incelemeydi. Eğer bir işe kalkışacaksa, bu daha sonra olacaktı.

Olay bana böyle görünüyordu ama kanımda çok fazla burbonla eve dönecek kadar emin değildim. Büyük olasılıkla doğru düşünüyordum ama haksız çıkma riskine atılmak da istemiyordum.

Adamın gördüğüm kadarını gözümün önüne getirip üzerine Ghrlichman'ın gözlerini ve Billie'nin genel tariflerini yapıştırdım ve resmi, üç meleğimle eşleştirmeye çalıştım. Hiçbir şey çıkaramadım. Prager'in projelerinden birinde çalışan inşaat işçisi ya da Beverly Ethridge'in, çevresinde bulunmasından hoşlandığı genç, sağlıklı bir damızlık ya da Huysendahl'in tuttuğu profesyonel bir yetenek olabilirdi. Parmak izleri bana bir ipucu verebilirdi ama bu fırsattan yararlanacak kadar hızlı düşünmemiştim. Eğer kim olduğunu öğrenebilseydim arkasından dolanabilirdim ama şimdi oyununu oynamasına izin vermeli ve onunla yüz yüze çarpışmalıydım.

Hesabı ödeyip çıktığımda saat sanırım yarımdaydı. Biraz aptalca hissederek kapıyı dikkatlice açtım ve Dokuzuncu Cadde'nin iki yönüne de bir göz attım. Marlboro adamı ya da tehlikeli başka hiçbir şey görmedim.

Elli Yedinci Cadde'nin köşesine doğru yürümeye başladım. Bütün bunlar başladığından beri ilk defa bir hedef olduğum fikrini düşündüm. Kendimi bu duruma isteyerek düşürmüştüm ve o zaman kesinlikle çok iyi bir fikir gibi gelmişti ama Marlboro adam ortaya çıktığından beri işler çok değişmişti. Artık gerçektir; işte her şeyi değiştiren de bu olmuştu.

İleride bir kapının önünde bir hareket olmuştu ve yaşlı kadını taniyana dek neredeyse oradan tabana kuvvet kaçmaya hazırdım. Sartor Resartus adlı butiğin kapısının önünde, her zamanki yerindeydi. Hava biraz ılık olduğunda hep orada olurdu. Çoğu zaman ona bir şeyler verirdim.

"Bayım, eğer.." dedi ve hemen cebimden çıkardığım birkaç bozukluğu ona verdim. "Tanrı sizi koruyacak." dedi. .

Ona haklı olmasını umduğumu söyledim. Köşeye doğru yürümeyi sürdürdüm. O gece yağmur yağmıyor olması bir şanstı, kadının çığlığını, otomobilin sesinden önce duymuştum. Kadın haykırdığı anda arkama döndüm ve farları üzerime doğrulmuş bir otomobilin kaldırımı çıktığını gördüm.

Düşünecek zamanım yoktu. Galiba reflekslerim iyiydi. En azından yeterince iyi. Kadının çığlığını duyup döndüğümde dengemi yitirmiştim ama tekrar dengemi sağlamak için durmadım. Kendimi sağ tarafa atıverdim. Omzumun üstüne düştüm ve binaya doğru yuvarlanarak çarptım.

Böyle bir durumda sürücü, insana kıpırdayacak yer bırakmayabilir. Yapması gereken otomobili binaya çarpmaktır. Bu, otomobil ve bina için kötü olabilir ama esasen kötü durumda olan, ikisi arasında kalan kişidir. Onun da böyle yapacağını düşündüm ama son anda birden direksiyonu kırınca bu sefer kaza sonucu aynı şeyi yapacağını sandım. Otomobilin arkasını kaydırıp beni bir sinek gibi duvara yapıştıracaktı.

Çok az bir farkla ıskaladı. Yan tarafımdaki duvara hızla çarparken bir rüzgâr hissettim. Sonra daha öteye yuvarlanarak otomobilin kaldırımından caddeye inişini seyrettim. Yolunun üzerindeki bir park metreyi altına almıştı. Asfaltta çarptığında zıpladı, yeniden gazladı ve kırmızı ışık yandığında köşeye ulaştı. Işığı iplemeden bastı geçti. Aslında bunu New York'taki otomobillerin yansı yapar. Polisin hızlı giden bir otomobile ceza kesişini en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Bunu yapmaya zamanlan olmaz çünkü.

"Şu deli, zirdeli şoförler!" Bunu söyleyen, yaşlı kadındı. Yanımda duruyordu. "Viskilerini içerler, sonra esrarlarını çekerler ve dolaşmaya çıkarlar" dedi. "Ölebilirdiniz."

"Evet."

"Ve bütün bu olup bitenden sonra durup nasıl olduğunuza bile bakmadı."

"Çok düşünceli sayılmaz."

"İnsanlar artık hiç düşünceli değil."

Ayağa kalkıp üstümü temizledim. Titriyordum ve aklım fena halde karışmıştı. "Bayım, eğer..." diye söze başladı ama sonra gözleri bulutlandı ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bana zaten para vermiştiniz, değil mi? Özür dilerim, hatırlamak zor da."

Elimi cüzdanıma attım, "işte sana on dolar" dedim, parayı avcuna sıkıştırarak. "Sakin unutma, tamam mı? Bunu harcadığında karşılığında ne kadar aldığından emin olmayı sakın unutma. Anlıyor musun?"

"Ah, Tanrım" dedi.

"Şimdi evine gidip biraz uyu, oldu mu?"

"Ah, Tanrım" dedi. "On dolar Tanrı sizi korusun efendim."

"Zaten biraz önce öyle yaptı." dedim.

Otele geri döndüğümde resepsiyonda İsaiah duruyordu. Açık renk derili bir Batı-Hintli'ydi. Parlak mavi gözleri ve kıvrıkcık, pas rengi saçları vardı. Yanakları ve ellerinin üstü koyu çillerle kaplıydı. Gece on iki sabah sekiz vardiyasını seviyordu; çünkü etraf sessiz oluyordu ve masasının arkasında oturup bulmaca çözebiliyordu. Bu arada içinde kodein olan öksürük şurubunu yudumlamayı da ihmal etmezdi.

Bulmacaları naylon uçlu bir kalemle yapardı. Bir keresinde ona bunun daha zor olup olmadığını sormuştum. "Aksi takdirde övünülecek bir yanı kalmaz Bay Scudder" demişti.

Bana hiç telefon gelmediğini söyledi. Üst kata çıkarak odama giden koridorda yürümeye başladım. Kapının altından ışık gelip gelmediğine baktım. Işık yoktu ama, bu birşey kanıtlamazdı. Sonra kilitle herhangî bir zorlama izi olup olmadığına baktım. Sağlamdı ve bu da bir anlama gelmezdi. Çünkü o otel kilitlerini dış ipleriyle bile açabilirdiniz. Sonra kapıyı açtım ve odada mobilyalardan başka birşey olmadığını gördüm. Işığı açarak kapıyı kilitledim ve titreyen parmaklarıma baktım.

Kendime sert bir içki hazırlayıp zorla içtim. Bir iki dakika içip, elimdeki titreme, mideme inmişti. Bir an viskinin midemde durmayacağını düşündüm ama durdu. Bir kâğıda bazı harfler ve rakamlar yazarak bunu cüzdanıma koydum. Üstümdekileri çıkarıp vücudumdaki yapış yapış teri atmak için duşa girdim.

Telefon çaldığında kurulanıyordum. Cevap vermek istemedim. Ne duyacağımı biliyordum.

"Bu yalnızca bir uyarıydı Scudder."

"Palavra. Öldürmeye çalıştın. Beceremedin."

"Öldürmeye çalıştığımızda ıskalamayız."

Ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyip telefonu kapattım. Birkaç dakika sonra ahizeyi tekrar kaldırıp İsaiah'a sabah saat kaçta uyandırılmak istediğimi söyledim.

Sonra uyuyup uyuyamayacağımı görmek için yatağa girdim.

Umduğumdan daha iyi uyudum. Gece boyunca yalnızca iki kere uyandım, ikisinde de aynı rüyaydı, bir Freudcu psikiyatrı sıkıntıdan ağlatacak türden. Çok açık bir rüyaydı, içinde hiç sembolik bir tarafı yoktu. Armstrong'dan çıkıp arabanın beni sıkıştırdığı ana kadar olanların tekrarıydı. Ama tek farkla: Rüyadaki sürücü bu sefer beni öldürmek konusunda istekli ve yetenekliydi. Tam duvarla araba arasında ezilmek üzereyken ellerim yumruk halinde ve kalbim son hız atarak uyandım.

Sanırım böyle rüya görmek, bir koruyucu mekanizma anlamına geliyor. Bilinçaltınız üstesinden gelemediğiniz şeyleri alıp siz uykudayken bunlarla oynuyor ve sivri kenarları törpülüyor. O rüyaların ne kadar işe yaradığını bilmiyorum ama uyandırılmam gereken saatten yarım saat önce üçüncü ve son kez sıçradığımda olaylar hakkında daha iyi hissediyordum kendimi, iyi hissetmek için birçok neden varmış gibi geliyordu. Biri beni öldürmeye çalışmıştı ve bu da, zaten başından beri olması için uğraştığım şeydi. Ve o biri, ıskalamıştı- bu da istediğim şeylerin ikincisiydi.

Telefon konuşmasını düşündüm. Arayan Marlboro adam değildi. Bundan kesinlikle emindim. Bir kere duyduğum ses, daha yaşlıydı -muhtemelen benim yaşlarımda. İkincisi, ses tonunda New York caddelerinin yankıları vardı.

Dolayısıyla, bu işte en az iki kişi olduğu anlaşılıyordu. Bu, fazla bir şey ifade etmiyordu ama yine de bilinmesi gereken bir şey, dosyaları unutulması gereken başka bir gerçektir. Otomobilde birden fazla kişi var mıydı? Bir an için gözümü çarpan görüntüden hatırlamaya çalıştım. Uzunlar gözlerimi alırken fazla bir şey görememiştim. Geri dönüp otomobil uzaklaşırken baktığımda da aradaki mesafe artık çok fazlaydı ve hızla artıyordu. Ve ben, içerdeki kafaları saymak yerine plakayı almaya çalışmıştım.

Kahvaltı için aşağı indim, ancak bir fincan kahveyle bir parça tost dışında hiçbir şey yiyemedim. Makineden bir paket sigara aldım ve kahvemle arka arkaya üç tane içtim. Bunu iki aydır ilk defa yapıyordum ve damarıma şırınga etmiş olsam, daha iyi gelmezdi. Başım dönüyordu ama hoş bir duyguydu bu. Üç sigarayı bitirdikten sonra paketi masada bırakarak dışarı çıktım.

Centre Caddesi'ne çıkıp Trafik'e gittim. Pembe yanaklı bir yeniyetme bana, yardımcı olup olamayacağını sordu. Odada bir düzine polis vardı ve hiçbirini tanıımıyordum. Ray Landauer'ın orada olup olmadığını sordum..

"Birkaç ay önce emekli oldu" dedi. Diğerlerinden birine seslendi, "Hey, Jerry, Ray ne zaman ayrılmıştı?"

"Ekim olması lazım."

Bana döndü. "Ray, Ekim'de emekli olmuş" dedi. "Ben yardımcı olabilir miyim?"

"Kişisel bir meseleydi" dedim.

"Eğer bir dakika izin verirseniz sizin için adresini bulabilirim."

Ona önemli olmadığını söyledim. Ray'in köşeye çekilmiş olması, beni şaşırtmıştı. Onu o kadar yaşlı görmüyordum. Ama düşününce benden yaşlıydı. Birlikte on beş yıl çalıştıktan sonra ayrılmamın üzerinden beş yılı aşkın zaman geçmişti. Bu da yirmi yıl ederdi. Evet, emekli olması normaldi. Benim de.

Belki bu çocuk benim için polis tarafından aranan arabalar listesine bir göz atabilirdi. Ama ona kim olduğumu söylemem gerekecekti. Ayrıca tanıdığım biriyle hiç gerek kalmayacak bir sürü ayrıntıyla uğraşacaktım. Bu yüzden binadan çıkıp metroya doğru yürümeye başladım. Yanımdan geçen boş taksiyi görünce fikrimi değiştirdim ve atladım. Şoföre, Altıncı Bölge'ye gitmesini söyledim.

Neresi olduğunu biliyordum. Birkaç yıl önce, taksi şoförü olmak isteyen birinin, şehrin herhangi bir noktasından en yakın hastane, karakol ya da itfaiye merkezini bilmesi gerekirdi. O sınavı ne zaman iptal ettiklerini bilmiyorum ama şimdi taksici olmak için insanın canlı olması yeterliydi.

Ona Batı Yakası Onuncu Cadde'de olduğunu söyledim ve fazla zorlanmadan oraya vardık. Eddie Koehler'i ofisinde buldum. News'da bir şey okuyordu ve okuduğu her neyse, hoşuna gitmemişti.

"Kahrolası Özel Savcı" dedi. "Böyle bir herif, insanların sinirini bozmaktan başka ne işe yarar?"

"Adını gazetelerde çok gösteriyor"

"Evet, Vali olmak istediğini anlamak zor değil."

Aklıma Huysendahl geldi. "Herkes vali olmak istiyor"

"Kahretsin ki gerçekten öyle. Sence neden dersin?"

"Yanlış insana soruyorsun Eddie. Kimsenin neden bir şey olmak istediğini anlayamam ben."

Soğukkanlı gözleri beni şöyle bir süzdü. "Lanet olsun, sen her zaman polis olmak istedin."

"Çocukluğumdan beri. Hatırladığım kadarıyla başka hiçbir şey olmak istemiyordum."

"Ben de aynıyım. Hep bir rozet taşımak istedim. Acaba neden? Bazen bunun nasıl yetiştirildiğimizle ilgili olduğunu düşünüyorum: Köşedeki polis -herkes ona saygı gösterirdi. Sonra çocukken izlediğimiz şu filmler-polisler hep iyi adamlardı."

"Bilmiyorum. Son sahnede Cagney'i hep vururlardı."

"Evet ama kahrolası herif bunu hakederdi. Bir türlü paçayı kurtaramazdı. Otursana Matt. Son zamanlarda seni fazla görmüyorum. Kahve içer misin?"

Başımı hayır anlamında sallayarak oturdum. Kültablasından sönmüş purosunu alıp yaktı. Cüzdanımdan iki onluk, bir beşlik çıkarıp masanın üstüne koydum.

"Şapka mı kazandım?"

"Bir dakika içinde kazanacaksın."

"Özel Savcı yakalamasın da."

"Endişelenmen gereken hiçbir şey yok, değil mi?"

"Kimbilir? Böyle bir manyak ortaya çıkar ve herkesin endişelenmesi gereken birşey olur." Banknotları katlayıp gömleğinin cebine koydu. "Senin için ne yapabilirim."

"Yatmadan önce karaladığım kâğıdı çıkardım. "Bir plakanın bir kısmını aldım" dedim.

"Yirmi Altıncı Cadde'de tanıdığın biri yok mu?"

Burası, Motorlu Araçlar bölümünün olduğu yerdirdi. "Var, ama bu plaka Jersey'e ait. Sanırım otomobil çalıntı. Çalıntı listesine bir göz atarsın diye düşündüm. Harfler LKJ ya da LJK. Sadece üç rakamı alabildim. Bir dokuz ve bir dört var, büyük olasılıkla iki tane dört ama sırayı bilmiyorum."

"Eğer listede varsa bu kadar yeterli. Hep şu çekme işleri, insanlar bazen hırsızlıkları rapor etmiyorlar. Otomobili bizim çektiğimizi sanıyorlar. Elli papelleri de yoksa geri almaya gitmiyorlar. Sonunda otomobilin çalındığı"

anlaşıyor. Bu arada çalan hırsız biryerlere bırakmış ve biz de bu sefer gerçekten Çekmiş oluruz. Eninde sonunda elli papeli öderler yani. Neyse, bekle de listeyi getireyim."

Puroyu kültablasına, bıraktı. Geri döndüğünde yine sönmüştü. "Büyük Otomobil Hırsızlıkları" dedi. "Şu harfleri bir daha söylesene."

"LKJ veya LJK."

"Hı-hı. Markasını ya da modelini söyleyebilir misin?"

"49 Kaiser-Frazer."

"Ha?"

"Son model sedan. Koyu renk. Söyleyebileceğim bu kadar. Sonuçta hepsi birbirine benziyor."

"Doğru. Ana listede bir şey yok. Bakalım dün gece ne gelmiş. Ah işte, LJK 914."

"Sanırım bu, o."

"72 Impala. Çift kapılı, koyu yeşil."

"Kapıları saymadım ama bu, o olmalı."

"Yukarı Montclair'den Bayan William Raiken'a aitmiş. Bir arkadaşın mı?"

"Sanmıyorum. Ne zaman rapor etmiş?"

"Bakalım. Sabah saat ikide. Burada öyle diyor."

Armstrong'un Yeri'ni yarım civarında terk etmiştim. O zaman Bayan Raiken otomobilinin çalındığını henüz fark etmemişti. Otomobili geri bırakabilirler ve kadın da hiçbir şey fark etmeyebilirdi.

"Nereden gelmiş Eddie?"

"Yukarı Montclair'den herhalde."

"Yani onlar araklamadan önce kadın arabayı nerede park etmiş?"

"Ah." Listeyi kapatmıştı. Son sayfayı yeniden açtı. "Broadway ve Yüz On Dördüncü Cadde. Hey, ilginç bir soruyla karşı karşıyayız."

Kahretsin ki öyleydi ama o bunu nasıl biliyordu? Ona hangi soru olduğunu sordum.

"Bayan Raiken sabahın ikisinde Yukarı Broadway'de ne yapıyordu? Ve bundan Bay Raiken'in haberi var mıydı?"

"Aklın pislige iyi çalışıyor,"

"Özel Savcı olmalıydım. Bayan Raiken'in senin kayıp kocayla ne ilgisi var?"

Bir an için boş gözlerle baktım ona. Sonra birden Döndürücü'nün cesediyle ilgili merakımı açıklamak için uydurduğum hikâyeyi hatırladım. "Ah" dedim. "Hiç. Kadına kocasını unutması için sürekli nasihat verdikten sonra o dosya kapandı. Birkaç günlük bir işti."

"Öyle olsun. Peki dün gece otomobili kimler aldı ve onunla ne yaptılar?"

"Halka ait mülke zarar verdiler:"

"Ha?"

"Dokuzuncu Cadde'de bir parkmetreyi devirip hızla uzaklaştılar."

"Ve sen tesadüfen oradaydın, hemen plakayı aldın ve doğal olarak otomobilin çalıntı olduğunu fark ettin ama yine de kontrol etmek istedin, çünkü duyarlı bir vatandaşsın."

"Yaklaştın."

"Bu saçmalık. Otur Matt. Bilmem gereken ne tür bir şeye bulaştın?"

"Hiçbir şey."

"Çalıntı bir otomobilin Döndürücü Jablon'la ilgisi ne?"

"Döndürücü mü? Ah, şu nehirden çıkardıktan adam. Hiçbir ilgisi yok."

"Çünkü sen yalnızca şu kadının kocasını arıyordun, değil mi?" Kendimi ele verdiğimi anlamıştım ama onun da anlayıp anlamadığını görmek için bekledim. O da anlamıştı. "Son duyduğuma göre adamı kız arkadaşı arıyordu. Benimle oyun oynama Matt."

Birşey söylemedim. Kültablasındaki purosunu alıp bir süre baktıktan sonra eğilip çöp tenekesine attı. Doğrulduğunda bana baktı. Sonra başka bir yere, sonra tekrar bana.

"Ne saklıyorsun?"

"Bilmen gereken bir şey değil."

"Döndürücü Jablon'la ne ilgin var?"

"Önemli değil."

"Peki ya otomobil?"

"O da önemli değil." Sandalyemde doğruldum. "Döndürücü Doğu Nehri'ne atıldı ve otomobil dün gece Dokuzuncu Cadde'de Elli Yedinci ve Elli Sekizinci bloklar arasındaki park metreyi devirdi. Şehrin yukarısında çalınmıştı. Bu yüzden bunların hiçbiri Altıncı Bölgeyi ilgilendirmiyor Bilmen gereken hiçbir şey yok Eddie."

"Döndürücüyü kim öldürdü?"

"Bilmiyorum."

"Bu doğru mu?"

"Elbette doğru."

"Birinin peşinde misin?"

"Tam olarak değil."

"Tanrım, Matt!"

Oradan çıkmak istiyordum. Öğrenmeyi hak ettiği hiçbir şey saklamıyordum ve elimdekileri de gerçekten ne ona, ne bir başkasına verebilirdim. Tek kişilik bir oyun oynuyordum ve sorularını geçiştirmek zorundaydım. Bundan hoşlanmasını da bekleyemezdim.

"Müşterin kim Matt?"

Müşterim Döndürücüydü ama bunu söylemekte bir yarar görmüyordum. "Bir müşterim yok" dedim.

"O zaman pozisyonun ne?"

"Bir pozisyonum olduğunu da sanmıyorum."

"Döndürücü'nün son zamanlarda paralandığını duydum."

"Son gördüğümde çok iyi giyinmişti."

"Öyle mi?"

"Kıyafeti ona üç yüz yirmi dolara malolmuştu. Laf arasında geçmişti de."

Ben gözlerimi çevirinceye kadar yüzüme baktı. Kısık sesle konuşmaya başladı. "Matt, insanların, üzerine otomobil sürmesini istemezsin, değil mi? Bu, sağlığa zararlı. Bana konuyu açmayacağından emin misin?"

"Zamanı geldiğinde Eddie."

"Ve zamanın henüz gelmediğini düşünüyorsun, öyle mi?"

Cevap vermeden önce bekledim. Üzerime gelen otomobili, gerçekte ne olduğunu, sonra rüyamda ne gördüğümü yani sürücünün beni duvara nasıl yapıştırdığını hatırladım.

"Öyle" dedim.

Aslan Baş'ında bir hamburger yiyip biraz burbon ve kahve içtim. Otomobilin şehrin yukarısında, o kadar uzakta çalınmış olmasına şaşırıştım. Otomobili daha önceden alıp benim mahallemde bir yerde park etmiş olabilirler ya da Marlboro adam, benim Polly'nin Yeri'ni terk etmemle Armstrong'un Yeri'ne gelmem arasındaki zamanda bir telefon etmiş olabilir. O zaman işin içinde en az iki kişinin olduğu ortaya çıkardı. Zaten ben de telefondaki sesi duyduktan sonra böyle olduğuna karar vermiştim. Ya da o...

Hayır, faydası yoktu. Kendi kafamdan yazacağım bir sürü olası senaryo vardı ama hiçbiri, aklımı daha çok karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Bir kahve ve burbon daha istedim. İkisini karıştırıp içtim. Eddie'yle yaptığım konuşmanın son kısmı kafama takılmıştı. Ondan öğrendiğim bir şey vardı ancak asıl sorun, bunun ne olduğunu bilmiyordum. Söylediği birşey kafamda sessiz bir zil çaldırmıştı ve ben, o zili bir daha çaldıramıyordum.

Bir dolarlık bozuk para aldım ve telefona gittim. Jersey Santral'ından Yukarı Montclair'de yaşayan William Raiken'in numarasını aldım. Numarayı çevirip Bayan Raiken'a Araba Hırsızlığı Amirliği'nden olduğumu söyledim. Bana, otomobilini bu kadar çabuk bulmamıza şaşırdığını söyledi ve herhangi bir hasar olup olmadığını bilip bilmediğini sordu.

"Korkarım otomobilinizi henüz bulamadık Bayan Raiken" dedim.

"Ah."

"Yalnızca bazı ayrıntıları öğrenmek istedim. Otomobiliniz Broadway ve Yüz On Dördüncü Cadde'de park edilmişti, değil mi?"

"Evet doğru. Yüz On Dördüncü Cadde üzerinde, Broadway üzerinde değil."

"Anlıyorum. Kayıtlarımıza göre hırsızlığı sabah saat iki civarında rapor etmişsiniz. Bu, otomobilinizin kayıp olduğunu fark ettikten hemen sonra mıydı?"

"Evet. Yani neredeyse, Park ettiğim yere gittim ve orada yoktu. Tabii ilk aklıma gelen, çekilmiş olduğuydu. Yasak bir yere park etmemiştim ama bazen dikkat etmediğiniz işaretler, yeni düzenlemeler olur Ancak, her neyse, şehrin o kadar yukarısında araçları çekmiyorlar, değil mi?"

"Yalnızca Seksen Altıncı Caddeye kadar."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sonra belki de hata yaptığımı, otomobili aslında Yüz On Üçüncü Caddeye bırakmış olabileceğimi düşündüm. Bu yüzden oraya gidip kontrol ettim ama tabii orada da değildi. Kocamı arayıp beni almasını istedim, o da hırsızlığı rapor etmemi söyledi. İşte o zaman sizi aradım. Aradan on beş, yirmi dakika geçmiş olabilir."

"Anlıyorum." Şimdi sorduğum için üzgündüm. "Peki ne zaman park ettiniz Bayan Raiken?"

"Bir düşünüyem." İki dersim vardı. Saat sekizde kısa öyküler ve saat onda Rönesans Tarihi. Ben biraz erken gitmiştim. Yani sanırım yediyi biraz geçte park etmiştim. Bu, önemli mi?"

"Şey, otomobili bulmamıza yardımcı olmaz ama suçların genelde hangi saatler arasında işlendiğiyle ilgili bir araştırma yapıyoruz da."

"İlginç" dedi. "Bu ne işe yarayacak?"

Bunu ben de hep kendi kendime düşünmüştüm. Ona genel suç tablosunun bir parçası olduğunu söyledim. Aynı türden sorular sorduğumda aldığım cevap bu olurdu. Kendisine teşekkür edip otomobilinin en kısa zamanda bulunacağını garanti ettim ve o da bana teşekkür etti, birbirimize hoşçakal dedik ve bara geri döndüm.

Ondan ne öğrenmiş olduğumu düşündüm ve 'hiçbir şey' olduğuna karar verdim. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Bir anda kendimi, Bayan Raiken'ın gecenin bir yarısı Batı Yakası'nın yukarısında ne yaptığını merak ederken buldum. Kocasıyla birlikte değildi ve son dersi on bir civarı bitmiş olmalıydı. Belki Batı Yakası'nın sonunda veya Columbia Üniversitesi'nin civarındaki barlardan birinde birkaç bira içmişti. Belki 'birkaç'tan fazla -bu da

bloğun çevresinde dolaşıp arabasını aramasını açıklardı. Ama aslında kadının ne kadar içtiğinin önemi yoktu; çünkü Bayan Kaiken'in Döndürücü Jablon'la ya da bir başkasıyla ilgisi olamazdı. Ayrıca Bay Raiken'la arasındaki sorun her neyse, beni ilgilendirmezdi ve Columbia.

Columbia Üniversitesi, Yüz On Altıncı Cadde'yle Broadway'deydi ve ders gördüğü yer orası olmalıydı. Ve Columbia Üniversitesi'nde okuyan biri daha vardı. Psikoloji dersleri alan ve ilerde özürülü çocuklarla çalışmayı planlayan biri.

Rehber baktım. Prager, Stacy adı yoktu. Bekâr kadınlar ilk isimlerini rehber vermemenin daha doğru olduğunu bilirdiler. Ama bir Prager, S. vardı. Batı Yakası Yüz On ikinci Cadde, Broadway'le Riverside arasında.

Geri dönerek kahvemi bitirdim. Parayı barın üstüne bıraktım. Kapıda fikrimi değiştirdim, Prager, S.'ye yeniden baktım ve telefon numarasıyla adresi not ettim. S harfinin Seymour ya da Stacy dışında herhangi bir isim olması olasılığı üzerine makineye bozukluk atarak numarayı çevirdim. Yedi kere çaldırıp kapattım ve paramı geri aldım. Beraberinde iki bozukluk daha düşmüştü.

İnsan bazı günler şanslı oluyor.

11

Broadway Yüz Onuncu Cadde'de metrodan indiğim zaman, farkına vardığım rastlantı, artık çok etkileyici gelmiyordu doğrusu. Eğer Prager, beni öldürmeye -doğrudan ya da tuttuğu adamlar yoluyla- karar vermişse kızının dairesinden iki blok ötedeki caddeden otomobil çalması için hiçbir sebep yoktu, ilk bakışta tüm bunların bir anlamı olması gerekiyormuş gibi geliyordu ama böyle olacağından emin değildim.

Elbette, eğer Stacy Prager'in bir erkek arkadaşı varsa ve o da Marlboro adamsa...

Denemeye değer gibi gözüküyordu. Binayı buldum. Beş katlı, kahverengi taştan yapılmış bir binaydı. Her katta dört daire vardı. Onun zilini çaldığımda hiçbir yanıt gelmedi. Üst kattaki dairelere ait zillerden birkaçına daha bastım -insanların başkalarını bu biçimde rahatsız etmelerine sık rastlanırdı- ama kimse evde yoktu ve girişteki kilit çok kolay bir işe benziyordu. Kiliti bir kez zorladım. Herhalde anahtarla bile daha kolay açamazdım. Dik merdivenleri üç kat tırmanarak 4-C'nin kapısına vurdum. Bekleyip yeniden denedim ve sonra kapıdaki iki kiliti açıp eve girdim.

İçinde açılıp kapanabilir bir divan ve elden düşme birkaç eşya bulunan büyük bir oda vardı. Gardropla şifonyeri kontrol ettim. Bütün öğrendiğim, eğer Stacy'nin bir erkek arkadaşı varsa onun başka bir yerde yaşadığıydı.

Evde bir erkeğin varlığına dair hiçbir iz yoktu.

Orada yaşayan kişi hakkında fikrim olsun diye çevreye şöyle bir göz attım. Bir sürü kitap vardı; çoğu psikolojiyle ilgili kitaplar. Birkaç dergi de göze çarpıyordu: New York, Psychology Today ve Intellectual Digest, ilaç dolabında aspirinden daha güçlü birşey yoktu. Daire temiz ve düzgün görünüyordu ve bu, hayatının da temiz ve düzgün olduğuna dair ipuçları veriyordu. Orada durmuş, kitaplarının isimlerini incelerken, dolabındaki giysilerini karıştırırken kendimi bir tecavüzcü gibi hissettim. Rolümden giderek daha çok rahatsız olmaya başladım. Orada olma nedenimi doğrulayacak herhangi bir şey bulamayışım, rahatsızlığımı daha da artırıyordu. Dışarı çıkarak arkamda iz bırakmamaya dikkat ettim. Kilitlerden birini kilitletim, diğeri anahtarla kilitleniyordu ve kız eve geldiğinde bunu kilitlemeyi unutmuş olduğunu düşünmesi gerekecekti.

Marlboro adamın çerçevesi, hoş bir resmini bulabilirdim. Bu, işleri çok kolaylaştırırdı ama olmadı. Binadan çıktım. Köşeyi döndüğümde karşıma çıkan bir kafede bir fincan kahve içtim. Prager, Ethridge, Huysendahl. İçlerinden biri, Döndürücüyü öldürmüştü, beni de öldürmeye çalışmıştı ve beni hiçbir yere varamıyor gibiydim.

Diyelim ki Prager'di. Bazı şeyler uyuyor gibiydi ve her şey yerine oturmadığı halde doğru izlenimi veriyordu. Ağa düşmüş olmasının nedeni, her şeyden önce bir vur-kaç kazasıydı ve şu ana', dek iki kez otomobil kullanılmıştı. Döndürücü, mektubunda üzerine gelen bir otomobilden söz etmişti ve aynı şey, önceki gece benim de başıma gelmişti. Ve mali açıdan en zorlanan da Prager'di. Beverly Ethridge zaman kazanmaya çalışıyordu, Theodore Huysendahl verdiği fiyatı kabul etmişti ve Prager parayı nasıl bulacağını bilmediğini söylemişti.

Peki oydu diyelim. Eğer oysa, az önce bir cinayet girişiminde bulunmuştu. Bunu beceremediğinden şu sıralar biraz sarsılmış olmalıydı. Kafesinin parmaklıklarını tıkırdatmak için iyi bir zamandı. Ve eğer o değilse, bunu kendisine gidip bizzat öğrenmem daha iyi olacaktı.

Kahvenin parasını ödeyerek dışarı çıktım ve bir taksi çevirdim.

Ofisinden içeri girdiğimde zenci kız başını kaldırıp bana baktı. Beni tanıması birkaç saniye aldı ve siyah gözlerinde temkinli bir ifade belirdi.

"Matthew Scudder" dedim.

"Bay Prager için mi geldiniz?"

"Doğru."

"Sizi bekliyor muydu Bay Scudder?"

"Sanırım beni görmek isteyecektir Shari."

İsmi hatırlamama şaşırması gibi göründü. Duraksayarak ayağa kalktı ve U biçimli masanın arkasından çıktı.

"Ona burada olduğunuzu söyleyeceğim."

"Evet, öyle yap."

Prager'ın kapısından içeri süzülüp kapıyı ardından hafifçe kapattı. Vinil kanepede oturup Bayan Prager'ın deniz manzarasına baktım. Teknenin yanlarından sarkan adamların kustuğuna karar verdim. Bu kesinlikle şüphe götürmezdi.

Kapı açıldı ve Shari salona geri döndü. Kapıyı yeniden ardından kapatmıştı. "Sizi beş dakika içinde görecek" dedi.

"Pekâlâ."

"Galiba onunla önemli bir iş yapıyorsunuz."

"Oldukça önemli,"

"Umarım her şey yolunda gider Adamcağız son günlerde hiç de kendinde değil. Görünüşe göre bir adam ne kadar çok çalışır ne kadar başarılı, olursa üzerindeki baskı da o kadar ağır oluyor"

"Galiba son zamanlarda bayağı baskı altında."

"Çok gergin." Gözleri bana meydan okuyor Prager'ın zor durumundan beni sorumlu tutuyor gibiydi. Doğrusu bunu inkâr edemezdim.

"Belki işler yakında yoluna girer"

"Gerçekten öyle olmasını umarım."

"Sanırım iyi bir patron?"

"Hem de çok iyi. Her zaman için..."

Ancak cümlesini bitirememişti çünkü tam o sırada bir kamyon lastiği patladı, yirmi ikinci katta bir kamyon. Masasının yanında ayakta duruyordu ve bir süre donmuş bir biçimde öyle durmaya devam etti. Gözleri faltaşı gibi açılmış, elini ağzına bastırmıştı. Koltuğundan fırlayıp ondan önce adamın kapısına vardım.

Kapıyı hızla vurarak açtım. Henry Prager masasında oturuyordu. Duyduğumuz, kamyon sesi değildi tabii. Bu, bir silahtı. Küçük bir silah, görünüşe göre .22 ya da 25 kalibrelik. Ama ağzına sokup beynini dağıtmak istediğinde küçük bir silah da yeterli olurdu.

Eşikte durarak, görmesini engellemeye çalıştım ama omzumun üzerinden bakmaya çalışıyor, küçük elleriyle sırtıma vuruyordu. Bir an için çekilmedim, ancak sonra onun da benim kadar görmeye hakkı olduğunu düşündüm. İçeriye doğru bir adım attım, beni takip etti ve göreceğini bildiği şeyi sonunda gördü.

Sonra da çığlık atmaya başladı.

12

Eğer Shari adımı biliyor olmasaydı oradan çekip gidebilirdim. Belki de gitmezdim, polislerin içgüdüleri pek kolay körelmez. Ve ben, yıllar boyunca, gölgelere karışan isteksiz tanıklardan nefret etmişimdir: Ayrıca o durumdaki bir kıza sırtımı da çeviremezdim.

Ancak gitmem gerektiğini .söyleyen sesi duymazlıktan geleliyordum. Henry Prager'a baktım. Vücudu masanın üstüne düşmüş, yüz hatları ölümle çarpılmıştı. Öldürdüğüm bir adama bakıyor olduğumu biliyordum. Tetiği çeken onun parmağıydı ama oyunumu çok iyi oynamamın sonucu olarak silahı eline ben vermiştim.

Hayatının benimkine karışmasını ben istememişim, ölümüne neden olmak da. Şimdiyse cesedi karşımda duruyordu, bir eli masanın üzerinde uzanmış, sanki beni işaret ediyor gibiydi.

Kasıtsız bir cinayetten suçlanan kızını rüşvetle kurtarmıştı. Bu rüşvet, onu şantajla maruz bırakmıştı. Bu da bir başka cinayete, kasıtlı bir cinayete neden olmuştu. Ve o ilk cinayet, yalnızca kancayı daha derine saptamıştı, hâlâ şantajla tehdit ediliyordu ve her zaman için Döndürücü'yü öldürmekten suçlanabilirdi.

İşte bu yüzden bir kez daha cinayet işlemeye kalkışmıştı ve başaramamıştı. Ve ben ertesi gün ofisinde beliriverince, sekreterine beni beş dakika sonra göreceğini söyleyip, bunun iki-üç dakikası içinde işini bitirmişti.

Silahı elinin altında bulunduruyor olmalıydı. Belki de o gün daha erken saatlerde dolu olup olmadığını kontrol etmişti. Ve belki de ben dışarıdaki salonda beklerken, beni bir kurşunla karşılamayı aklından geçirmişti.

Ama bir adamı gece yarısı karanlık bir caddede yakalamak ya da bir adamın kafasına vurup onu nehre atmak başka şeydi, sekreterin yan odadayken ofisinde kendini vurmak başka şeydi. Belki bu değerlendirmeleri kafasında yapmıştı. Belki de intihara baştan tasarlamıştı. Artık bunları ona soramazdım. Zaten ne fark ederdi ki? İntihar kızını korumuştur. Oysa bir cinayet, her şeyi açığa çıkarırdı.

Bütün bu düşünceler aklımdan, orada cesedin önünde dururken ve bunu izleyen saatler içinde geçmişti. Bir yandan Shari omzumda hiçkırırken ona ne kadar zaman bakıp durduğumu bilmiyorum. O kadar uzun değildi sanırım. Sonra reflekslerim yerine geldi ve kızı dışardaki odaya götürerek bir koltuğa oturttum. Telefonu kaldırıp 911'i çevirdim.

Mesajı alan ekip, Doğu Yakası Elli Birinci Cadde'deki On Yedinci Bölge'dendi. Jim Heaney ile daha genç olan ve ilk adını, anlayamadığım Finch adında iki detektifti, Jim'le daha önceden merhabamız vardı ve bu, işleri biraz daha kolaylaştırmıştı ama tamamen yabancıların gözünde bile başım fazla belada sayılamazdı. Her şey, olayın bir intihar olduğunu gösteriyordu. Ayrıca Shari de ben de silah patladığında Prager'ın yalnız olduğuna şahittik.

Laboratuvar görevlileri her zamanki görevlerini yaptılar. Aslında bu işten hoşlandıklarını hiç sanmıyorum. Neyse, bir sürü fotoğraf çekildi, yerler tebeşirle işaretlendi, silah bir poşete konuldu ve sonunda Prager paketlenip götürüldü. Heaney ve Finch, ilk önce Shari'nin ifadesini aldılar. Böylece kız bir an önce evine gidip üzölmeye kendi başına devam edebilecekti. Ondaki tek istedikleri, formalite icabı sorulara yanıt vermesi ve tahkikat sonucu hükmün intihar olmasını kolaylaştırmasıydı. Shari ifadesinde patronunun son zamanlarda stresli ve

huzursuz olduğunu, endişelerinin işiyle ilgili olduğu açıkça anlaşıldığını, anormal ve kendinde olmayan davranışlar sergilediğini, olaydan birkaç dakika önce kendisini gördüğünü, ses duyulduğunda benimle beraber dış büroda oturduğunu ve sesi duyar duyma odaya girip onu koltuğunda ölü bulduğumuzu belirtti,

Heaney ona teşekkür etti. Sabah bir başkasının resmi ifade almak için geleceğini ama şimdi Detektif Finch'in kendisini evine bırakacağını söyledi. Shari bunun gerekli olmadığını, bir taksiye binebileceğini söylediye de Finch ısrar etti.

Heaney ikisinin ardından baktı. "Finch'in onu evine bırakacağından eminim" dedi. "Çok hoş bir genç bayan."
"Doğrusu fark etmemiştim."

"Yaşlanıyorsun da ondan. Ama Finch fark etti. Siyahlar hoşuna giden özellikle de öyle vücutları olanlar. Ben pek zamparalık yapmam ama itiraf etmeliyim Finch'le çalışmak hoşuma gidiyor Eğer bana anlattıklarının yarısını yapıyorsa, adamın yakında bitkinlikten öleceğine bahse girerim. Doğrusunu söylemek gerekirse bunları kafasından uydurduğunu da sanmıyorum. Kızlar bayılıyor ona. Bir sigara yaktı. Paketi bana uzattı. Almadım. "Şu kız, Shari" dedi. "Herifin onu da ağına düşüreceğinden eminim."

"Ama bu gece değil, kız korkudan tir tir titriyordu."

"Hey, en iyi zaman böyle durumlardın Kahrolası nedenini bilmiyorum ama en çok böyle zamanlarda isterler Şimdi mesela gidip bir kadına kocasının öldürüldüğünü söyleyen, kadın ne kadar güzel olursa olsun, bir yandan da asılır mısın kadına? Yapmazdın değil mi? Ben de yapmazdım. Ama bir de şu piç kurusunun anlattığı hikâyeleri dinlesen. Birkaç ay önce şu kırıştan düşen işçi olayı vardı. Haberi karısına Finch verdi. Kadın ilk önce ayılmış bayılmış, Finch teselli etmek için sarılmış, okşamış ve bir de bakmış kadın, Finch'in fermuarını indirmiş, üflüyor"

"Tabii bunları Finch anlatıyor"

"Şey, ben doğru söylediğine inanıyorum. Çünkü başaramadığı zamanlar da gelip anlatıyor"

Bu konuşmayı fazla uzatmak istemiyordum ama doğrusu hissettiklerimi de belli etme taraftarı değildim. Bu yüzden Finch'in aşk hayatıyla ilgili birkaç hikâyeyi daha dinledim. Sonra da bir iki dakikayı, ortak dostlardan bahsederek geçirdik. Birbirimizi daha iyi tanımış olsaydık bu sohbet daha da uzun sürebilirdi. Sonunda not defterini çıkarıp Prager olayına döndü. Her zamanki soruların üzerinden geçtik ve ben, Shari'nin anlattıklarını onayladım.

"Yalnızca aklımızda bulunsun diye soruyorum" dedi sonra, "Sen buraya gelmeden önce ölmüş olabilir mi?" Boş boş baktığımı görünce devam etti. "Yalnızca öylesine soruyorum. Diyelim ki kız onu öldürdü -bana nasıl ya da nedenini sorma- ve sonra senin ya da herhangi birinin gelmesini bekledi, adamla konuşmuş gibi yaptı, sonra çıkıp seninle oturdu, silahı ateşledi -belki bir iple filan- sonra da ikiniz cesedi buldunuz ve o yakayı sıyırdı."

"Bu kadar çok televizyon seyretmemelisin Jim. Beynini etkiliyor"

"Şey, böyle olabilirdi."

"Elbette. Kız içeri girdiğinde onunla konuştuğunu duydum. Ama bu bir kaset olabilir, değil mi?"

"Tamam tamam. Tanrı aşkına."

"Eğer bütün olasılıkları incelemek istiyorsan."

"Söyledim ya, öylesine sordum Görevimiz Tehlikede neler yaptıklarını izliyorsun ve gerçek hayattaki suçluların ne kadar aptal olduğunu düşünüyorsun. Yani bir sahtekâr da televizyon izleyip fikir edinebilir Ama eğer onu konuşurken duyduğunu söylüyorsan kasetleri unutulabiliriz."

Aslında Prager'ın konuştuğunu duymamıştım ancak aksini söylemek çok daha kolaylaştırıcaktı durumu. Heaney olasılıkları gözden geçirmek istiyordu, bense bir an önce oradan çıkıp gitmek istiyordum.

"Senin, burada ne işin vardı Matt? Onun için mi çalışıyordun?"

Başımı hayır anlamında salladı. "Bazı referansları kontrol ediyordum."

"Prager'ı mı kontrol ediyordun?"

"Hayır Onu referans gösteren başka birini. Müşterim oldukça ayrıntılı bir araştırma istedi. Prager'ı geçen hafta görmüştüm. Bu gün de yolum buralardan geçiyordu, bir iki noktayı aydınlatmak için uğrayayım dedim."

"Araştırmayı yaptıran kim?"

"Ne fark eder? Sekiz on yıl önce onun için çalışmış biri. Adamın kafasını uçurmasıyla hiçbir ilgisi yok."

"O zaman onu iyi tanımiyordun? Yani Prager'ı."

"İki kez karşılaştım. Aslında bir kez, bugün onu gördüğüm pek söylenemez. Bir de kısa bir telefon konuşması yapmıştık."

"Başı bir çeşit dertte miydi?"

"Artık değil. Sana fazla birşey söyleyemem Jim. Adamı ya da içinde olduğu durumu çok iyi bilmiyordum. Stresli ve alt üst olmuş gözüküyordu. Aslına bakarsan bende sanki bütün dünya adamın peşindeymiş gibi bir izlenim bırakmıştı. Beni ilk gördüğü zaman çok şüpheli davranmıştı, sanki ona zarar verecek gizli bir planın parçasıymışım gibi."

"Paranoya."

"Öyle, evet."

"Evet, Her şey yerine oturuyor. İş sorunları ve her şeyin üzerine geldiği hissi. Belki de senin bugün kendisiyle tartışmaya geldiğini düşünmüştü ya da burasına kadar gelmişti ve bir kişi daha görmek istemiyordu. Böylece silahı çekmeden çıkardı ve bir kez daha düşünmesine zaman kalmadan kurşun beynini deldi. Şu tabancaların satışını yasaklamalarını isterdim doğrusu. Silahın ruhsatsız olduğuna nesine bahse girersin?"

"Bahse girmem."

"Büyük olasılıkla bunu korunma amacıyla aldığını düşündü. Küçük, oyuncak gibi İspanyol tabancası. Bununla bir saldırganın göğsüne altı kurşun yağdırsan bile adamı durduramazsın ama beynini uçurman için iyidir. Bir yıl önce bir herif vardı, o bunu bile başaramamıştı. Kendini öldürmeye karar vermiş ama işin yalnızca yansını becerebilmişti. Artık bir bitki olarak hayatını sürdürüyor. Şimdi kendini gerçekten öldürmesi gerekir ama ellerini bile kıpırdatacak durumda değil." Bir sigara daha yaktı. "Yarın bir ara uğrayıp ifade vermek ister misin?"

Ona bundan daha iyisini yapabileceğini söyledim. Shari'nin daktilosuyla, her şeyi açıklayan kısa bir ifade metni yazdım. Okuyup başını salladı. "Nasıl yazacağını biliyorsun. Bize bayağı zaman kazandıracak bu."

Yazdığım şeyin altını imzaladım. Alıp dosyasındaki diğer kâğıtların arasına koydu. Onlara da bir göz attı. "Karısı neredeymiş? Westchester'da. İşte bu güzel. Oradaki polisleri arayıp kadına bildirme zevkini onlara bırakacağım."

Neredeyse ağzımdan, Prager'ın Manhattan'da yaşayan bir kızı olduğunu kaçıracaktım. Bunu benim biliyor olmam normal karşılanmazdı. El sıkıştık "Umarım Finch geri döner" dedi, "Piç yine başardı. Bunu anlamıştı zaten. Fazla oyalanmasın da. Ama oyalanabilir. Maçalardan gerçekten çok hoşlanıyor."

"Eminim her şeyi sana anlatacaktır"

"Her zaman anlatır"

13

Bir bara gittim ama orada yalnızca arka arkaya iki duble atacak kadar kaldım. Zaman, önemliydi. Barlar sabah dörde kadar açıktı; ancak kiliseler saat altı ya da yedide kapanıyordu. Lexington'a gidip, daha önce uğradığımı sanmadığım bir kiliseye girdim. Adına bile dikkat etmemiştim.

İçeride bir çeşit ayın veriyorlardı ama hiç ilgilenmedim. Birkaç mum yakıp bağış kutusuna para attıktan sonra arkalarda bir sıraya oturdum. Üç adı sessizce yineleyip durdum. Jacob Jablon, Henry Prager, Estrellita Rivera. Üç ad, üç ceset için üç mum.

Estrellita Rivera'yı vurup öldürdükten sonraki en kötü zamanlarda, o gece olanları sürekli düşünüp durmaktan alamamıştım kendimi. Zamanı geri çevirip sonu değiştirmek istiyordum. Bir film göstericisi gibi filmi tersten oynatmak ve kurşunu namluya geri sokmak istiyordum. Yeni versiyonda tüm atışlar tam isabetti. Seken kurşun yoktu, vardiysa da zararsız biryerlere sekiyordu. Ya da Estrellita şeker aldığı dükkânda bir dakika daha fazla kalıyor böylelikle yanlış zamanda yanlış yerde oluyordu.

Lisedeyken zorunlu okuduğum ve hatırlamadığım bir şiir vardı. Aklımın bir köşesinde beni sürekli rahatsız edip duruyordu. En sonunda bir gün kütüphaneye gittim ve buldum. Ömer Hayyam'dan bir dörtlük:

Hareket eden parmak yazar ve yazdıktan sonra
Hareketini sürdürür. Ne Tanrıya olan inancın, ne aklın
Ona yazdıklarını sildirebilir,
Ne de gözyaşların, bir kelimesini yıkayıp götürebilir.

Estrellita Rivera konusunda kendimi suçlamak için çok uğraştım ama mantıklı düşündüğümde bunu yapamıyordum. O gece içmiştim ama fazla değil. O geceki nişancılığımaya hata bulunamaz. Ayrıca hırsızlara ateş etmem çok normaldi. Silahlıydılar -zaten birini vurmuşlardı. Ve ateş menziline hiçbir sivil yoktu. Bir kurşun sekmişti işte. Böyle şeyler ne yazık ki olur

Teşkilatı terk etmemin bir nedeni de böyle şeylerin olmasıydı ve ben, doğru amaçlar için yanlış şeyler yapabileceğim bir yerde olmak istemiyordum. Çünkü şuna karar vermiştim: Sonuçlar, araçları doğrulamadığı kadar, araçlar da sonuçları doğru kılmıyordu.

Ve şimdi de bilerek Henry Prager'ı kendisini öldürmesi için programlamıştım.

Olayı böyle görmemişim elbette. Ama arada fazla bir fark yoktu. Onu ikinci bir cinayet işlemeye zorlayan bir baskı yaparak başlamıştım. Yoksa böyle bir şeyi asla yapmayacaktı. Döndürücü'yü öldürmüştü ve eğer o zarfı imha etmiş olsaydım tekrar öldürmek zorunda kalmayacaktı. Ama ona denemesi için bir neden sunmuşum, o da denemiş ve başaramamıştı. Sonunda köşeye sıkışıp anlık bir dürtüyle ya da planlayarak kendini öldürmüştü.

O zarfı yok edebilirdim. Döndürücü'yle hiçbir anlaşma yapmamıştım. Yalnızca ondan artık haber alamadığımda zarfı açmayı kabul etmişim. Onda biri yerine üç bin doların tümünü bağışlayabilirdim. Paraya ihtiyacım vardı ama o kadar değil.

Ancak Döndürücü bir bahse girmişti ve kazanan o olmuştu. Her şeyi açık açık belirtmişti: "Senin işin peşinden gideceğini düşünmemin nedeni, uzun süre önce sende farkına vardığım bir şeydi. Sen cinayetle diğer suçlar arasında bir fark olduğunu düşünüyorsun. Ben de böyle düşünüyorum. Bütün hayatım boyunca kötü söyler yaptım ama asla birini öldürmedim ve öldürmezdim. Cinayet işleyen insanlar biliyorum -kesin ya da dedikodu olarak- ve hiçbir zaman onlara fazla yaklaşmadım. Ben böyleyim ve senin de böyle olduğunu biliyorum..."

Hiçbir şey yapmamış olabilirdim. O zaman Henry Prager da o fermuarlı ceset tulumunu boylamamış olurdu. Ama cinayetle diğer suçlar arasında gerçekten fark vardır ve dünya, cezalandırılmayan katiller elini kolunu sallayarak dolaştığında, daha kötü bir yer olur. Ben hiçbir şey yapmamış olsaydım Henry Prager da işte öyle elini kolunu sallayarak dolaşacaktı.

Bir başka yol olması gerekiyordu. Tıpkı kurşunun küçük kızın gözüne sekmemesi gerektiği gibi. Bunu bir de hareket eden parmağa anlatmaya çalışsana.

Ben çıkarken ayın hâlâ sürüyordu. Çevreme fazla dikkat etmeden birkaç blok yürüdüm. Sonra bir barda durdum ve yüklendim.

Uzun bir geceydi.

Burbon, görevini yapmamakta diretiyordu. Çok dolandım çünkü girdiğim her barda beni sinirlendiren birinin varlığını hissediyordum. Onu aynada görüyör ve gittiğim her yere yanımda götürüyordum. Bu hareketlilik ve sinir enerjisi çok fazla alkol yakmış olmalıydı ki bir türlü sarhoş olamıyordum. Öyle dolanacağıma bir yerde oturup adamakıllı içmiş olsaydım benim için daha kârlı olabilirdi.

Seçtiğim barlar, beni nispeten dizginleyen türden yerlerdi. Genelde bir tekin, bir double -hatta sizi tanıyorlarsa üç tek- ettiği karanlık, sessiz yerlerde içmeyi tercih ederim. Ancak bu gece Blarney Stone ve White Roses gibi yerlere gidiyorum. Fiyatlar oldukça düşük sayılırdı ama bardaklar da küçüktü. Paran kadar içiyordun. Yüzde otuzunun su olması da cabasıydı.

Broadway'deki bir yerde basketbol maçını açmışlardı. Büyük renkli televizyonda maçın son çeyreğini izledim. Devre başladığında Knicks, bir sayı gerideydi. Maçı da on iki ya da on üç sayı farkla yenik bitirdiler Celtics'in aldığı dördüncü maçı bu.

Yanımdaki adam konuşmaya başladı. "Gelecek yıl da Lucas ve DeBusschere'i kaybedecekler ve Reed'in dizleri de hâlâ berbat durumda olacak. Clyde da herşeyi tek başına yapamaz. Peki halimiz ne olacak?"

Başımı salladım. Söyledikleri bana mantıklı gelmişti.

"Daha üçüncü devrenin sonunda berabereydiler. Sonra Cowens'la o beş faullü herifi aldılar ve basketi bir türlü bulamaz oldular Yani hiç çaba göstermiyorlar, anlıyor musun?"

"Benim hatam olmalı" dedim. "Ha?"

"Ben izlemeye başladıktan sonra döküldüler Benim yüzümden olmalı."

Bana şöyle bir bakıp bir adım geri çekildi. "Sakin ol adamım, bir şey demek istemedim."

Ama beni yanlış anlamıştı. Söylediklerimde çok ciddiymdim.

Sonunda yine harika içkiler veren Armstrong'un Yeri'nde idim. Ama oraya gelene kadar ağzımın tadı kaçmıştı. Köşeye oturup bir fincan kahve istedim. Sakin bir geceydi. Trina bana eşlik edecek kadar zaman bulmuştu.

"Gözümü sürekli açık tuttum ama adamı bir daha görmedim,"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Kovboydan. Adam bu gece buralara hiç uğramadı. Çevreye bakınmam gerekmiyor muydu?"

"Ah, şu Marlboro adam. Sanırım onu bu gece ben gördüm."

"Burada mı?"

"Hayır, daha önce. Bu gece bir sürü gölge görüp duruyorum."

"Ters giden bir şey mi var?"

"Evet."

"Hey." Elini benimkinin üstüne koydu. "Sorun ne, bebeğim?"

"Sürekli kendileri için mum yakmam gereken yeni insanlar çıkıyor."

"Seni anlamıyorum. Sarhoş değilsin, değil mi Matt?"

"Hayır ama olmayı denemediğimden değil. Bundan daha iyi günlerim olmuştu elbet." Kahvemden bir yudum alarak fincanı kareli örtünün üzerine koydum. Döndürücü'nün -pardon benim olan çünkü onu para verip almıştım- gümüş doları, çıkarıp döndürdüm. "Dün gece biri beni öldürmeye çalıştı" dedim.

"Tanrım. Bu çevrede mi?"

"Birkaç bina ötede."

"Onun için böyle...."

"Hayır, öyle değil. Bu akşamüstü ödeştim. Bir adam öldürdüm." Elini çekeceğini düşündüm ama yapmadı. "Onu tam olarak öldürdüm denemez. Ağzına bir silah sokup tetiği çekti. Küçük bir İspanyol tabancası. Carolina'dan kamyonla tonla getiriyorlar"

"Neden onu öldürdüğünü söylüyorsun?"

"Çünkü onu bir odaya kapamıştım ve silah tek kapydı. Onu sıkıştırmıştım."

Saatine baktı. "Kahretsin" dedi. "Bir kerelik de erken çıkabilirim. Eğer Jimmie yarım saat daha kalmamı isterse canı cehenneme." Önlüğünün ipini çözmek için iki eliyle boynuna uzandı. Bu hareket göğüslerini daha da belirginleştirmişti.

"Beni eve bırakmak ister misin Matt?"

Geçen aylar boyunca birkaç kere yalnızlığımızı gidermek için birlikte olduk. Birbirimizi yatağın içinde de dışında da seviyorduk ve ikimiz de bu ilişkiden birşey çıkmayacağını bilmenin güvenliği içindeydik.

"Matt?"

"Bu gece senin için iyi birşeyler yapamam çocuk."

"Beni yolda soyulma tehlikesinden koruyabilirsiniz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet Bay Detektif ama sen benim ne demek istediğimi bilmiyorsun." İşaret parmağıyla yanağıma dokundu. "Zaten bu gece seni yanıma fazla yaklaştırmazdım. Tıraş olman gerekiyor" Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Ben biraz kahve ve sohbetten bahsediyordum" dedi. "Bence buna ihtiyacın olabilir"

"Belki."

"Kırk yıllık hatırı olan kahve ve sohbet"

"Pekâlâ."

"Bütün gün boyunca aldığın en iyi öneri, değil mi?"

"Öyle" dedim.

İyi kahve yapardı. Yanında çeşni olsun diye bir bardak Harper's da getirmişti. Konuşmayı bitirdiğimde, ağzına kadar dolu olan içki bardağı neredeyse boşalmıştı.

Ona çoğunu anlattım. Ethridge. ve Huysendahl'in kimliğini açıklamamayı tercih ettim. Henry Prager'ın küçük sırrından da bahsetmedim. Adını da vermedim ama bunu ertesi günkü gazetelerden kendi başına da öğrenebilirdi.

Bitirdiğimde orada öyle başı bir yana eğik, gözleri hafif aralanmış, sigarasından dumanlar çıkarak birkaç dakika oturdu. Sonunda, olanları başka türlü yapmam için bir yol göremediğini söyledi.

"Çünkü bir düşün. Diyelim ki ona şantajcı olmadığını söyledin. Diyelim ki biraz daha kanıt toplayıp ona gittin. Onu teşhir ederdin değil mi?"

"Öyle ya da böyle."

"Kendini öldürdü; çünkü teşhir olmaktan korkuyordu. Bunu yaparken senin bir şantajcı olduğuna sanıyordu. Eğer onu polislerin eline teslim edeceğine bilseydi yine aynı şeyi yapmaz mıydı?"

"Fırsatı olmayabilirdi."

"Ama belki de fırsatının olması daha iyi oldu. Kimse onu, bu yolu kullanması için zorlamadı. Kendi kararıydı." Biraz düşündüm. "Hâlâ yanlış olan bir şey var"

"Ne?"

"Tam olarak bilmiyorum. Ama birşey, yerine oturmuyor."

"Kendini suçlu hissetmek için birşey arıyorsun." Galiba söylediği sözün etkisi yüzümden okunmuştu çünkü Trina sapsarı kesildi. "Özür dilerim" dedi. "Matt, özür dilerim."

"Ne için?"

"Ben yalnızca..."

"Aslında doğru söyledin." Ayağa kalktım. "Sabah her şey daha iyi görünecek. Genelde hep öyle olur"

"Gitme."

"Kahve ve sohbet bitti. Her ikisi için de teşekkürler. Şimdi eve gitsem iyi olur"

Başını iki yana sallıyordu. "Burada kal."

"Sana daha önce söyledim, Trina."

"Söylediğini biliyorum. Ben de özellikle sevişmek istemiyorum. Ama yalnız uyumak da istemiyorum."

"Uyuyabilir miyim, bilmiyorum."

"O zaman ben uyuyana dek bana sarıl. Lütfen bebeğim."

Birlikte yatağa girdik ve birbirimize sarıldık. Galiba burbon, sonunda işe yaramıştı ya da farkında olduğumdan daha bitkindim. Çünkü ona öylece, sarılmış biçimde sızıp kalmıştım.

14

Başım zonklayarak ve ağzımda kötü bir tatla uyandım. Yastığının üzerine bıraktığı notta kendime kahvaltı hazırlamamı öğütlemişti. Dayanabileceğim tek kahvaltı, Harper's şişesinin içindeydi. Biraz içip ilaç dolabından birkaç aspirin aldıktan sonra aşağıdaki şarküteride kötü bir kahve içtim. Biraz olsun kendime gelmişim.

Hava güzeldi ve kirlilik daha hafif gibiydi. Gökyüzünü görebiliyordunuz. Otele giderken yolda bir gazete aldım. Neredeyse öğle olmuştu. Çoğunlukla bu kadar fazla uyumam.

Onları aramam gerekecekti. Yani Beverly Ethridge ve Theodore Huysendahl'i. Artık hedef olmadıklarını, zaten başından beri böyle bir şey olmadığını söylemeliydim. Tepkilerinin ne olacağını merak ediyordum. Muhtemelen rahatlama ve aldatılıkları için öfke karışımı. Eh, bu onların sorunuydu. Benim yeterince sorunum vardı zaten.

Onlarla yüz yüze konuşmalıyım. Telefonda halledemezdim. Bunu yapmaya can atmıyordum ama her şeyi ardımda bırakmak istiyordum artık, iki kısa telefon konuşması ve iki kısa görüşmeden sonra ikisini de bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

Resepsiyona uğradım. Benim için posta gelmemişti ama bir telefon mesajı vardı. Bayan Stacy Prager aramıştı. Onu mümkün olduğunca çabuk aramam için bir numara bırakmıştı. Aslan Başından çevirdiğim numaraydı bu.

Odamda Times'a göz attım. Prager, ölüm haberlerinin olduğu sayfada, iki kolonluk bir başlıkla çıkmıştı. Kendi kendine ateşlediği bir silahla öldüğü yazılmıştı. Yazıda benden söz edilmemişti. Kızının, adımı buradan almış olduğunu sanmıştım.

Sonra mesaj kutusuna bir daha baktım. Önceki gece dokuz civarı aramıştı ve Times'ın ilk baskısı caddeye on bir on ikiden önce ulaşmazdı.

Demek ki adımı, polisten öğrenmişti. Ya da daha önce babasından duymuştu.

Telefonu kaldırdım, sonra yeniden yerine koydum. Stacy Prager'la konuşmayı pek istemiyordum. Ondan duymak istediğim bir şey olduğunu sanmıyordum ve ona söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını biliyordum. Babasının bir katil

olduğu, benden öğreneceği bir şey değildi. Bunu kimse benden öğrenmeyecekti. Döndürücü Jablon, benden satın aldığı intikamını almıştı. Artık bundan sonrası sonsuza dek "kapanmamış dosya" olarak kalabilirdi. Onu kimin öldürdüğü, polisin umrunda değildi ve ben de onlara söylemek için kendimi zorunlu hissetmiyordum.

Telefonu yeniden kaldırıp Beverly Ethridge'i aradım. Meşgul çalıyordu. Huysendahl'ın ofisini denedim. O da öğle yemeğine çıkmıştı. Birkaç dakika bekleyip Ethridge'i tekrar aradım. Hâlâ meşguldü. Yatağa uzanıp gözlerimi kapadım ve telefon çaldı.

"Bay Scudder? Adım Stacy Prager." Genç ve samimi bir ses. "Kusura bakmayın, evde değildim. Dün gece aradıktan sonra kendimi trende buldum. Annemin yanında olmak istedim de."

"Mesajınızı yalnızca birkaç dakika önce aldım."

"Anlıyorum. Her neyse, sizinle görüşmem mümkün mü acaba? Şu anda Grand Central'dayım. Buluşmak için otelinize ya da istediğiniz herhangi bir yere gelebilirim."

"Size nasıl yardımcı olabileceğimden emin değilim."

Bir sessizlik oldu. Sonra konuşmaya başladı. "Belki olamazsınız. Bilmiyorum. Ama babamı hayatta gören son kişi, sizsiniz ve ben..."

"Onu dün görmedim bile Bayan Prager. Olay olduğunda, görüşmek için bekliyordum."

"Evet, doğru. Ama şu var... dinleyin, sizinle gerçekten görüşmek istiyorum. Eğer mümkünse."

"Eğer size telefonda yardımcı olabileceğim bir şey varsa..."

"Sizinle buluşamaz mıyım?"

Ona otelinin yerini bilip bilmediğini sordum. Biliyordu ve on beş yirmi dakika içinde gelebilirdi. Beni lobiden arayarak geldiğini haber verecekti. Telefonu kapayıp, bana ulaşmayı nasıl becerdiğini merak ettim. Adım rehberde yoktu. Ayrıca Döndürücü Jablon hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ettim. Benim hakkımda da. Eğer Marlboro adam onun erkek arkadaşıysa ve planı...

Eğer öyleyse, babasının ölümünden beni sorumlu tuttuğuna inanmak mantıklı olurdu. Bunu tartışamazdım - kendim de zaten sorumlu hissediyordum. Ama kızın, çantasında küçük, şirin bir silahla gelebileceğine de inanamazdım. Heaney'i çok fazla televizyon izlediğini, söyleyerek kızdırmıştım. 'Ben o kadar televizyon izlemem.

Gelmesi on beş dakika sürmüştü. Ben de bu arada Beverly Ethridge'i bir daha aramış ve meşgul sesi almıştım. Sonra Stacy lobiden aradı ve onu görmek için aşağı indim.

Düz, ortadan ayrılmış uzun siyah saçlar Uzun, ince bir yüzü. ve siyah gözleri olan narin yapılı bir kız. Temiz, iyi kesimli blujin ve sade, beyaz bir bluz üzerine yeşil bir hırka giymişti, çantası başka bir blujinin bacakları kesilerek yapılmıştı. İçinde bir tabanca olmadığına kesin karar verdim.

Tanıştık Kahve içmeyi önerdim. Kırmızı Alev'e gidip bölmeli bir yerde oturduk. Kahvelerimiz geldikten sonra ona babasının ölümüne çok üzülüşümü ama hâlâ beni görmek istemesinin nedenini anlayamadığımı söyledim.

"Kendisini neden öldürdüğünü bilmiyorum" dedi.

"Ben de bilmiyorum."

"Öyle mi?" Gözleri, yüzümü inceliyordu. Onu birkaç yıl önce esrar içip hap kullanırken, bir çocuğu ezip kaçtıktan sonra, hayatını toparlamaya çalışırken hayal ettim. Bu, karşımda oturan kızla bir türlü uyuşmuyordu. Şimdi dikkatli, bilinçli ve sorumluluk sahibi bir görüntü çiziyordu. Babasının ölümü onu yaralamıştı ama atlatacak kadar güçlü görünüyordu.

"Siz bir detektifsiniz." dedi.

"Aşağı yukarı."

"Bu ne demek oluyor?"

"Serbest olarak bazı özel işler yapıyorum. Kulağa geldiği kadar ilginç bir şey sayılmaz."

"Ve babam için de çalışıyordunuz, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım. "Onu bir kez geçen hafta görmüştüm" dedim ve Jim Heaney'e anlattığım hikâyeyi yineledim. "Yani aslında babanızı tanıyordum sayılmaz."

"Bu çok garip" dedi.

Kahvesini karıştırdı, biraz daha şeker ekledi. Bir yudum alıp fincanı tabağına bıraktı. Ona neden garip olduğunu sordum.

"Babamı en son önceki gece gördüm" dedi. "Dersten döndüğümde dairemde bekliyordu. Beni akşam yemeğine çıkardı. Bunu her hafta bir iki kez yapardı. Ama genelde ilk önce telefon ederdi. O geceyse birden içinden geldiğini ve şansını deneyip beklediğini söyledi."

"Anlıyorum."

"Çok alt üst olmuş görünüyordu. Bu, doğru bir sözcük mü? Sarsılmıştı, bir şey hakkında kararsızdı. Her zaman için olaylara göre değişen bir kişiliği vardı- işler iyiyken çok coşkuluymdu, kötüyken çökerdi. Anormal Psikoloji konusuna ilk girdiğim ve manik-depresif sendromu ilk incelediğim zaman babamla oldukça bağdaştırmıştım. Hiçbir biçimde onun deli olduğunu söylemek istemiyordum ama aynı türden duygu değişkenlikleri gösteriyordu, Bunlar hayatını pek etkilemiyordu; yalnızca o tip bir kişiliği vardı, o kadar."

"Ve geçen gece depresif bir hali vardı?"

"Depresyondan da öte bir şeydi. Depresyonla hiperaktif bir endişenin bileşimiydi. İlaçlar konusundaki fikrini bilmesem amfetamin almış olduğunu düşünebilirdim. Birkaç yıl önce hap kullanma alışkanlığım vardı ve o zamanlar görüşünü açıkça ortaya koymuştu. Bu yüzden bir şey aldığını sanmıyordum."

Kahvesinden biraz daha içti. Hayır, çantasında silah falan yoktu. Bu, çok açık sözlü bir kızdı. Eğer silahı olsaydı, bunu anında kullanmış olurdu.

Yakındaki bir Çin lokantasında yemek yedik. Yani yukarı Batı Yakası'nda. Ben orada yaşıyorum. Yemeğine neredeyse hiç dokunmadı. Bense çok açtım ama ondan etkilenmiş olacağım, çok az yedim. Birçok şeyden söz etti. Benim için çok endişeleniyordu Birkaç kez, hâlâ uyuşturucu kullanıp kullanmadığımı sordu. Kullanmıyorum ve ona da öyle söyledim. Derslerimi, seçtiğim daldan memnun olup olmadığını, hayatımı kazanma konusunda doğru yolda olduğumdan emin olup olmadığını sordu. Biriyle romantik bir ilişki yaşayıp yaşamadığımı merak ediyordu. Ona ciddi biri olmadığını söyledim. Sonra da sizi tanıyıp tanımadığımı sordu."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ona bildiğim tek Scudder'ın, Scudder Çağlayanı Köprüsü olduğunu söyledim. Hiç otelinize gelip gelmediğini sordu. Otelin adını söyledi. Ona hayır, dedim. Yaşadığınız yerin orası olduğunu söyledi. Ne anlatmaya çalışıyordu doğrusu anlamamıştım."

"Ben de anlamıyorum."

"Bana hiç gümüş bir dolar döndüren bir adam görüp görmediğini sordu. Bir bozukluk çıkarıp masanın üstünde döndürdü ve bunu gümüş bir parayla yapan bir adam görüp görmediğini sordu. Görmediğini söyledim ve ona iyi olup olmadığını sordum. Çok iyi olduğunu ve kendisi hakkında endişelenmememin çok önemli olduğunu söyledi. Eğer başına herhangi birşey gelirse endişelenmeyecektim."

"Ama bu sizi daha da endişelendirdi."

"Elbette. Korkmuştum... Bin türlü şeyden korkmuştum. Önce, doktora gittiğini ve bir hastalığın ortaya çıktığını düşündüm. Ancak her zamanki doktoru aradığımda bana, geçen Kasım'daki yıllık kontrolünden beri hiç gelmediğini, hafif yüksek tansiyon dışında hiçbir şeyi olmadığını söyledi. Kuşkusuz başka bir doktora gitmiş olabilir. Otopside çıkana dek anlamanın yolu yok. Böyle bir durumda otopsi yapmaları gerekir Bay Scudder?"

Ona baktım.

"Beni aradıkları zaman, kendini öldürdüğünü öğrendiğimde şaşırmadım."

"Bunu bekliyor muydunuz?"

"Bilinçli olarak değil. Gerçek anlamda bekliyordum denemez ama duyduğumda her şey yerine oturmuş gibiydi. Öyle ya da böyle, sanırım bana öleceğini anlatmaya çalıştığını, bunu yapmadan önce her şeyi bir sona bağlamaya çalıştığını biliyordum. Ancak neden yaptığını bilmiyorum. Ve sonra, o sırada sizin de orada olduğunuzu duydum ve bana hakkınızda sorduğu sorular hatırladım. Bu olaydaki yerinizi merak ettim. Belki de hayatında bir sorun olduğunu ve sizin onun için araştırdığınızı düşündüm. Çünkü polis, bir detektif olduğunuzu söyledi ve ben de... Bütün bunların ne anlama geldiğini anlamıyorum."

"Ben de benim adımdan neden sözettiğini anlamıyorum."

"Gerçekten onun için çalışmıyor muydunuz?"

"Hayır. Ayrıca onunla fazla bir ilgim yoktu. Yalnızca başka bir adamın referanslarını onaylamak için yapılan, sıradan bir işti."

"O zaman çok mantıksız oluyor"

Düşündüm. "Onunla geçen hafta bir süre konuştuk" dedim. "Belki de söylediğim bir şey zihninde özel bir anlam yarattı. Bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Öylesine, birçok şeyden bahsettik. Ben farkına varmadan aklına bir şey takılmış olabilir"

"Sanırım açıklaması böyle olmalı."

"Aklıma başka bir şey gelmiyor"

"Ve sonra her neyse, aklını kurcalamaya devam etti. Bu yüzden sizin adınızı gündeme getirdi; çünkü aklındaki şeyin ne olduğunu ya da onun için taşıdığı anlamı söylemezdi. Ve sonra sekreteri ona, sizin orada olduğunuzu bildirince bu, zihnindeki bir şeyleri ateşledi. Ateşledi. İlginç bir sözcük seçimi, değil mi?"

Evet, beyninde bir şeyler ateşlenmişti; yani orada olduğumu öğrenince. Bu şüphe götürmezdi.

"Gümüş dolardan bir şey çıkaramıyorum. Tabii şarkının dışında: 'Bar döşemesinde bir gümüş dolar döndürebilirsin. Yuvarlanıp gidecektir; çünkü yuvarlaktır. Sonraki dize nasıldı? Bir kadının, sahip olduğu erkeğin değerini, onu yitirinceye kadar anlayamamasıyla ilgiliydi galiba. Belki de babam artık her şeyi yitiriyor olduğunu söylemeye çalışıyordu, bilmiyorum. Belki akli sona doğru çok net değildi."

"Çok gergindi herhalde."

"Sanırım öyleydi." Bir an için gözleri uzaklara daldı. "Size benim hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hayır"

"Emin misiniz?"

Bir an düşünmüş gibi yapıp, emin olduğumu söyledim.

"Tek umduğum, artık hayatımda hiçbir şeyin kötü gitmediğini fark etmiş olması. Hepsi bu. Eğer ölmesi gerektiyse, eğer o, ölmesi gerektiğini düşünmüşse, en azından benim iyi olduğumu biliyor olmasını isterdim."

"Eminim biliyordun."

Onu arayıp haber verdiklerinden beri çok fazla acı çekmiş olmalıydı. Hatta daha öncesinden, Çin lokantasındaki yemekten beri. Ve şu anda da azap çekiyordu. Ama ağlamayacaktı. Sulugöz tiplerden değildi o. Güçlüydü. Eğer babası, onun yarısı kadar güçlü olsaydı, kendini öldürmek zorunda kalmazdı. Döndürücü'ye defolup gitmesini daha ilk başta söyler, şantaj parası vermez, ilk cinayetini işlemez, ikinci girişimde bulunmak zorunda da kalmazdı.

Kızı, ondan daha güçlüydü. Böyle bir güçle ne kadar gururlanılır bilmiyorum. Ya güçlüsündür, ya değilsindir "Demek onu son kez o zaman gördünüz. Çin lokantasında."
"Benimle eve kadar yürüdü. Sonra da otomobiline binip kendi evine gitti."
"O sırada saat kaçtı? Yani sizden ayrıldığında."
"Bilmiyorum. On ya da on buçuk. Belki biraz daha geç. Neden soruyorsunuz?"
Omuz silktim. "Bir nedeni yok. Alışkanlık, diyelim. Yıllarca polislik yaptım. Bir polis, söyleyecek bir şey bulamadığında sorular sormaya başlar Soruların ne olduğu da aslında pek önemli değildin"
"İlginç. Bir tür öğrenilmiş refleks."
"Sanırım adı bu."
Derin bir nefes çekti. "Eh" dedi. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Boşu boşuna zamanınızı aldım."
"Benim yeterince zamanım var. Birazını arada sırada boşa harcamam önemli değil."
"Ben yalnızca onun... onun için ne yapabileceğimi öğrenmek, istedim. Birşeyler olmalı diye düşündüm -benim için bırakılan son bir mesaj gibi. Belki bir mektup. Sanırım bu, onun öldüğüne hâlâ inanamamanın sonucu. Düşündüm ki- her neyse, yine de teşekkürler"
Bana teşekkür etmesini istemiyordum. Bana teşekkür etmesi için koskoca dünyada bir tek neden yoktu.

Bir saat kadar sonra Beverly Ethridge'e ulaşmayı başardım. Ona kendisini görmem gerektiğini söyledim.

"Salı'ya kadar zamanım olduğumu sanıyordum unuttun mu?"
"Seni bu gece görmek istiyorum."
"Bu gece imkânsız. Ayrıca para henüz elimde değil. Bana bir hafta süre vermeyi kabul etmiştin."
"Bu başka bir şey."
"Ne?"
"Telefonda olmaz."
"Tanrım" dedi. "Bu gece kesinlikle imkânsız, Matt. Bir sözüm var"
"Kermirt'in dışarıda bir yerde golf oynadığını sanıyordum."
"Bu, tek başıma evde oturduğum anlamına gelmez."
"İşte buna inanırım."
"Sen gerçekten piçin tekisin, değil mi? Bir partiye davetliyim. Gerçekten çok saygın bir parti- yani elbiselerini çıkarttığın türden değil. Eğer çok gerekliyse seninle yarın buluşabilirim."
"Evet, gerekli."
"Nerede, ne zaman?"
"Polly'nin Kafesi'ne ne dersin? Sekiz civarı diyelim."
"Polly'nin Kafesi. Sence biraz sakil değil mi?"
"Biraz."
"Ve ben de öyleyim, ha?"
"Öyle bir şey demedim."
"Hayır, sen her zaman için mükemmel bir centilmensin. Saat sekizde, Polly'de. Orada olacağım."
Bir günü daha baskı altında geçirmesi yerine ona rahatlamasını, artık oyunun bittiğini söyleyebilirdim. Ama baskıyla baş edebileceğini düşündüm. Ve iyi haberi verdiğimde yüzünde belirecek ifadeyi görmek istemiştim. Neden, bilmiyorum. Belki de birbirimizde gördüğümüz kıvılcımın bir parçasıydı bu. Ama kesin olan şuydu ki özgürlüğüne kavuştuğunu öğrendiğinde orada olmak istiyordum.
Oysa Huysendahl'la aramızda o türden kıvılcımlar yoktu. Bürosunu aradım ama orada bulamayınca önsezilerime güvenerek evine telefon ettim. Orada da değildi ama karısıyla konuşabiliştim. Ona ertesi akşamüstü saat ikide eşinin bürosunda olacağım ve randevuyu kesinleştirmek için sabah kendisini yeniden arayacağım mesajını bıraktım.
"Bir şey daha var" dedim. "Lütfen kendisine endişelenmesi gereken hiçbir şey olmadığını söyleyin. Her şey yolunda ve öyle olacak."
"Neden bahsettiğinizi anlayacak mı?"
"Anlayacaktır" dedim.

Biraz kestirdim. Bloğun ötesindeki Fransız restoranında geç bir akşam yemeği yedikten sonra odama geri dönerek bir şeyler okudum. O geceyi erken bitirecektim ki saat on bir civarı odamdaki manastır hücresi havası her zamankinden daha fazlaymış gibi gelmeye başladı. O sırada Azizlerin Hayatı adlı kitabı okuyordum, belki de onunla bir ilgisi vardı.

Dışarıda yağmur yağıp yağmamakta kararsızdı. Köşeyi dolanıp Armstrong'a girdim. Trina bana gülümsedi ve bir içki getirdi.

Orada yalnızca bir saat kadar kaldım. O süre içinde Stacy Prager hakkında ve daha çok da babası hakkında epeyce düşündüm. Kızı gördükten sonra kendimi biraz kötü hissediyordum. Ama diğer taraftan, önceki gece Trina'nın söylemiş olduklarına hak vermem gerekirdi. Sorununu çözmesi için istediği yolu seçmeye hakkı vardı ve şimdi en azından kızı, babasının bir katil olduğunu bilmiyordu. Ölmüş olduğu gerçeği korkunçtu ama bundan daha başarılı olacak başka bir senaryo düşünemiyordum.

Hesabı istediğimde Trina getirdi ve ben paralan sayıp koyarken masamın kenarına tünedi. "Biraz daha neşeli görünüyorsun" dedi.

"Öyle mi?"

"Birazcık."

"Eh, ne de olsa dün gece son günlerdeki en güzel uykumu uyudum."

"Gerçekten mi? Benim için de öyleydi."

"Güzel."

"Büyük tesadüf, ne dersin?"

"Müthiş bir tesadüf."

"Demek Seconal haplarından daha iyi uyku ilaçları varmış."

"Ama onları idareli kullanmalısın."

"Yoksa bağımlılık mı yapar?"

"Onun gibi bir şey."

İki masa ötedeki adam dikkatini çekmeye çalışıyordu. Trina ona bakıp tekrar bana döndü. "Asla alışkanlık yapacağını sanmıyorum. Sen çok yaşlısın ve ben çok gencim ve sen çok içedönüksün ve ben çok dengesizim ve ikimiz de genel olarak garip sayılırız."

"Katılıyorum."

"Ama arada birden zarar gelmez, değil mi?"

"Hayır"

"Hatta hoş bile olur."

Elini tutup sıktım. Çabucak sırtıttı, parayı kaptı ve iki masa ötedekinin siparişini almaya gitti. Orada oturup bir süre onu izledikten sonra kalkıp kapıdan çıktım.

Yağmur başlamıştı. Keskin bir rüzgârla birlikte yağın buz gibi bir yağmur. Rüzgâr şehrin yukarısına doğru esiyor ve ben aşağı doğru yürüyordum. Yani pek hoş bir durum sayılmazdı. Bir an duraksadım, bir içki daha içmek için geri dönmeyi ve rüzgârın geçmesini beklemeyi düşündüm. Ancak değmeyeceğine karar verdim.

Böylece Elli Yedinci Cadde'ye doğru yürümeye başladım. Sartor Resartus'un kapısının önündeki dilenci kadını yine gördüm. Gayretini alkışlayayım mı, yoksa onun için endişeleneyim mi, bilemedim. Böyle gecelerde genelde dışarda olmazdı. Ama çok yakın bir saate kadar hava iyiydi. Herhalde erkenden yerini almış sonra yağmura yakalanmıştı.

Yürümeyi sürdürdüm. Bir yandan da cebimde bozuk para bulmaya çalışıyordum. Hayal kırıklığına uğramayacağını umuyordum. Benden her gece kendisine on dolar vermeme bekleyemezdi. Yalnızca hayatımı kurtardığı zamanlarda.

Bozuklukları hazırlamıştım ve tam oraya vardığımda kapının önüne çıktı. Ama çıkan, yaşlı kadın değildi.

Marlboro adamdı ve elinde bir bıçak tutuyordu.

15

Hızla üzerime yürüdü. Bıçağı havaya kaldırmıştı ve eğer yağmur yağıyor olmasaydı beni alt edecekti. Ama bir an için şansım döndü, ıslak kaldırımın ayağı kaydı ve dengesini bulmaya çalışırken hamlesini kaybetti. Bu da bana elinden kurtulup bir sonraki hamlesine hazır olmam için zaman verdi.

Ama çok fazla beklemem gerekmedi. Ayak parmakları ucunda duruyordum. Kollarım iki yanda sallanıyor, ellerim karıncalanıyor, şakaklarım atıyordu. O ise bir o yana, bir bu yana hareket ediyordu. Geniş omuzlarıyla şaşırtıcı hamleler yapıyordu. Sonunda üzerime saldırdı. Ayaklarını izlediğim için buna hazırdım. Sol tarafa kaçtım, dönüp diz kapağına bir tekme savurdum. Iskaladım ama geri sıçradım ve o bir hamle daha yapmadan önce pozisyonumu aldım.

Soluna doğru daire çizmeye başladı ve yarım daire tamamlayıp sırtını caddeye döndüğünde bunu neden yaptığını anladım. Kaçmamam için beni köşeye sıkıştırmak istiyordu.

Bunu dert etmesine gerek yoktu. Gençti, yakışıklıydı, atletik yapıydı. Bense çok yaşlı ve çok kiloluydum. Ayrıca yıllardan beri yaptığım tek egzersiz, dirseğimi oynatmaktı. Eğer koşup kaçmaya çalışırsam bu, ona sırtımı dönüp hedef olmaktan başka bir işe yaramazdı.

Öne doğru eğildi ve bıçağı bir elinden öbür eline geçirmeye başladı. Bu hareket filmlerde hoş görünür ama gerçekten işin ehli bir adam zamanını bununla harcamaz. Çok az sayıda kişi iki elini de aynı derecede iyi kullanabilin Paslaşmaya sağ elinden başlamıştı, demek ki sağ eliyle saldıracaktı. Bu paslaşmayla yaptığı tek şey onun aleyhine bana nefes alma fırsatı vermektir.

Bana aynı zamanda biraz umut da vermişti. Eğer enerjisini böyle oyunlara harcayan biriye, bıçak kullanmada o kadar usta olmamalıydı. Ve ben de bir amatörle baş edebildim.

"Üstümde fazla para yok ama hepsini alabilirsin" dedim. "Para istemiyorum Scudder Yalnızca sen."

Daha önce duyduğum bir ses değildi. Hatta kesinlikle New York'lu diyemezdim. Prager'ın onu nereden bulduğunu merak ettim. Stacy'yle tanışmış biri olarak söyleyebilirdim ki kesinlikle onun tipi değildi.

"Bir hata yapıyorsun" dedim.

"Hata senin, adamım. Ve çoktan yaptın."

"Dün Henry Prager kendini öldürdü."

"Öyle mi? Ona çiçek göndersem iyi olacak." Elinde bıçakla ileri geri hareket ediyor; dizleri bir geriliyor, bir gevşiyordu. "Seni dilim dilim doğrayacağım."

"Hiç sanmıyorum."

Kahkahalarla güldü. Şimdi gözlerini, sokak lambasının altındayken görebiliyordum. Billie'nin ne demek istediğini anlamıştım. Bu gözler bir katilin, bir psikopatın gözleriydi.

"İkimizde de bıçak olsaydı seni alt ederdim" dedim.

"Eminim."

"Seni bir şemsiyeyle bile alt ederdim." Ve gerçekten de o anda elimde bir şemsiye ya da baston olmasını çok isterdim. Rakibini belli bir mesafede tutan bir şey, bir bıçak karşısında başka bir bıçaktan daha iyi bir savunma aletidir.

O anda bir silaha da itirazım olmazdı doğrusu. Polisliği bıraktığım zaman ilk aklıma gelen şey, artık her an silah taşımak zorunda olmayacağımdı. O sıralar bu benim için çok önemli bir şeydi. Öyle olmasına rağmen aylarca silahsız kendimi çıplak hissettim. On beş yıl boyunca taşımıştım, insan, ağırlığını hissetmeye alıştırdım.

Eğer şimdi silahım olsaydı, onu kullanmak zorunda kalacaktım. Adama baktığımda bunu anlıyordum. Bir silah görmek bile ona bıçağını bırakıramazdı. Beni öldürmekte kararlıydı. Ve hiçbir şey, onu denemekten alıkoymazdı. Prager bu adamı nereden bulmuştu? Kesinlikle profesyonel sayılmazdı. Birçok kişi elbette ki amatörleri kiralardı ve Prager'ın, benim bilmediğim bazı gangster bağlantıları olmadığı sürece, bir profesyonel bulması da imkânsızdı.

Ya da...

Bu, beni bir anda yepyeni düşüncelere yöneltti ancak o anda yapmamam gereken tek şey, aklımın dağılmasına izin vermektir. Ayaklarının hareket yönünün değiştiğini görür görmez gerçek hayata geri döndüm ve hamlesini yaptığında hazırımdım. Zamanlamayı iyi ayarlamıştım ve o atıldığı anda bileğine tekme atmayı başarabilmişim. Dengesini yitirdi ama düşmedi. Bıçağı düşürmüştü ama fazla öteye fırlatamamıştım. Dengesini bulduktan sonra silaha uzandı ve benim ayağımdan önce davranarak onu aldı, Kaldırımın köşesine yuvarlandı ve tam üzerine atlayacağı sırada bıçağı kaldırmıştı bile. Bu yüzden geri çekilmek zorunda kaldım.

"Şimdi öldün adamım."

"Seni neredeyse alt etmişim."

"Mideni deşeceğim. Ölümün yavaş yavaş gelecek."

Ne kadar çok konuşursam o da o kadar acele etmeyecekti. Ve böylece şeref konuğu, hayatını bıçağın ucunda sonlandırmadan önce partiye başkalarının katılma olasılığı da artacaktı. Taksiler geçip duruyordu ama sayıları fazla değişti ve kötü hava yüzünden çevrede hiç yaya yoktu. Bir devriye arabası geçse çok hoş olurdu ama dedikleri gibi polisler asla istediğin zaman ortalıkta gözükmezdi.

"Hadi Scudder, gel de al beni" dedi. "Bütün gece vaktim var."

Baş parmağıyla bıçağın ucuna dokundu. "Çok keskin" dedi. "Öyle diyorsan öyledir"

"Ah, yine de sana kanıtlayacağım adamım." Aynı hareketleri yaparak biraz geri çekildi. Neyin gelmek üzere olduğunu biliyordum. Dosdoğru üzerime atılacaktı ve ilk anda -bıçağı saplayamasa bile beni yere düşürmüştü olacaktır ve yalnızca bizim ayağa kalkana dek boğuşacaktık. Omuzlarının aldatmasına kanmamak için ayaklarını izledim ve geldiğinde hazırımdım.

Tam üzerime atılacağı anda, bir dizimin üstünde yere çöktüm ve bıçağı tutan eli, omuzumun üzerinden geçti. Bacaklarına sarılarak ayağa kalktım ve onu, kuvvetim yettiği kadar yukarı ve uzağa fırlattım. Yere indiğinde bıçağı düşüreceğini ve o anda onun kafasına bir tekme indireceğimi biliyordum.

Ama bıçağı düşürmedi. Havada iyice yükseldikten sonra olimpik trampolencer gibi taklalar attı; ancak yere indiğinde ne yazık ki havuz boştu. Düşüşünü yavaşlatmak için bir elini uzatmıştı ama doğru iniş yapamadı. Betonun üzerindeki bası, üçüncü kattan düşmüş bir kavuna benziyordu. Kafatasının kırıldığından emindim. Bu da ölmesi için yeterliydi.

Yanına giderek ona baktım. Kafatasının kırık olup olmaması önemli değildi; çünkü yüzüstü pozisyonda yere inerken, başının arkasının üstüne düşmüştü. O anki görüntüsü, insanın ancak boynu kırıldığında olabileceği bir pozisyondur. Umutlu olmadığım halde nabzına baktım. Atmıyordu. Adamı döndürüp kulağımı göğsüne dayadığımda da bir şey duymadım. Bıçak hâlâ elindeydi ama artık ona bir faydası dokunamazdı.

"Kahretsin."

Başımı kaldırdım. Mahalledeki Yunanlılardan biriydi. Hep Spiro ve Antares'te içerdi. Arada sırada selamlaşırık. Adını bilmiyordum.

"Olanları gördüm" dedi. "Bu piç seni öldürmeye çalışıyordu."

"Polise de böyle anlatarak bana yardım edebilirsin."

"Kahretsin, hayır. Ben hiçbir şey görmedim, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Ne demek istediğin umrumda değil" dedim. "İstediğim zaman seni bulmamın çok zor olacağını mı sanıyorsun? Şimdi Spiro'ya geri dön, telefonu kaldı ve 911'i çevir Para atmana bile gerek yok. Onlara On Sekizinci Bölge'de bir cinayeti rapor etmek istediğini söyle ve adresi ver."

"Bilemiyorum."

"Bir şey bilmen gerekmiyor. Tek yapacağın, sana söylediklerim."

"Kahretsin, elinde bir bıçak var. Herkes bunun nefsi müdafaa olduğunu anlayabilir. O öldü, değil mi? Cinayet olduğunu söyledin. Boynunun aldığı şu şekle bak. Artık lanet olası caddelerde dolaşamaz; bütün bu lanet olası şehir, vahşi bir ormanı andırıyor."

"Gidip ara."

"Bak..."

"Bana bak serseri, dediğimi yap, yoksa başına öyle bir dert örerim ki ömür boyu uğraşsın. Şimdi git ve ara." Gitti.

Cesedin yanına diz çöktüm. Çabucak ama dikkatlice üstünü aradım. İstedğim, bir kimlik; ancak üstünde kimliğini açık eden hiçbir şey yoktu. Cüzdan yerine yalnızca dolar işareti biçimli bir para klipsi vardı. Gümüşe benziyordu. Üç yüz Dolardan biraz fazlaydı parası. Birliklerle beşlikleri klipse tutturup cebine geri koydum. Kalanı da kendi cebime soktum. O paralar benim daha çok işime yarardı.

Sonra dostumun onları arayıp aramadığını merak ederek polisleri beklemeye başladım. Ben beklerden birkaç taksi durup ne olduğunu ve yardım edip edemeyeceklerini sordu. Marlboro adam bana bıçak sallarken kimse başını belaya sokmak istememişti; oysa şimdi o ölünce, nedense herkes tehlikeli yaşamayı seçmişti. Hepsini başımdan defedip biraz daha bekledim. Sonunda bir "siyah-beyaz", Elli Yedinci Cadde'nin köşesinden döndü. Dokuzuncu Cadde'nin tek yön olması pek umurlarında değil gibiydi. Sireni susturarak benim durduğum yere, cesedin yanına koşturdular. Sivil kıyafetli iki polisti. İkisini de tanııyordum.

Onlara kısaca kim olduğumu ve neler olduğunu açıkladım. Benim de eski bir polis olmam hiç kötü olmamıştı. Ben konuşurken, laboratuvar ekibini taşıyan bir araba daha ve sonra da bir ambulans geldi.

Laboratuvar ekibine döndüm. "Herhalde parmak izlerini alırsınız. Ama morga götürdükten sonra değil. İzleri şimdi alın."

Kim olduğumu sormadılar Galiba benim de polis olduğumu ve büyük olasılıkla üst rütbeli olduğumu sandılar Daha önce konuştuğum sivil polis, bana dönerek kaşlarını kaldırdı.

"Parmak izleri mi?"

Başımı salladım. "Kim olduğunu bilmek istiyorum ve üzerinde hiç kimlik yok."

"Bakma zahmetine mi katlandın?"

"Öyle."

"Yapmamalıydın bunu biliyorsun."

"Evet biliyorum. Ama beni öldürmeyi göze alan kişinin kim olduğunu öğrenmek istedim."

"Yalnızca bir hırsız değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Beni önceki gün izliyordu. Ve bu gece de burada beni bekliyordu. Ayrıca bana adıyla seslendi. Sizin şu sıradan hırsızlarınız, kurbanlarını böyle dikkatli araştırmazlar."

"Pekâlâ, şimdi parmak izlerini alıyorlar. Ne çıkacağını göreceğiz. Biri seni neden öldürmek istesin?"

Soruyu duymazlıktan geldim. "Adamın buralardan olup olmadığını bilmiyorum" dedim. "Eminim bir sicili vardır ama New York'ta hiçbir pisliğe bulaşmamış da olabilir"

"Artık ne çıkacağına bakacağız. Temiz olduğunu sanmıyorum, sen ne dersin?"

"Ben de sanmıyorum."

"Bizde kalmazsa Washington alır. Şubeye gelmek ister misin? Belki eski günlerden birkaç kişiyi görürsün."

"Elbette" dedim. "Kahveyi hâlâ Gagliardi mi yapıyor?"

Yüzü soldu. "O öldü." dedi. "İki yıl kadar önce. Kalp krizi. O sırada masasında oturuyordu."

"Hiç duymadım. Bu çok kötü."

"Evet, iyi bir adamdı. Ayrıca iyi kahve yapıyordu."

16

Ön ifadem, yarım yamalaklı. İfadeyi alan adam, Birnbaum adındaki detektif de bunu fark etmişti. Basit olarak yeri ve zamanı söyleyerek tanımadığım bir adam tarafından bıçaklı saldırıya uğradığımı, benim elimde silah bulunmadığını, kendimi savunmak amacıyla bazı hareketler yaptığımı, adamı fırlatıp atmamın da bunlardan biri olduğunu ve o kasıtlı yapmadığım halde bunun, adamın ölümüyle sonuçlandığını anlatmıştım.

"Şu serseri adını biliyor muydu." dedi Birnbaum. "Daha önce böyle söylemişsin."

"Bu, doğru."

"Ama burada belirtmedin." Saçının bir tutamı dökülmüştü. Daha önce saç olan yeri eliyle sıvazladı.

"Ayrıca Lacey'e adamın seni son birkaç gündür takip ettiğini söylemişsin."

"Onu bir kez fark ettiğimden kesin olarak eminim ve sanırım birkaç kere daha gördüm."

"Hi-him. Ve biz parmakizlerini araştırıp kim olduğuna bakarken beklemek istiyorsun."

"Doğru."

"Bizim adamın üzerinde bir kimlik aramamızı beklememişsin. Herhalde sen daha önce kontrol ettin ve birşey bulamadın."

"Belki de yalnızca bir önseziydi" dedim. "Adam birini öldürmek için dışarı çıkıyor, üzerinde bir kimlikle dolaşmak istemiyor Yalnızca bir tahmin."

Biran için kaşlarını kaldırarak baktı, sonra omuz silkti. "Öyle de diyebiliriz Matt. Birçok kere evlerde arama yapmak için boş dairelere giriyoruz. Şu şansa bak ki hep kapıyı açık bırakmış oluyorlar. Eh, zaten kilitli olsa demirle kırıp girecek değiliz ya."

"Tabii, bu haneye tecavüz olur"

"Ve böyle olmasını istemeyiz, değil mi?" Sırttı. Sonra ifademi eline aldı. "Bu kuş hakkında bildiğin ama anlatmak istemediğin şeyler var. Doğru mu?"

"Hayır. Bilmediğim şeyler var"

"Seni anlamıyorum."

Masasının üstünde duran paketten bir sigarasını aldım. Fazla dikkat etmezsem tekrar alışkanlık yapacaktı. Yakarken kelimeleri doğru sıraya koymak için biraz zaman kazandım.

"Kısa bir zaman içinde bir olayı aydınlayabileceğim durumda olacaksın sanırım" dedim. "Bir cinayeti."

"Bana bir isim ver"

"Henüz olmaz."

"Bak Matt.."

Sigaradan bir nefes çektim. "Bir süre için benim yöntemimle yapalım. Sana bir kısmını söyleyeyim ama şimdilik hiçbir kâğıda geçirilmeyecek. Elinizde, bu geceki olayın kesinlikle bir cinayet girişimi olduğuna dair yeterli bilgi var, değil mi? Bir tanığınız ve elinde bıçak tutan bir cesediniz var"

"Yani?"

"O ceset, beni izlemesi için tutulmuştu. Kim olduğunu öğrendiğimde, büyük olasılıkla onu tutanın kimliğini de öğreneceğim. Sanırım aynı adam bir süre önce bir başkasını daha öldürmek için kiralanmıştı ve ben, onun kim olduğuyla geçmişini öğrendiğimde, parayı ödeyeni ortaya çıkaracak yeterli kanıtı elde etmiş olacağım."

"Ve bu konuyu şimdilik daha fazla açamıyorsun."

"Öyle."

"Belli bir nedeni var mı?"

"Yanlış kişinin başını belaya sokmak istemiyorum."

"Gerçekten de tek kişilik bir oyun oynamak zorundasın öyle"

Omuz silktim.

"Şu anda kent kayıtlarına bakıyorlar. Eğer orada bulunmazsa izleri D.C.'deki Büro'ya göndereceğiz. Uzun bir gece olabilir."

"Ben buralarda oyalanabilirim, sorun değilse."

"Aslında ben de öyle yapmanı söyleyecektim. Yüzbaşının bürosunda istersen uzanabileceğin bir divan var"

Haber gelene kadar bekleyeceğimi söyledim. Başka şeylerle uğraşmaya başladı. Ben de boş bir büroya girip elime bir gazete aldım. Galiba uyuyakalmışım çünkü sonra ilk hatırladığım Bimbaum'un omuzlarımdan sarstığıydı. Gözlerimi açtım.

"Kayıtlardan bir şey çıkmadı Matt. Adamımızın New York'ta hiçbir izi yok."

"Düşündüğüm gibi."

"Onun hakkında bir şey bilmediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum. Yalnızca önsezilerimi dinliyorum, sana söylemiştim."

"Bakmamız gereken yeri söylersen, bize zaman kazandırmış olursun."

Başımı iki yana salladım. "Washington'a fakslamaktan daha hızlı yapılacak bir şey düşünmüyorum."

"İzler fakslandı bile. Yine de birkaç saat alabilir ve gün de ışmaya başladı. Neden eve gitmiyorsun? Bir şey gelir gelmez seni ararım."

"Parmakların hepsinin izini aldınız. Bugünlerde Büro bu tür işleri bilgisayarla yapmıyor mu?"

"Elbette. Ama birinin de bilgisayara ne yapması gerektiğini söylemesi gerek ve oradakiler oyalanmayı sever Evine git ve biraz uyu."

"Bekleyeceğim"

"Nasıl istersen." Kapiya doğru yöneldi. Sonra dönerek yüzbaşının odasındaki divanı hatırlattı. Ama sandalyede kestirdiğim zaman bana yetmişti. Aslında çok yorgundum ama uyumak artık imkânsızdı. Beynimin içinde bir sürü çark dönmeye başlıyordu ve onları durduramazdım.

Prager'ın adamı olmak zorundaydı. Olayın böyle çözülmesi gerekiyordu. Ya Prager'ın ölüm haberini kaçırmış olmalıydı ya da Prager'a çok bağlıydı, benden intikam almak istemişti. Ya da bir aracı tarafından tutulmuştu ve Prager'ın da işin içinde olduğunu bilmiyordu. Bir şey, herhangi bir şey olmalıydı; çünkü aksi takdirde...

"Aksi takdirde"yi düşünmek istemiyordum.

Bimbaum'a gerçeği söylemiştim. Bir önsezim vardı ve bunun hakkında ne kadar çok düşünürsem ona o kadar çok inanıyordum. Ama aynı zamanda yanlış çıkmasını isteyip duruyordum. Karakolun içinde bir yerlerde oturup gazeteleri okudum, sayısız bardak kötü kahve içtim ve aslında düşünmekten kendimi alamadığım şeyleri düşünmemeye çalıştım. Bu arada Bimbaum, Guzik adında bir başka detektife bilgi verip evine gitti ve saat dokuz buçuk civarı Guzik yanıma gelerek Washington'dan haber geldiğini söyledi.

Faks kâğıdını okumaya başladı. "Lundgren, John Michael, Doğum tarihi, 14 Mart '43. Doğum yeri, San Bernardino, California. Bir dizi tutuklama belgelerinin kopyaları var burada Matt. Hayatını ahlaka aykırı yollarla kazanmış. Saldın, silahlı saldırı, araba hırsızlığı, büyük soygunlar. Bütün Batı Sahili boyunca iş yapmış ve bir süre Quentin'de de bulunmuş."

"Folsom'da bir ila beş yıl hapis cezası aldı " dedim. "Buna gasp mı, soygun mu dediler, bilmiyorum. Çok yakın bir zaman önce olacaktı."

Başını kaldırıp bana baktı, "Onu tanımadığımı sanıyordum."

"Tanımıyorum. Yalnızca San Diego'da tutuklandığını ve ortağının devlet lehine şahitlik yapıp kurtulduğunu biliyorum."

"Burada yazılardan daha fazlasını biliyorsun."

Sigarası olup olmadığını sordum. Kullanmadığını söyledi. Başkasına sormak için döndüğünde boşvermesini söyledim. "Küçük bir not defteri olan birini bul" dedim. "Anlatacak çok şey var"

Onlara aklıma gelen her şeyi anlattım. Beverly Ethridge'in nasıl suç dünyasına girip çıktığını, nasıl iyi bir evlilik yapıp eskisi gibi sosyete hayatına geri döndüğünü, Döndürücü Jablon'un her şeyi gazetede gördüğü bir fotoğraftan sonra birleştirip nasıl bir küçük şantaj operasyonuna başladığını.

"Sanırım kadın onu bir süre oyaladı" dedim. "Ama artık pahalıya gelmeye başlamıştı ve Döndürücü daha büyük, paralar için baskı yapıyordu. Sonra eski erkek arkadaşı Lundgren Doğu'ya geldi ve ona bir çıkış yolu gösterdi, Şantajcıyı öldürmek çok daha kolayken neden ona para versindi? Lundgren, profesyonel bir suçluydu ama amatör bir katildi. Döndürücü üzerinde, birkaç değişik yöntem denedi. İlk önce Otomobille saldırdı, sonra başına vurup Doğu Nehri'ne atmakla işi halletti."

"Ve sonra da bıçakla bir deneme daha yaptı."

"Doğru."

"Sen bu işe nasıl karıştın?"

Döndürücü'nün diğer şantaj kurbanlarının adlarını vermemek suretiyle açıkladım. Pek hoşlarına gitmemişti ama yapabilecekleri fazla bir şey de yoktu. Onlara, kendimi nasıl hedef olarak gösterdiğimi ve Lundgren'in nasıl oltaya geldiğini anlattım.

Guzik sürekli sözümü kesip her şeyi daha başından polise anlatmış olmam gerektiğini söylüyor, ben de bunun pek istemediğim bir şey olduğunu belirtiyordum.

"Biz üstesinden gelirdik Matt. Tanrım, Lundgren'in amatör olduğundan bahsediyorsun, kahretsin, sen kendin de etrafta bir armatör gibi dolanıyorsun ve neredeyse kışını kaybetmekle burun buruna geliyorsun. Çıplak ellerinle bir bıçağın karşısında dövüşüyorsun ve şu anda hayatta olman bir aptal şansından başka bir şey değil. Kahretsin, bunu bilmen gerekirdi. On beş yıl boyunca polislik yapmışın ve sanki bu mesleğin ne hakkında olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorsun."

"Peki ya Döndürücü'yü öldürmeyen diğerleri? Her şeyi sizin ellerinize teslim edersem ne olur?"

"Bu, onların sorunu, değil mi? Onlar da pis elleriyle bulaşmışlar. Saklamaları gereken bir şey var ama bu, bir cinayet araştırmasının önüne geçmemeli."

"Ama bir araştırma yoktu ki. Kimse Döndürücü'nün ölümünü iplemedi"

"Çünkü sen kanıtları alıkoymuyordun."

Başımı iki yana salladım. "Bu çok saçma" dedim. "Döndürücü'yü birinin öldürdüğüne dair kanıtım yoktu. Onun bazı insanlara şantaj yaptığıyla ilgili kanıtım vardı. Bu, Döndürücü'nün aleyhinde bir kanıttı. Ama o ölmüştü ve ben de adamı morgdan çıkarıp deliğe tıkma konusunda fazla istekli olacağınızı düşünmedim. Cinayetle ilgili kanıt bulduğum anda da onu size verdim. Bak, bütün gün boyunca tartışabiliriz. Neden Beverly Ethridge hakkında bir tutuklama kararı çıkarmıyorsunuz."

"Peki onu neyle suçlayacağız?"

"İki cinayet ortaklığı."

"Şantaj kanıtı hâlâ sende mi?"

"Güvenli bir yerde. Bir kiralık kasada. Bir saat içinde buraya getirebilirim."

"Sanırım ben de seninle geleceğim." Ona baktım.

"Belki de yalnızca zarfın içinde ne olduğunu görmek istiyorum Scudder."

Oysa o ana kadar Matt olmuşum. Ne tür bir numara çevirmek istediğini merak ettim. Belki de yalnızca merak ediyordu ama bir biçimde bir şeyler kuruyordu. Belki de şantaj oyununda benim yerimi almak istiyordu; istediği paraydı, katilin adı değil. Belki diğer kuşların da gerçek suçlar işlemiş olduğunu anlamış, onları yakalayıp bir takdirname alma peşindeydi. Neler planladığını tahmin edecek kadar iyi tanıımıyordum onu. Ama çok da fark etmezdi zaten.

"Anlamıyorum" dedim "Sana gümüş bir tepsi üzerinde bir katil sunuyorum, sen tepsiyi eritmek istiyorsun".

"Ethridge'i tutuklamaları için birkaç kişi gönderiyorum. Bu arada sen ve ben de kiralık bir kasa açmaya gidiyoruz."

"Anahtarın yerini unutmuş olabilirim"

"Ben de senin hayatını zorlaştırabilirim."

"Şu sıralar güllük güllüstanlık değil zaten. Banka buradan birkaç blok ötede".

"Hâlâ yağmur yağıyor" dedi. "Bir araba alalım."

Manufacturers Hanover Bankası'nın Elli Yedinci Caddenin doğu tarafına doğru yola çıktık. "Siyah-beyaz"ı otobüs durağında bıraktı. Bütün bunlar, üç. bloklu yürüyüşü yapmamak içindi, üstelik artık yağmur o kadar da şiddetli yağmıyordu. İçeri girerek aşağıya, kasanın olduğu yere indik. Kapıdaki görevliye anahtarımı verdim ve ziyaretçi kartına imza attım.

"Son aylarda duyduğum en şaşırtıcı hikâyeyi anlatayım" dedi Guzik. Onun suyuna gittiğim için artık dostça davranıyordu. "Kızın biri Chemical Bankası'nda bir kasa kiralamış. Yıllık sekiz papeli de ödemiş. Kasayı günde üç dört kez ziyaret ediyormuş. Yanında her seferinde bir herifle geliyormuş ama hep farklı herifle. Bu yüzden banka şüphelenmiş. Bizden bir araştırmamızı istedi. Asla tahmin, edemezsin, kız bir fahişeymiş! 10 papale otel odası tutmak yerine müşterilerini sokakta toplayıp kahrolası bankaya getiriormuş. Sonra kasasını çıkartıyormuş ve ona küçük özel odayı gösteriyorlarmış. Kapağı kilitleyip herifi hızlı bir şekilde üfledikten sonra parayı kutuya koyarak kilitleyormuş. Ve bütün bunlar kıza her seferinde on papel yerine yıllık sekiz papele maloluyormuş. Kuşkusuz otelden daha güvenli; çünkü kız bir manyağa rastlamış olsa bile herif ona kahrolası bir bankanın ortasında saldıramazdı, değil mi? Saldırıya uğrama ve soyulma ihtimali yok. Mükemmel."

Bu arada görevli kendi anahtarıyla benimkini kullanarak kutuyu kasadan çıkardı ve bana verdi. Bizi küçük odaya götürdü. İçeri ikimiz girdik ve Guzik kapıyı kapayıp kilitledi. Oda bence seks yapmak için çok küçüktü; ama insanların bu işi uçak tuvaletlerinde yaptığı düşünülürse burası oldukça ferah sayılırdı.

Guzik'e kıza ne olduğunu sordum.

"Ah, bankadakilere şikâyetçi olmamalarını, aksi takdirde olayın duyulup sokaktaki her fahişeye aynı fikri verebileceğini söyledik. Kıza kasa depozitosunu geri vermelerini ve artık onunla çalışmak istemediklerini anlatmalarını önerdik. Sanırım onlar da öyle yaptı. Herhalde kız elini kolunu sallayarak caddenin karşısına geçti ve başka bir bankayla iş yapmaya başladı."

"Ama sonra hiç şikâyet almadınız."

"Hayır. Belki de Chase Manhattan'da bir arkadaşı vardır" Kendi yaptığı esprilere kahkahalarla güldü. Sonra bir anda durup ciddileşti. "Şu kutunun içinde ne var görelim, Scudder."

Kutuyu ona verdim. "Kendin aç" dedim.

Öyle yaptı ve ben, içindeki her şeye bakarken onun yüzünü izledim. Gördüğü resimler karşısında ilginç yorumlarda bulundu ve yazılı materyalleri dikkatle okudu. Sonra birden başını kaldırıp baktı.

"Burada, Ethridge denilen kadın hakkında her şey var."

"Öyle görünüyor" dedim.

"Peki ya diğerleri?"

"Sanırım bu kiralık kasalar, yeterince güvenli değil. Biri, içeri girip diğer her şeyi almış olmalı."

"Seni orospu çocuğu."

"İhtiyacın olan her şeyi aldın Guzik. Ne eksik, ne fazla."

"Her biri için ayrı kasa kiraladın, kaç tane daha var?"

"Bu neyi değiştirir?"

"Seni orospu çocuğu. Şimdi görevlinin yanına gidip ona burada senin kaç tane daha kasan olduğunu soracağız ve hepsine de bakacağız."

"Eğer istersen seni zaman harcamaktan kurtarabilirim."

"Öyle mi?"

"Yalnızca üç ayrı kasa değil Guzik, üç ayrı banka. Ve sakın benden anahtarları zorla istemeyi ya da bütün bankaları kontrol etmeyi aklından geçirme. Aslında bana orospu çocuğu demekten vazgeçmen de iyi olur. Çünkü bundan mutsuz olabilir ve araştırmada işbirliği yapmamaya karar verebilirim. Ve eğer yapmazsam dosyan çöplüğü boylar. Belki ben olmadan da Ethridge'le Lundgren bağlantısını kurabilirsin ama bir başsavcının mahkemeye çıkarmak isteyeceği bir şey bulmak için dünyanın zamanını harcaman gerekir"

Bir süre birbirinize baktık. Birkaç kez bir şey söylemek için ağzını açtı ve birkaç kez bunun iyi bir fikir olmayacağını anladı. Sonunda, yüzündeki ifade değişti ve istediğinden vazgeçmeye karar verdiğini anladım. Yeterince elde etmişti, alabileceğinin tümü buydu ve yüzünden bunu anladığı belli oluyordu.

"Kahretsin" dedi. "İçimdeki polis yüzünden olmalı; her şeyin temeline kadar inmek istiyorum. Bunu bir saldırı olarak almamışsındır umarım."

"Kesinlikle hayır" dedim. Sesimin fazla inandırıcı çıktığını sanmıyorum.

"Her halde şimdiye kadar Ethridge'i yatağından çıkarmışlardır Ben şimdi döneyim de, söyleyecek neleri varmış bakayım. Eğlenceli olabilir. Ya da belki de yatağından çıkarmamışlardır. Şu resimlere bakılırsa onu yatağın içine atmak daha eğlenceli olurdu. Sen hiç bunu denedin mi Scudder?"

"Hayır"

"Ben kendi adıma böyle bir zevke hayır demem doğrusu. Benimle karakola geri dönmek ister misin?"

Onunla hiçbir yere gitmek istemiyordum. Beverly Ethridge'i de görmek istemiyordum.

"Hayır" dedim, "Bir randevum var"

17

Duşta, dayanabileceğim en sıcak suyun altında yarım saat kaldım. Uzun bir gece olmuştu ve uykuyla geçirdiğim tek zaman, Bimbaun'un sandalyesinde kestirdiğim zamandı. Öldürülmeye çok yaklaşmıştım ve beni öldürmeye çalışan adamı öldürmüştüm. Marlboro adam yani John Michael Lundgren. Gelecek ay otuz bir yaşında olacaktı. Doğrusu daha genç olduğumu düşünürdüm, yirmi altı filan. Tabii onu hiç doğru düzgün bir ışıkta görmemişim.

Ölmüş olması beni rahatsız etmiyordu. Beni öldürmeye çalışmıştı ve bunun olmasından da çok memnunluk duyacakmış gibi görünüyordu. Döndürücü'yü öldürmüştü ve daha önce başkalarını da öldürmüş olması

muhtemeldi. Cinayet konusunda bir profesyonel olmayabilirdi ama bunu yapmaktan hoşlandığı belliydi. İşi bıçakla yapmaktan kesinlikle hoşlanıyordu ve bıçak kullanmaktan hoşlanan herifler genelde, bu silahtan cinsel bir heyecan duyarlar Hatta keskin kenarlı silahlar tabancadan daha erkeksidir onlar için.

Döndürücü'de de bıçak kullanmış mıydı acaba? Olmayacak bir şey değildi. Bazı durumlar Adli Tıp'ın gözünden kaçabiliyordu. Bir süre önce bir olay olmuştu. O zaman da Hudson Nehri'nden çıkarılan kadının cesedi, kafatasında saplı duran kurşun fark edilmeden incelenip gömülmüştü. Ahmağın teki, mezardan kafatasını çıkarınca durum anlaşıldı. Adam, kafatasını masasına süs eşyası olarak koymak istemişti. Her neyse, kurşun fark edildi ve kadının kimliği, diş kayıtlarına bakılarak tespit edildi. Kadın Jersey'deki evine birkaç aydır uğramamıştı.

Aklımı bu düşüncelerle meşgul etmeye çalışıyordum çünkü düşünmek istemediğim başka şeyler vardı. Yarım saat sonra duştan çıkıp kurulandım ve telefonu kaldırıp aşağıdakilere telefon bağlamalarını ve beni saat tam birde uyandırmalarını söyledim.

Uyandırmak için aramalarına ihtiyaç duyacağımı sanmıyordum çünkü uyuyamayacaktım. Bütün yapabileceğim, yatağa uzanıp gözlerimi kapamak, Henry Prager'ı ve onu nasıl öldürdüğümü düşünmekti.

Henry Prager.

John Lundgren ölmüştü. Onu ben öldürmüştüm, boynunu kırmıştım ve bu beni hiç rahatsız etmiyordu. Çünkü böyle bir ölümü hak etmek için mümkün olan her şeyi yapmıştı. Beverly Ethridge de o sırada polis yüzünden zor anlar yaşıyordu ve onu birkaç yıl içeri tıkacak kadar yeterli kanıt toplamaları çok muhtemeldi. Yakayı sıyırması da muhtemeldi çünkü fazla bir şey yapmış sayılmazdı. Ama iki şekilde de fazla önemi yoktu. Döndürücü intikamını almış olacaktı. Ethridge evliliğini, sosyetik yaşamını ve Pierre'deki kokteylleri unutulabilir. Hayatının büyük bir kısmını unutulabilir ve bu da beni ilgilendirmiyordu.

Ama Henry Prager hiç kimseyi öldürmemişti ve ben ona öyle bir baskı yapmıştım ki sonunda kendi beynini dağıtmıştı. Ayrıca bu davranışımı haklı çıkarmamın hiçbir yolu yoktu. Onun katil olduğuna inandığım zaman bu durum beni yeterince rahatsız etmişti. Şimdi masum olduğumu biliyordum ve kendimi son derece rahatsız hissediyordum.

Ah, buna bahaneler bulmanın yolları vardı. Besbelli işleri bozulmuştu. Besbelli son zamanlarda bir sürü kötü mali karar almıştı. Besbelli çeşitli engellerle karşılaşmıştı ve besbelli intihar eğilimleri gösteren bir manik-depresifti. Bütün bunlar iyi hoştu ama bunu kaldıramayacak durumda olan bir adama fazladan baskı uygulamıştım ve bu, bardağı taşıran son damla olmuştu. Beni bu konuda temize çıkaracak hiçbir bahane olamazdı. Tetiği çekmek için benim ofisine geldiğim anı seçmesi basit bir rastlantıdan öteydi.

Orada gözlerim kapalı uzanırken canım içki istedi. Fena halde içmek istiyordum.

Ancak henüz zamanı değildi. Randevuma giderek istikbali parlak bir oğlancağı, bana yüzbin dolar vermesine gerek olmadığını ve eğer insanları yeterince kandırabilirse vali olabileceğini söyleyinceye kadar değil,

Onunla konuşmayı bitirdiğimde pek de kötü bir vali olmayacağı hissine kapıldım. Masasının karşısına oturduğum anda, beni sözümü kesmeden dinlemesinin kendi yararına olacağını anlamış olmalıydı. Söyleyeceklerim onun için büyük bir sürpriz olmalıydı ama o yalnızca orada oturdu, dikkatle dinledi ve arada sırada cümlelerimi vurgulamak ister gibi başını salladı. Ona artık kancama takılı olmadığını, aslında başından beri böyle olduğunu, bütün bunların, diğerlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmeden bir katili tuzağa düşürmek için yapıldığını anlattım. Anlatırken dikkatli olmaya çalıştım çünkü bir seferinde her şeyi söylemek istiyordum.

Konuşmayı bitirdiğimde koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti. Sonra benim gözlerimin içine baktı ve ilk kez konuştu.

"Olağanüstü."

"Size de diğerlerine de uyguladığım baskıyı uygulamak zorundaydım" dedim. "Bu hoşuma gitmiyordu ama yapmak zorundaydım."

"Ah, ben o kadar çok baskı hissetmiyordum Bay Scudder. Sizin mantıklı bir insan olduğunuzu anlamıştım ve tek sorun, parayı bulmaktı. Bu da pek imkânsız sayılmazdı." Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Bütün bunları bir anda sindirmek benim için zor. Biliyorsunuz, siz mükemmel bir şantajcıydınız. Ve şimdi de aslında bir şantajcı olmadığınız anlaşılıyor. Aldatıldığımıza hiç bu kadar memnun olmamıştım. Ve şey fotoğraflar"

"Hepsi imha edildi."

"Sözünüze güvenmek zorundayım, anladığım kadarıyla. Sizi hâlâ bir şantajcı olarak görüyorum ve bu çok saçma. Bir şantajcı olsaydınız bile fotoğrafları çoğaltmadığınıza dair sözünüze inanmak zorunda olacaktım. Sonuç yine aynı olacaktı. Ancak benden para sızdırmadığınızı düşünürsek, ilerde öyle bir şey yaparsanız diye endişelenmek gereksiz olurdu, değil mi?"

"Resimleri getirmeyi düşündüm. Aynı zamanda yolda bir otobüsün altında kalabileceğimi ya da zarfı taksidede untabileceğimi de düşündüm." Aklıma Döndürücü geldi. O da bir otobüs altında kalmaktan korkmuştu. "Onları yakmak bana daha kolay göründü."

"Size garanti ederim, onları görmek için can atmıyordum. Yalnızca artık var olmadıklarını bilmek, beni rahatlatmaya yeter. Gözleriyle benimkileri yokladı. "Şansınızı çok zorladınız, değil mi? Öldürülebilirsiniz."

"Neredeyse öyle oluyordu. İki kere."

"Kendinizi neden böyle hedef tahtası yaptığınızı anlamıyorum."

"Ben kendim de anladığımdan emin değilim. Bir dosta iyilik yapıyordum, diyelim."

"Bir dost mu?"

"Döndürücü Jablon."

"Dost olarak seçmeniz için garip bir insan sayılmaz mı?"

Omuz silktim.

"Doğrusu nedenlerinizin ne olduğunun fazla önem taşıdığını sanmıyorum. Sonuçta takdir edilecek bir başarıya ulaştığınız kesin."

İşte bundan o kadar emin değildim.

"Şu fotoğrafları ele geçirebileceğinizi ilk önerdiğiniz zaman, şantajın karşılığını bir ödül biçiminde belirtmişsiniz. Oldukça hoş bir ifade aslında." Gülümsedi. "Yine de bir ödülü hak ettiğinizi düşünüyorum. Belki yüz bin dolar değil ama büyük bir şey. Şu anda üzerimde fazla nakit yok."

"Çek, işimi görür."

"Ah?" Bir an için yüzüme baktı. Sonra çekmecelerden birini açarak çek defterini çıkardı. Şu her sayfada üç çek olan, büyük defterlerdendi. Kalemin kapağını açtı, günün tarihini attı ve başını kaldırarak bana baktı.

"Bir miktar önerebilir misiniz?"

"On bin dolar" dedim.

"Fazla uzun düşünmediniz."

"Bir şantajcıya ödemeye hazır olduğunuz miktarın onda biri. Bence mantıklı."

"Mantıksız değil. Ve benim görüşüme göre iyi bir indirim. Hamiline mi yoksa adınıza mı yazayım?"

"Hiçbiri."

"Afedersiniz?"

Onu affetmek, beni aşan bir şeydi. "Kendim için hiç para istemiyorum. Beni Döndürücü tuttu ve karşılığını yeterince ödedi."

"O zaman..."

"Ödeme Erkekler Yurdu'na yapılsın. Peter Flanagan'ın Erkekler Yurdu. Sanırım Nebraska'da, öyle değil mi?"

Kalemi bırakıp bir süre bana baktı. Yüzü hafifçe kızarmıştı. Ve sonra, ya espriyi anladı ya da içindeki politikacı kendini gösterdi. Başını arkaya atıp gülmeye başladı. Kahkahalarla gülüyordu. Gerçekten içinden gelerek mi gülüyordu, bilmiyorum ama kulağa çok gerçekçi geliyordu.

Çeki yazarak bana verdi. Çok şairane bir adalet anlayışım olduğunu söyledi. Çeki katlayıp cebime koydum.

"Demek Erkekler Yurdu. Biliyor musunuz Bay Scudder, bütün onlar çok geçmişte kaldı. Yani şu fotoğraflardaki şeyler O, bir zayıflıktı, çok çaresiz ve şanssız bir zayıflık. Ama hepsi geçmişte kaldı."

"Öyle diyorsanız öyledir."

"Aslında o istek bile geçti gitti. Yani içimdeki şeytan çıktı. Öyle olmasaydı bile o dürtüye karşı direnmekte zorlanmazdım. Kariyerim riske atamayacağım kadar önemli. Ve geçtiğimiz şu birkaç ay içinde 'riskin' ne anlama gerçekten öğrendim."

Bir şey söylemedim. Ayağa kalkıp bir süre odada yürüdü ve bana büyük New York Eyaleti'yle ilgili planlarını anlattı. Söylediklerini fazla dikkatli dinlemedim. Yalnızca sesinin tonuna dikkat ettim ve yeterince içten olduğuna karar verdim. Vali olmayı gerçekten istiyordu. Bu, besbelliydi. Daha da önemlisi vali olmanın altında iyi nedenler yatıyordu.

"Eh" dedi sonunda. "Bir konuşma yapma fırsatı buldum galiba, değil mi? Oyunuzu kazanabilecek miyim, Bay Scudder?"

"Hayır."

"Öyle mi? Oldukça iyi bir konuşma yaptım sanmıştım."

"Oyum size karşı da olmayacak. Ben oy kullanmam."

"Bu sizin vatandaşlık göreviniz Bay Scudder"

"Ben adi bir vatandaşım."

Benim anlamadığım nedenlerle buna gülümsedi. "Biliyor musunuz?" dedi. "Tarzınız hoşuma gidiyor. Bana yaşattığınız bütün o zar anlara rağmen tarzınızı seviyorum. Hatta şantaj olayının bir oyun olduğunu bilmeden önce bile hoşuma gidiyordu." Sesini gizli bir şey söyleyecekmişcesine alçalttı. "Organizasyonumda sizin gibi biri için çok iyi bir yer ayarlayabilirim."

"Organizasyonlar ilgimi çekmiyor Bir tanesinde on beş yıl bulundum."

"Polis teşkilatı."

"Doğru."

"Belki de yeterince açık belirlemedim. Organizasyonun bir parçası olmayacaksınız. Benim için çalışacaksınız."

"İnsanlar için çalışmaktan hoşlanmam."

"Öyleyse hayatınızdan memnunsunuz."

"Pek sayılmaz."

"Ama değiştirmek istemiyorsunuz."

"Öyle."

"Sizin hayatınız" dedi. "Aslında beni şaşırttınız. Siz değerli bir adamsınız. Dünyaya daha çok katkıda bulunmak isteyebileceğinizi düşünmüştüm, Daha hırslı olabilirdiniz, kendi kişisel ilerlemeniz için olmasa bile diğer insanlar için."

"Size adi bir vatandaş olduğumu söylemişim."

"Evet, oy verme hakkınızı kullanmıyorsunuz. Ama düşünmüştüm ki şey, eğer fikrinizi değiştirirseniz Bay Scudder, teklifim hâlâ geçerli olacaktır"

Ayağa kalktım. O da kalkıp elini uzattı. Aslında onunla el sıkışmak istemiyordum ama bunu nasıl geçiştirebileceğimi bilmiyordum. Tokalaşması sert ve kendinden emindi. Bu, onun için iyi bir şeydi. Ne de olsa seçimleri kazanmak istiyorsa çok el sıkışmak zorunda kalacaktı.

Genç oğlanlara olan tutkusunu gerçekten kaybedip kaybetmediğini merak ettim. Aslında benim için fazla önemi yoktu. Gördüğüm fotoğraflar midemi bulandırmıştı ama bütün onlara ahlaki bir itirazım var mıydı, bilmiyorum. O pozları veren çocuğa para ödenmişti ve ne yaptığının kesinlikle farkındaydı. Onunla el sıkışmak hoşuma gitmiyordu ve birlikte içki içmek için seçeceğim biri de olamazdı, ancak anlamıştım ki Albany'de o mevkii isteyen diğer orospu çocuklarından daha kötü biri olamazdı.

18

Huysendahl'in bürosunu terk ettiğimde saat üç civarıydı. Guzik'i arayıp Beverly Ethridge'le işlerin nasıl gittiğini sormayı düşündüm ama bozukluğumu cebimde tutmaya karar verdim. Onunla konuşmak istemiyordum. Zaten ne yaptıkları da fazla umrumda değildi. Bir süre yürüdükten sonra Warren Caddesi'nde bir kafeye girdim. Pek iştahım yoktu ama ağzıma bir şey koymayalı çok olmuştu ve midem yakında ona iyi bakmadığım için şikâyete başlayacaktı. Bul yüzden birkaç sandviçle bir kahve istedim.

Dışarı çıktığımda biraz daha yürüdüm. Henry Prager dosyasının bulunduğu bankaya gitmek istemiştım ama çok geç olmuştu. Bankaların hepsi kapanmıştı. Bu işi sabaha bırakmaya karar verdim. Böylece bütün dosyaları imha etmiş olacaktım. Artık Prager'a bir şey olamazdı ama hâlâ kızı vardı ve Döndürücü'nün verdikleri ortadan kalktığına kendimi daha iyi hissedecektim.

Bir süre sonra metroya bindim ve Columbus Meydanı'nda indim. Oteldeki resepsiyonda benim için bir mesaj vardı. Anita aramıştı ve onu aramamı istemişti.

Yukarı çıkarak Erkekler Yurdu için bir zarf hazırladım, içine Huysendahl'in çekini koydum, üzerine pul yapıştırdım, otelin posta kutusuna attım. Odama geri dönüp Marlboro adamdan aldığım paraları saydım. İki yüz seksen dolardı. Bir kilisenin yirmi sekiz doları yolda demektir ama o sırada kendimi bir kiliseye gidecek gibi hissetmiyordum. O sırada hiçbir şey yapacak gibi hissetmiyordum.

Artık bitmişti. Gerçekten yapacak başka hiçbir şey yoktu ve bütün hissettiğim, boşluktu. Eğer Beverly Ethridge mahkemeye çıkarsa ifade vermem gerekecekti ama bu, aylar sonra olurdu ancak ve ifade verme fikri de beni rahatsız etmiyordu. Geçmişte yeterince ifade vermişim. Yapacak başka hiçbir şey yoktu. Huysendahl vali olmak ya da olmamakta özgürdü - bu siyasi patronların ve daha geniş düşünmek gerekirse halkın kaprislerine bağlıydı. Beverly Ethridge, artık köşeye sıkışmıştı ve Henry Prager da bir iki gün içinde toprağa verilecekti. Hareket eden parmak, yazıyı yazmış ve o da kendini ortadan kaldırmıştı. Prager'ın hayatındaki rolüm, onun hayatı gibi bitmişti. Adına anlamsız mumlar yakılacak bir diğer insandı işte, hepsi bu.

Anita'yı aradım.

"Para için teşekkürler" dedi. "Çok işe yarayacak."

"Geldiği yerde daha fazlasının olduğunu söylemek isterdim" dedim. "Ama yok."

"Sen iyi misin?"

"Elbette. Neden?"

"Sesin farklı geliyor. Nasıl olduğunu tam bilmiyorum ama farklı."

"Uzun bir haftaydı."

Bir sessizlik oldu. Bizim konuşmalarımızda hep olurdu.. Sonra o konuşmaya başladı. "Çocuklar, onları bir basket maçına götürmek ister misin diye merak ediyor"

"Boston'da mı?"

"Pardon?"

"Knicks'in işi bitti artık. Celtics onları birkaç gece önce ezdi. Haftanın en önemli maçıydı."

"Nets." dedi.

"Ah."

"Galiba finale kaldılar. Utah'la oynuyorlar sanırım."

"Ah." New York'un ikinci bir basket takımı olduğunu hep unutturdum. Neden, bilmiyorum. Oğullarımı Nassau Stadyumu'na Nets'i izlemek için götürmüştüm ve yine de takımın var olduğunu unutup duruyordum. "Ne zaman oynuyorlar?"

"Cumartesi gecesi kendi sahalarında maçları var."

"Bugün günlerden ne?"

"Sen ciddi misin?"

"Bak, bir dahaki sefere takvimli bir saat alırım. Bugün ne?"

"Perşembe."

"Bilet bulmak muhtemelen zor olacaktır"

"Tabii, hepsi satılmış. Çocuklar bir tanıdıktan ayarlayabileceğini düşündü."

Aklıma Huysendahl geldi. Herhalde fazla zorlanmadan bilet bulurdu. Ayrıca çocuklarımla tanıştığına da memnun olurdu sanırım. Elbette ki son dakika bileti bulabilecek yeterli sayıda başka dost vardı ve bana bir iyilik yapmak da hoşlarına giderdi.

"Bilmiyorum" dedim. "Biraz zor olabilir."

Ama asıl düşündüğüm, oğullarımı görmek istemememdi. İki gün gibi kısa bir süre sonra olmazdı. Bunun nedenini bilmiyordum. Ayrıca çocukların gerçekten benimle mi gitmek istediklerini yoksa bilet bulabilirim diye mi beni istediklerini merak ediyordum.

Kendi sahalarında başka maç yapıp yapmayacaklarını sordum.

"Haftaya Perşembe gecesi. Ama ertesi gün okul var"

"Perşembe için bilet bulmam daha büyük ihtimal."

"Onların okul zamanı gece geç saatlere kadar dışarda kalmalarından hoşlanmıyorum."

"Herhalde Perşembe'ye bilet bulabilirim."

"Yani."

"Cumartesi'ye bulamam ama Perşembe için bir şeyler ayarlayabilirim. Final serisinde daha sonraki bir maç, yani daha önemli."

"Eh, eğer böyle halletmek istiyorsan. Okul günü olduğu için itiraz edersem, ağır basan ben olurum."

"Sanırım kapatacağım."

"Hayır, yapma. Pekâlâ, Perşembe iyi. Bilet bulunca arayacak mısın?"

Arayacağımı söyledim.

Garipti, sarhoş olmak istiyordum ama canım fazla içki çekmiyordu. Odada bir süre oyalandıktan sonra parka giderek bir banka oturdum. Birkaç çocuk yandaki banka oturup sigara yaktılar. Sonra biri beni fark etti ve arkadaşını dürttü. O da dönüp dikkatle bana baktı. Ayağa kalkarak hızlı hızlı yürümeye başladılar. Sürekli arkalarına bakıp izlemediğimden emin oldular. Bense olduğum yerden kıpırdamadım. Sanırım biri diğerine uyuşturucu satmak üzereydi ve beni gördüklerinde, bu alışverişi polise benzeyen bir adamın gözleri önünde yapmamaya karar verdiler.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Sanırım birkaç saat. Arada sırada bir dilenci geçiyordu. Bazan şarap parası veriyor bazan da defolup gitmesini söylüyordum.

Parktan çıkıp Dokuzuncu Caddeye yürüdüğüm saatte St. Paul kapanmıştı. Ancak aşağı katı açıyorlardı. Dua etmek için çok geç olmuştu ama bingo oynamanın tam saaatiydi.

Armstrong'un Yeri açıktı ve ben de uzun, kuru bir gece ile gün geçirmiştim. Onlara kahveyi unutmalarını söyledim.

Sonraki kırk saat oldukça bulanık. Armstrong'da ne kadar kaldığımı ya da daha sonra nereye gittiğimi bilmiyorum. Cuma sabahı bir saatte Kırklarda bir yerde, bir otel odasında yalnız başıma uyandım. Times Meydanı'ndaki kaldırım fahişelerinin müşterilerini getirdiği türden bir otelde sefil bir odadaydım. Hafızamda bir kadının izi yoktu ve bütün param, hâlâ yerindeydi. Görünüşe göre buraya tek başıma gelmişim. Şifonyerin üzerinde üçte ikisi boşalmış bir şişe burbon duruyordu. Kalanı da başıma dikip oteli terk ettim ve içmeyi sürdürdüm. Gerçek, bir belirip bir kayboluyordu ve sonunda yeterince içtiğime karar vermiş olmalıyım ki otelime geri dönmeyi başarmışım.

Cumartesi sabahı telefonla uyandım. Sanki çok uzun süredir çalışıyordu. Uzanıp ahizeyi kaldırdım ve yere düşürdüm. Yeniden kaldırıp kulağıma götürmeyi başardığımda kendime gelmiş gibiydim.

Arayan Guzik'ti.

"Seni bulmak zor iş" dedi. "Dünden beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Hiç mesaj almadın mı?"

"Resepsiyona uğramadım."

"Seninle konuşmam gerek."

"Ne hakkında?"

"Seni gördüğümde söylerim. On dakika içinde orada olurum."

Bana yarım saat vermesini istedim. Beni lobide bekleyeceğini söyledi.

Duşun altında öylece durdum. Önce sıcak, sonra soğuk su. Birkaç aspirin yutup bol miktarda su içtim. İçki yüzünden fena halde başım ağrıyordu. Bunu kesinlikle haketmişim tabii. Ama onun dışında iyiydim. İçki beni temizlemiş gibiydi. Henry Prager'ın ölümünü hâlâ omuzlarımda taşıyacaktım -insan bu tür sorumluluklardan bir anda silkelenip kurtulamaz- ama suçluluk duygusundan biraz olsun arınmışım ve artık o kadar canımı sıkıyordu.

O gece giydiğim kıyafetleri tomar yapıp dolaba tıktım. Kuru temizleyicinin onları eski haline getirebileceğinden şüpheliydim ama o sırada bunu düşünmek istemiyordum. Tıraş oldum, üzerime temiz giysiler giydim ve musluktan iki bardak daha su içtim. Aspirin, baş ağrısını gidermişti ama o kadar çok içmekten vücudumda su kalmamıştı ve sanki her hücre suya hasretti.

Lobiye o gelmeden önce indim. Resepsiyona sorduğumda dört kez aradığını öğrendim. Başka mesaj yoktu. Önemli bir mektup da gelmemişti. Gelen önemsiz mektuplardan birini okudum -bir sigorta şirketi, eğer doğum

tarihimi söylersem bana deri kaplı bir ajanda hediye edecekti- ki o sırada Guzik içeri girdi, iyi bir terzinin elinden çıkmışa benzeyen birtakım giymişti, silah taşıdığını anlamak için dikkatli bakmak gerekiyordu.

Yanıma gelip bir sandalyeye oturdu. Bana ulaşmanın ne kadar zor olduğunu yineledi. "Ethridge'i gördükten sonra seninle konuşmak istedim" dedi. "Tanrım, müthiş bir şey, değil mi? Bir an için onun fahişe olabileceğine inanmıyorsun ama bir dakika sonra başka bir şey olamayacağını görüyorsun."

"Garip biri, evet."

"Hı-hım. Ayrıca bugün bir ara bırakılıyor."

"Kefaletle kurtuluyor mu? Onu birinci derece cinayetten tutuklayacaklarını sanıyordum."

"Kefalet değil. Tutuklama da yok Matt. Onu tutmak için elimizde hiçbir şey yok."

Yüzüne baktım. Kollarımdaki kasların gerildiğini hissediyordum. "Bu ona ne kadara mal oldu?" dedim.

"Sana söyledim, kefalet yok. Biz..."

"Cinayet zannından kurtulması ona neye patladı? Yeterli para olursa cinayetin örtbas edilebileceğini hep duymuşumdur. Buna hiç rastlamadım, ama duydum ve..."

Neredeyse bir yumruk savuracaktı ve ben bunu bütün kalbimle umuyordum, çünkü onu duvara yapıştırmak için bir bahanem olmalıydı. Boynunda bir damar fırladı ve gözleri çizgi halinde kısıldı. Sonra bir anda sakinleşti ve yüzü gerçek rengine döndü.

"Mutlaka böyle bir anlam çıkarman gerekiyordu, değil mi?" dedi.

"Peki ne?"

Başını iki yana salladı. "Onu tutacak hiçbir şey yok" dedi yine. "Sana anlatmaya çalıştığım buydu."

"Peki ya Döndürücü Jablon?"

"Onu kadın öldürmedi."

"Zorba sevgilisi öldürdü, Pezevenği, ya da her neyse. Lundgren."

"İmkânsız."

"Kahretsin."

"İmkânsız" dedi Guzik. "California'daymış. Santa Paula adındaki kasabada. LA. ile Santa Barbara arasında bir yerde."

"Uçakla buraya geldi ve yine uçakla geri döndü."

"Olamaz. Döndürücü'yü nehirde çıkartmamızdan birkaç hafta öncesinden, olaydan üç-dört gün sonraya kadar oradaymış ve kimse bu kanıtı çürütemez. Otuz günlüğüne Santa Paula Şehir Hapishanesi'nde kalmış. Bir saldırı olayı yüzünden içeri tıkılmışlar Otuz gün boyunca içerdeymiş. Yani Döndürücü öldüğünde New York'ta olma ihtimali kesinlikle yok."

Ona bakakalmıştım.

"Belki de başka bir erkek arkadaşı vardı" diye sürdürdü. "Bunun muhtemel olduğunu düşündük. Herifi bulmaya çalışabiliriz ama bu mantıklı olur mu? Yani Döndürücü için bir adam, senin için başka bir adam kullanıyor Mantıklı değil."

"Peki ya bana yapılan saldırı."

Omuz silkti. "Belki bunu o yaptırdı. Belki de yaptırmadı. Yaptırmadığına yemin ediyor. Hikâyesine göre, sen onu sıkıştırmaya başladığında akıl almak için adamı aramış. Herif de belki yardım edebilirim diye uçağa atlayıp gelmiş. Kadın ona fazla sert davranmamasını, belki seni avcuna alabileceğini söylemiş. Hikâyesi böyle. Zaten başka ne anlatmasını bekleyebilirsin ki? Belki ondan seni öldürmesini istedi, belki istemedi ama bir dava açtıracak kadar yeterli ne çıkarabilirsin? Lundgren öldü ve başka hiçbir tanık yok ortada. Kadınla sana olan saldırıyı birbirine bağlayan hiçbir kanıt yok. Onun Lundgren'i tanıdığını ya da seni öldürmek istemesi için yeterli sebebi olduğunu kanıtlayabilirsin."

Ama bir suç ortaklığını kanıtlayamazsın. Bir suçlamada bulunamazsın. Hatta Başsavcılıktaki herhangi birinin ciddiye alacağı bir dosya açamazsın."

"Santa Paula kayıtlarının yanlış olma ihtimali yok mu?"

"Kesinlikle yok. Döndürücü'nün, nehirde bir ay geçirmiş olması gerekiyordu. Ve böyle olmadığını biliyoruz."

"Evet. Cesedin bulunmasından önceki on gün içinde hayattaydı. Onunla telefonda konuşmuştum. Anlamıyorum. Başka bir suç ortağı olması gerek."

"Belki. Yalan makinesi öyle demiyor ama."

"O testi kabul mü etti?"

"Biz önermedik. Kendisi istedi. Döndürücü konusunda tamamen temiz çıktı. Sana yapılan saldırı konusunda ise o kadar temiz sonuç alamadık. Testi uygulayan uzman, biraz stresin görüldüğünü söylüyor. Tahminine göre Lundgren'in seni öldürmeye çalışacağını hem biliyormuş, hem bilmiyormuş. Sanki bunun olacağından şüphelenmiş ama konu hakkında adamlarla konuşmamışlar. Ve kadın da bunu aklına getirmemeye çalışmış."

"O testler her zaman yüzde yüz doğru sonuç vermez."

"Ama yeterince yaklaşır Matt Bazen suçsuz birini suçlu çıkarabilir; özellikle uzman işini iyi bilmiyorsa. Ama masum olduğunu söylerse bunun yanlış çıkma ihtimali zor. Sanırım sonuçlar mahkemede de kabul edilir."

Bu konuda ben de böyle düşünüyordum. Kafamda her şey yerine oturana kadar orada bir süre öyle durup düşündüm. Biraz zaman aldı. Bu arada Guzik, Beverly Ethridge'i sorguya çekişlerini, sorgu sırasındaki gözlemleri sonucu kadınla neler yapmak istediğini anlatıp durdu. Söylediklerine fazla dikkat etmedim.

"Otomobildeki o değildi. Bunu anlamalıydım" dedim. "Neden bahsediyorsun?"

"Otomobil" dedim. "Sana bir gece, üstüme bir otomobilin yürüdüğünü anlatmıştım. Lundgren'i ilk gördüğüm zaman da aynı geceydi ve otomobilin beni yakaladığı yer, onun bıçakla saldırdığı yerle aynıydı. Bu yüzden ikisinin aynı insan olduğunu düşündüm."

"Sürücüyü hiç görmedin mi?"

"Hayır. Lundgren olduğunu sandım; çünkü o gece daha erken saatlerde beni izlemişti. Ama öyle olamaz. Bu, onun tarzı değil. O bıçağı çok seviyordu."

"O zaman kimdi?"

"Döndürücü birinin kendisine aynı biçimde arabayla saldırdığını söylemişti."

"Kim?"

"Artı telefondaki ses. Sonra bir daha aramadı."

"Dediklerini izleyemiyorum Matt."

Ona baktım. "Parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum, Hepsi bu. Biri, Döndürücüyü öldürdü."

"Sorun, kim olduğu."

Başımınla onayladım. "İşte sorun bu."

"Sana hakkında bilgi verdiği diğerlerinden biri mi?"

"Onların hepsi temize çıktı" dedim. "Belki de peşinde bana anlattığından daha fazla insan vardı. Belki zarfı bana verdikten sonra, zincire birini daha ekledi. Kahretsin, belki de biri, üstündeki parayı almak için ona saldırdı, biraz fazla sert vurdu, panikledi ve cesedi nehre attı."

"Olabilir."

"Elbette olabilir."

"Kimin yaptığını bulabileceğimize inanıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Ya sen?"

"Hayır" dedi Guzik. "Hayır, bence asla bulamayacağız."

19

Binaya daha önce hiç girmemiştim. Kapıda iki görevli duruyordu ve asansör de bir başka görevli eşliğinde işliyordu. Kapıdakiler, beklendiğimi kontrol ettikten sonra asansörü, beni on sekizinci kata çıkardı ve aradığım kapıyı gösterdi. Zile basıp içeri kabul edilene kadar da yerinden kıpırdamadı,

Dairenin içi de binanın geri kalanı kadar etkileyiciydi. İkinci bir kata çıkan merdivenler vardı. Zenci bir hizmetçi, beni bir çalışma odasına aldı. Duvarlar, meşe kaplamaydı ve içerde bir şömine vardı. Raflardaki kitapların neredeyse yarısı, deri ciltliydi. Ferah bir daire ve çok konforlu bir odaydı. Daire yaklaşık iki yüz bin dolara mal olmuştu ve aylık bakım ücreti, bin beş yüz dolar gibi bir paraydı.

Yeterince paran olduğunda istediğın hemen her şeyi satın alabilirsin.

"Birazdan burada olacak" dedi hizmetçi. "Kendinize bir içki hazırlamanızı söyledi."

Şöminenin yanındaki barı işaret etti. Üzerinde gümüş bir buz kovası ve birkaç düzine içki şişesi duruyordu. Kırmızı deri bir koltuğa oturdum ve onu beklemeye başladım.

Fazla beklememe gerek kalmadı. Odaya girdi. Üzerinde spor bir pantolon ve ekose desenli blazer ceket vardı. Ayaklarına deri ev terliklerinden giymişti.

"Eveet" dedi. Beni gördüğüne ne kadar memnun olduğunu belirtmek istercesine gülümsedi. "Kendinize bir içki aldınız umarım."

"Şimdilik almayayım."

"Aslında benim için de biraz erken. Telefonda çok acil olduğunu söylediniz Bay Scudder. Sanırım iş teklifimi bir kez daha düşündünüz."

"Hayır"

"Sanmıştım ki."

"O, buraya girebilmek içindi."

Kaşlarını çattı. "Anladığımdan emin değilim."

"Anlayıp anlamadığınızdan ben de emin değilim Bay Huysendahl. Sanırım kapıyı kapasanız iyi olur"

"Sesinizin tonunu beğenmiyorum."

"Söyleyeceklerimin hiçbirini beğenmeyeceksiniz" dedim. "Kapıyı kapatmanızın gerçekten iyi olacağını düşünüyorum."

Bir şey söylemek için ağzını açtı -herhalde yine ses tonuyla ilgili görüşünü filan belirtecekti- ama fikrini değiştirip kapıyı kapattı.

"Oturun, Bay Huysendahl."

Emir almaya değil, vermeye alışkındı. Bu yüzden sorun yaratacağını düşündüm. Ama oturdu ve yüzündeki maske, bütün bunların ne anlama geldiğini anladığını saklayacak kadar iyi değildi. Evet, biliyordum çünkü parçaların yerine oturmasının başka hiçbir yolu yoktu ve yüzü de beni onaylıyordu.

"Bütün bunların ne demek olduğunu bana anlatacak mısınız?"

"Anlatacağım. Ama bence zaten biliyorsunuz. Değil mi?"

"Kesinlikle hayır"

Omzunun üzerinden duvara, birisinin atalarından birine ait olduğu anlaşılan yağlı boya tabloya baktım. Belki de onun ailesinden biriydi. Ancak bir benzerlik görememiştim.

"Döndürücü Jablon'u siz öldürdünüz."

"Siz çıldırmışsınız."

"Hayır."

"Jablon'u öldüreni zaten buldunuz. Bana önceki gün söylemişsiniz."

"Yanılmışım."

"Aklınızda ne kurduğunuzu bilmiyorum, Bay Scudder."

"Çarşamba gecesi bir adam, beni öldürmeye çalıştı" dedim. "Bunu biliyorsunuz. Döndürücüyü öldürenle aynı adam olduğunu sanmıştım ve Döndürücü'nün diğer kurbanlarından biriyle bağlantısını kurdum. Böylece siz, temize çıkmış oldunuz. Ama şimdi anlaşılıyor ki o adam, Döndürücüyü öldürmüş olamazdı, çünkü o sırada ülkenin diğer uçundaydı. Çok da kesin bir kanıtı var, o sırada hapisteymiş."

Ona baktım. Sakindi. Beni Perşembe akşamüstü yaptığı biçimde, yüzüme dikkatle bakarak dinliyordu.

"Olayla bağlantısı olan tek kişinin o olmadığını, Döndürücü'nün kurbanlarının birden fazlasının mücadele edeceğini anlamalıydım. Beni öldürmeye çalışan adam tek başınaydı. Bıçak kullanmaktan hoşlanıyordu. Ama daha önce bir otomobildeki -çalıntı bir otomobildeki- bir ya da daha fazla adam tarafından saldırıya uğramıştım. Ve bu olaydan birkaç dakika sonra, New York aksanlı, daha yaşlı bir adamdan telefon aldım. O adam beni daha önce de aramıştı. Bıçak göstericisinin bu işte bir başkasıyla çalışıyor olması mantıklı değildi. Bu yüzden otomobili oyunun arkasında başka biri vardı ve Döndürücü'nün başına vurulup nehre atılmasından başka biri sorumluydu."

"Bu, benim olayla ilgim olduğunu göstermez."

"Bence gösterir Bıçaklı adam resimden çıkarıldığında, her şeyin sizi işaret ettiği çok açık. O, bir amatördü ama diğer yandan operasyon, oldukça profesyonelceydi. Başka bir semtten çalınan otomobil, direksiyonda işini bilen bir adam. Bulunmak istemediğinde bile Döndürücüyü bulacak kadar iyi olan bazı adamlar. Bu tür yetenekleri tutabilecek kadar paranız vardı. Ve bağlantılarınız da."

"Çok saçma."

"Hayır" dedim. "Bunu yeterince düşündüm. Aklıma takılan şeylerden biri, büronuza ilk geldiğim zamanki tepkinizdi. Size gazetede yazıyı gösterene kadar Döndürücü'nün öldüğünden haberiniz yoktu. Sizi katil listesinden neredeyse çıkarmıştım; çünkü o kadar iyi rol yapacağınıza inanamazdım. Ama zaten rol değildi. Öldüğünü gerçekten bilmiyordunuz, değil mi?"

"Elbette bilmiyordum." Omuzlarını dikleştirdi. "Ve sanırım bu, ölümüyle bir ilgim olmadığını yeterince kanıtlıyor."

Başımı iki yana salladım. "Bu yalnızca henüz bilmediğiniz anlamına geliyor. Ve siz, Döndürücü'nün ölmüş olmasının yanı sıra, oyunun bu ölümle bile hâlâ bitmemiş olmasına öylesine şaşırmanız ki. Elimde sizin hakkınızdaki delilleri bulundurmakla kalmayıp, onun ölümüyle olası bir bağlantınız olduğunu da biliyordum. Doğal olarak bu sizi biraz titretti."

"Bir şey ispatlayamazsınız. Döndürücüyü öldürmesi için birini tuttuğumu söyleyebilirsiniz. Bunu yapmadım, yapmadığıma yemin edebilirim. Ama bu benim kolayca ispatlayabileceğim bir şey de değil. Ancak konu şu ki ben bir şey ispatlamakla yükümlü değilim, değil mi?"

"Doğru."

"Ve beni istediğiniz şeyle suçlayabilirsiniz ama en ufak bir kanıtınız yok, değil mi?"

"Hayır yok."

"O zaman bugün neden buraya gelmeye karar verdiğinizi belki açıklarsınız, Bay Scudder."

"Bir kanıtım yok. Bu, doğru. Ama başka bir şeyim var Bay Huysendahl."

"Öyle mi?"

"O fotoğraflar"

Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Demişsiniz ki kesin olarak..."

"Onları yaktığımı söylemiştim."

"Evet."

"Öyle yapacaktım. Size yaptığımı söylemek daha kolayıma geldi. O sıralarda biraz meşguldüm, pek zaman bulamamıştım. Ve sonra bu sabah, bıçaklı adamın Döndürücüyü öldüren kişi olmadığını anladım. Elimdeki bilgileri eledikten sonra, katilin siz olmanız gerektiğini gördüm. Bu yüzden o resimleri henüz yakmamış olmam çok iyi olmuştu,, ne dersiniz?"

Ağır ağır ayağa kalktı. "Sanırım şu içkiyi içeceğim" dedi.

"Tabii, buyrun."

"Bana katılacak mısınız?"

"Hayır"

Uzun bir bardağın içine buz ve skoç doldurdu. Sonra da bir sifondan soda ekledi. İçkiyi hazırlarken acele etmedi. Sonra şöminenin başına gitti ve dirseğini cilalı rafa dayadı. Tekrar dönüp bana bakmadan önce içkisinden birkaç küçük yudum aldı.

"O zaman yeniden başa döndük" dedi. "Ve bana şantaj yapmaya karar verdiniz."

"Hayır"

"Peki o zaman resimleri yakmamış olmanız neden bu kadar büyük bir şans?"

"Çünkü size karşı elimde olan tek şey, onlar."

"Peki onlarla ne yapacaksınız?"

"Hiçbir şey."

"O zaman..."

"Ben değil, siz bir şey yapacaksınız Bay Huysendahl."

"Peki ne yapacaktım?"

"Valiliğe aday olmayacaksınız."

Yüzüme bakakaldı. Aslında gözlerine bakmayı hiç istemiyordum ama kendimi buna zorladım. Artık yüzünü maskeyle gizlemeye çalışmıyordu. Aklından art arda geçen ve onu hiçbir yere götürmeyen düşünceleri izleyebiliyordum.

"Bunu iyice düşündünüz, değil mi?"

"Evet."

"Çok uzun düşündünüz sanırım."

"Evet."

"Ve istediğiniz hiçbir şey yok, değil mi? Para, güç, çoğu insanın istediği şeyler Erkekler Yurdu'na bir çek daha yazmam işe yaramayacak değil mi?"

"Hayır"

Başını salladı. Parmağıyla çenesini ovuşturuyordu. "Jablon'u kimin öldürdüğünü bilmiyorum."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Ölmesi için de emir vermedim."

"Emir sizden geldi. Öyle ya da böyle, tepedeki adam sizsiniz."

"Belki." Ona baktım.

"Tam tersine inanmayı tercih ederdim" dedi. "Bana önceki gün Jablon'un katilini bulduğunuzu söylediğinizde çok rahatlamıştım. Cinayetle benim aramda bir ilgi kurulabileceğinden filan değil. Ama onun ölümünden gerçekten sorumlu olup olmadığımı bilmediğim için."

"Emri doğrudan vermediniz."

"Elbette hayır. Adamın ölmesini istemedim."

"Ama organizasyonunuzdan biri..."

Derin bir nefes aldı. "Görünüşe göre biri konuyu bizzat ele almak istemiş. Ben... bazı insanlara, şantajla tehdit edildiğim sırrını verdim. Olayın, Jablon'un isteklerine boyun eğmeden çözülme olasılığı varmış gibiydi. Daha da önemlisi, Jablon'un sonsuza dek suskun kalmasını sağlayacak bir plan yapmak gerekiyordu. Şantaj konusunda en büyük sorun, kişinin para vermeyi asla durduramamasıdır Bu kısır döngü sonsuza dek sürebilir Denetimi yok"

"Böylece biri, Döndürücü'yü bir otomobille korkutmaya çalıştı."

"Öyle görünüyor"

"Ve bu, işe yaramadığında Döndürücü'yü öldürmesi için biri, bir başkasını, o da bir başkasını tuttu."

"Sanırım öyle. Bunu ispatlayamazsınız. Daha doğrusu duruma göre düşünecek olursak, ben ispatlayamam."

"Ama buna başından beri güvendiğiniz değil mi? Çünkü beni, yalnızca tek bir ödeme olacağına dair uyarıştınız. Ve sizi bir kez daha rahatsız edersem beni öldürtecektiniz."

"Gerçekten böyle mi söyledim?"

"Sanırım bunu söylediğinizi hatırlıyorsunuz Bay Huysendahl. Bu sözlerdeki önemi o zaman fark etmeliydim.

Cinayeti, cephanenizdeki bir silah olarak görüyordunuz. Çünkü onu bir kez kullanmıştınız."

"Jablon'un ölmesi gerektiğini bir an bile düşünmedim."

Ayağa kalktım. "Geçen gün Thomas Becket hakkında bir şey okuyordum. İngiltere krallarından birine çok yakın bir adammış. Henry'lerden birine, sanırım II. Henry."

"Paralelliği gördüğüme inanıyorum."

"Hikâyeyi biliyor musunuz? Canterbury Başpiskoposu olduğunda Henry'nin sıkı dostu olmayı bırakıp oyunu kendi vicdanına göre oynamaya başlamış. Bu, Henry'nin aklını karıştırmış ve emrindekilerin bazılarına bunu söylemiş.

'Ah, keşke biri, beni şu isyankâr rahipten kurtarsa!'"

"Ama Thomas'ın öldürülmesi gerektiğini asla kastetmemiş."

"Evet, hikâye böyleydi" dedim. "Emrindekiler Henry'nin, Thomas'ın ölüm emrini verdiğini düşünmüşler Henry, konuya hiç böyle bakmamışmış. Yalnızca yüksek sesle düşünüyormuş. Thomas'ın öldüğünü öğrendiğinde çok üzülmüş. Ya da en azından üzülmüş gibi davranmış. Kendisi artık buralarda olmadığı için gerçeğin ne olduğunu soramayacağız."

"Ve siz Henry'nin bundan sorumlu olduğuna inanıyorsunuz." "Ona New York Valiliği için oy vermezdim, diyorum."

İçkisini bitirdi. Bardağı barın üzerine bırakıp yeniden koltuğuna oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

"Eğer valiliğe aday olursam..."

"O zaman eyaletteki büyük gazetelerin her biri fotoğrafların tümünün birer kopyasını alır. Siz valiliğe aday olduğunuzu söyleyene dek resimler, oldukları yerde kalır."

"Orası neresiymiş?"

"Çok güvenli bir yer"

"Ve hiçbir seçeneğim yok."

"Hayır."

"Başka seçenek yok."

"Hiç."

"Jablon'un ölümünden sorumlu olan adamı ortaya çıkarabilirim."

"Belki yapabilirsiniz. Ama yapamamanız da bir olasılık Zaten ne işe yarar ki? Bir profesyonel olduğu kesin. Bırakın adamı mahkemeye çıkarmayı, onun sizinle ya da Jablon'la bir bağı olduğunu bile kanıtlayacak kanıt olmaz. Ve siz adamla, kendinizi teşhir etmek zorunda kalmadan hiçbir şey yapamazsınız."

"İşi çok fazla zorlaştırıyorsunuz Bay Scudder"

"Aksine çok kolaylaştırıyorum. Bütün yapmamız gereken, vali olmayı unutmak"

"Ben, mükemmel bir vali olabilirim. Eğer tarihi paralelliklere bu kadar düşkünseniz II. Henry'yi biraz daha düşünün. İngiltere'nin en iyi krallarından biri olarak kabul edilir."

"Bilemem."

"Ben biliyorum." Bana Henry hakkında birtakım şeyler anlattı. Anladığıma göre konuyla ilgili oldukça bilgi sahibiydi.

Söyledikleri ilginç olabilirdi. Ama fazla dikkatli dinlemedim. Sonra yeniden ne kadar iyi bir vali olabileceğinden, eyalet halkına neler sağlayabileceğinden söz etmeye başladı.

Sözünü kestim. "Bir sürü planınız var ama bunun bir anlamı yok. İyi bir vali olamazdınız. Vali filan olmayacaksınız, çünkü buna izin vermeyeceğim. Ama yine de iyi olamazdınız, çünkü yanınızda çalışanları, cinayet işleyebilecek insanlardan seçiyorsunuz. Bu, sizi diskalifiye etmek için yeter de artar"

"O insanları görevden alabilirim."

"Bunu yapar mıydınız, bilemem. Ayrıca bireyler o kadar önemli değil."

"Anlıyorum." Yeniden içini çekti. "O kadar önemli bir adam değildi biliyorsunuz. Bunu derken cinayeti onayladığını sanmayın. Adi bir hırsız ve pislik bir şantajcıydı. Beni kişisel bir zayıflığımdan yararlanarak tuzağa düşürmekle işe başladı ve sonra paramı tüketmeye çalıştı."

"Evet, o kadar önemli bir adam değildi."

"Yine de öldürülmesi sizin için o kadar önemli."

"Cinayetten hoşlanmam."

"O zaman insan yaşamının kutsal olduğuna inanıyorsunuz."

"Herhangi bir şeyin kutsal olduğuna inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Bu, çok karmaşık bir soru. Ben de insanların hayatlarına son verdim. Birkaç gün önce bir adam öldürdüm, Ondan kısa bir süre önce de bir başka adamın ölümüne katkıda bulundum. Katkım, istem dışıydı. Ancak böyle olduğunu bilmek, beni biraz olsun rahatlatmadı. İnsan hayatı kutsal mı, bilmiyorum. Yalnızca cinayetten hoşlanmıyorum. Ve siz, bir cinayetten paçanızı sıyrmak üzeresiniz. Bu da beni rahatsız ediyor. Bu konu hakkında yapacağım tek şey var Sizi öldürmek istemiyorum, teşhir etmek istemiyorum. Bu tür şeylerin hiçbirini yapmak istemiyorum, iktidarsız bir Tanrı'yı oynamaktan bıktım. Bütün yapacağım, sizi Albany'nin dışında tutmak olacak."

"Bu da Tanrı rolü oynamak olmuyor mu?"

"Sanmıyorum."

"İnsan hayatının kutsal olduğunu söylüyorsunuz. Bu kadar açık değil ama düşüncenizin böyle olduğu anlaşılıyor Peki ya benim hayatım Bay Scudder? Yıllardır benim için tek bir şey önemli oldu ve siz, buna sahip olamayacağını söylemek cüretinde bulunuyorsunuz."

Odanın içinde etrafa bakındım. Portreler, mobilyalar, bar. "Anladığım kadarıyla oldukça iyi yaşıyorsunuz" dedim.

"Bir servet sahibiyim. Hepsini alabilecek gücüm var."

"Keyfini çıkarın."

"Sizi satın alabilmemin hiçbir yolu yok mu? Bu kadar mı sağlam ahlâk anlayışınız?"

"Herhalde birçok açıdan ahlâksız olduğum söylenebilir. Ama beni satın alamazsınız Bay Huysendahl."

Bir şey söylemesi için bekledim. Birkaç dakika geçti ve o, orada öyle oturmayı sürdürdü. Hiçbir şey konuşmadan, gözleri uzaklara dalmış. Kapıyı kendim bulup çıktım.

20

Bu kez St. Paul'e kapanmadan önce yetiştim. Lundgren'den aldığım paranın onda birini, yoksullara bağış kutusuna attım. Aklıma gelen ölmüş bazı kişiler için mum yaktım. Bir süre oturup insanların sırayla günah çıkarmak için kapalı bölmeye girişlerini izledim.

Onlara özeniyordum ama aynı şeyi yapacak kadar değil.

Caddeyi geçip Armstrong'un yerine girdim. Bir tabak fasulye ve sosis yiyerek bir fincan kahve içtim. Artık bitmişti, her şey bitmişti ve ben yeniden normal bir biçimde içebilirdim; asla sarhoş olmamacasına, asla ayık kalmamacasına. Ara sıra insanlara başımla selam verdim, onlar da beni selamladılar. Cumartesi olduğundan Trina çalışmıyordu; ancak Larry de, fincanım her boşaldığında burbon ve kahve getirerek iyi bir iş çıkardı.

Çoğunlukla aklımdan başka şeyler geçiriyordum; ama sonra dönüp dolaşiyor ve Döndürücü'nün içeri girip bana zarfı vermesiyle başlayan olayları düşünmeye başlıyordum. Herhalde işleri daha iyi bir biçimde çözebilmiş olabilmenin yolları vardı. Eğer biraz daha zorlayıp konuyla başından ilgilenmeye başlamış olsaydım Döndürücü'nün hayatta kalmasını sağlayabilirdim. Ancak artık her şey bitmişti. Anita'ya, kiliselere ve barmenlere ödediklerimden sonra bile bana verdiği paranın birazı hâlâ elimdeydi ve artık rahatlayabilirdim,

"Bu sandalye dolu mu?"

İçeri girdiğini bile fark etmemiştim. Başımı kaldırıp baktığımda oradaydı. Karşıma oturup çantasından bir paket sigara çıkardı, içinden bir tane çekip yaktı.

"Beyaz pantolon takımını giymişsin."

"Beni tanıyabilmen için. Hayatımı altüst ettiğinden emin olabilirsiniz Matt."

"Sanırım öyle yaptım. Bir dava açılmayacak, değil mi?"

"Ortada açılacak hiçbir dava olamaz. Johnny, Döndürücü'nün varlığını hiçbir zaman bilmedi. Başımı ağrıtan en büyük şey de bu."

"Başını ağrıtan başka şeyler de mi var?"

"Aslında bir tanesinden henüz kurtuldum. Ama bana bayağı pahalıya patladı."

"Kocan mı?"

Başıyla onayladı. "Benim kendisi için gereğinden fazla bir lüks olduğuma karar verdi. Benden boşanıyor ve nafaka alamıyorum; çünkü eğer bu konuda sorun yaratırsam başıma on katı bela açacağını söyledi. Bence yapar da. Sanki gazetelerdeki pislik yetmiyormuş gibi.

"Gazetelere bakmadım,"

"Hoş şeyler kaçırmışsın." Sigarasından bir nefes çekip ortalığı duman bulutuyla kapladı. "Gerçekten içkini hep klas pisliklerde içiyorsun değil mi? Oteline gittim ama orada olmadığını söylediler. Sonra Polly'nin Kafesi'ni denedim. Onlar da daha çok buraya takıldığını söyledi. Sebebini anlamıyorum."

"Bana uyuyor"

Başını yana atıp beni inceledi. "Biliyor musun, gerçekten uyuyor Bana bir içki ismarlar mısın?"

"Elbette."

Larry'ye işaret ettim. Bir kadeh şarap ismarladı. "Büyük olasılıkla iyi değildir ama barmenin karıştırıp berbat edeceği birşey değil." İçkisi geldiğinde kadehini kaldırdı. Ben fincanımla eşlik ettim. "Mutlu günlere" dedi.

"Mutlu günlere."

"Seni öldürmesini istemedim Matt."

"Ben de."

"Ben ciddiylim. Bütün istediğim, zamandı. Bir biçimde her şeyi kendi başıma çözebilirdim, Johnny'yi hiç aramadım. Ona nasıl ulaşabileceğimi nereden bilebilirdim. Beni hapisten çıktıktan sonra aradı. Ona biraz para göndermemi istedi. Bunu ara sıra yapardı. Devlet lehine şahitlik yaptığım için kendimi suçlu hissetmişim; bu onun fikri olduğu halde. Ama bana telefon ettiğinde, başımın belada olduğunu söylemeden edemedim. Ve bu bir hataydı. O, basımdaki beladan çok daha büyük bir belaydı.

"Senin üzerindeki hakimiyeti nereden kaynaklanıyordu?"

"Bilmiyorum. Ama daima vardı."

"Beni ona gösterdin. O gece, Polly'de."

"Seni bir görmek istedi."

"Gördü de. Sonra seninle Çarşamba günü için bir buluşma ayarladım. Sana artık kurtulduğuna dair iyi haberler verecektim. Katili bulduğumu sanıyordum ve senin de şantaj oyununun bittiğini bilmeni istedim. Ama buna karşılık sen, buluşmayı bir gün sonraya erteledin ve onu peşimden gönderdin."

"Seninle yalnızca konuşacaktı. Korkutacaktı, biraz zaman vermen için zorlayacaktı filan."

"Ama o, böyle düşünmemiş. Daha önce denemiş olduğu şeyi bir daha deneyeceğini anlamalıydın."

Bir an duraksadı, sonra pes etmiş gibi omuzları düştü. "Olabileceğini biliyordum. O... onun içinde şiddet vardı." Bir anda yüzü parladı, gözlerine canlılık geldi. "Belki de bana bir iyilik yaptın" dedi. "Belki artık hayatımdan çıkıp gitmesi çok daha iyi oldu."

"Tahmin ettiğinden de iyi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki beni öldürmek istemesi için çok iyi bir neden vardı. Yalnızca tahminde bulunuyorum ama tahminlerim, hoşuma gider. Beni, para bulana dek oyalamaktan mutlu olacaktın. Yani Kermit, mirası ele geçirincede kadar. Ama benim ortalıkta olmam, Lundgren'in işine gelmezdi. Şimdi ya da sonra. Çünkü senin için büyük planları vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tahmin edemiyor musun? Büyük olasılıkla sana, Ethridge parayı ele geçirincede onu boşamanı istediğini söylemiştir"

"Nasıl bildin?"

"Söyledim ya, yalnızca bir tahmin. Ama işi o biçimde çözeceğini sanmıyorum. Her şeyi, tamamını isteyecekti. Kocan parayı alana dek bekleyecek, gerekli ayarlamaları yapacaktı ve bir anda sen çok zengin bir dul olacaktın."

"Ah, Tanrım."

"Sonra yeniden evlenecektin ve adın Beverly Lundgren olacaktı. Bıçağının üstüne bir çentik daha atmak için sence ne kadar beklerdi?"

"Tanrım!"

"Kuşkusuz, yalnızca bir tahmin."

"Hayır" Ürpermişti. Bir anda yüzündeki cilanın çoğu yok olmuş, uzun zaman önce bir kenara bıraktığı küçük kız geri dönmüştü. "Aynen öyle yapardı" dedi. "Bu, tahminden de öte. Yapacağı tek şey bu olurdu."

"Bir kadeh şarap daha?"

"Hayır." Elini benimkinin üstüne koydu. "Hayatımı altüst ettiğin konusunda sana kızmam haksızlıktı. Belki bütün yaptığın, bu değildi. Belki de hayatımı kurtardın aslında."

"Asla bilemeyiz, değil mi?"

"Hayır" Hışımınla sigarasını söndürdü. "Eh," dedi, "Buradan sonra nereye gidiyoruz? Rahat yaşamaya alışmaya başlıyordum Matt. Bunun bir Tanrı vergisi olduğunu düşünüyordum."

"Bence de öyleydi."

"Ve şimdi bir anda her şey değişti. Hayatımı sürdürebilmek için bir yol bulmalıyım."

"Sen bir şeyler düşünürsün Beverly."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Biliyor musun, bana ilk kez ismimle hitap ediyorsun."

"Biliyorum."

Orada bir süre öyle oturup birbirimize baktık. Bir sigara almak için uzandı, sonra fikrini değiştirdi ve paketi itti. "Hey, biliyor musun?" dedi.

Bir şey söylemedim. . .

"Seni hiç uyaramadığımı düşünmüştüm. Etkileme yeteneğimi kaybediyorum diye endişelenmeye başlamıştım. Gidebileceğimiz bir yer var mı? Korkarım benim evim artık bana ait değil."

"Otelim var."

"Beni bütün klas pisliklere götürüyorsun" dedi. Ayağa kalkıp çantasını aldı. "Gidelim. Hemen şimdi, ne dersin?"